

ПОЛИТИКИН

18. 6. 1982 • ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ • ГОДИНА XLIII • 20 ДИН.

БРОЈ
1590

ЗАБАВНИК

ИСТИНИТА
прича:
ХРАБРИ
МОМАК
ОБРЕН

стрип:
**Артур,
несташни
дух**

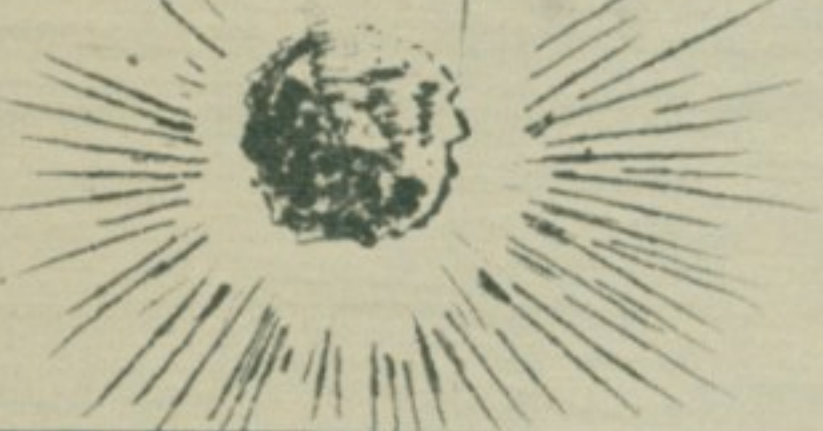

Фирма

Веровали или не!

НЕБЕСКИ ДИЈАМАНТ

ТАКО ЈЕ НАЗВАН
МЕТЕОРИТ
ТЕЖАК
11 КИЛОГРАМА
КОЈИ ЈЕ 1977.
ПАО НА АНТАР-
ТИК, А САСТО-
ЈИ СЕ ОД СИЋУ-
ШНИХ
ДИЈАМАНТА.

ЈЕДНА ВРСТА БАКТЕРИЈА

НЕДАВНО ОТКРИВЕНА,
ИМА ЧЕТВРТАСТ ОБЛИК.

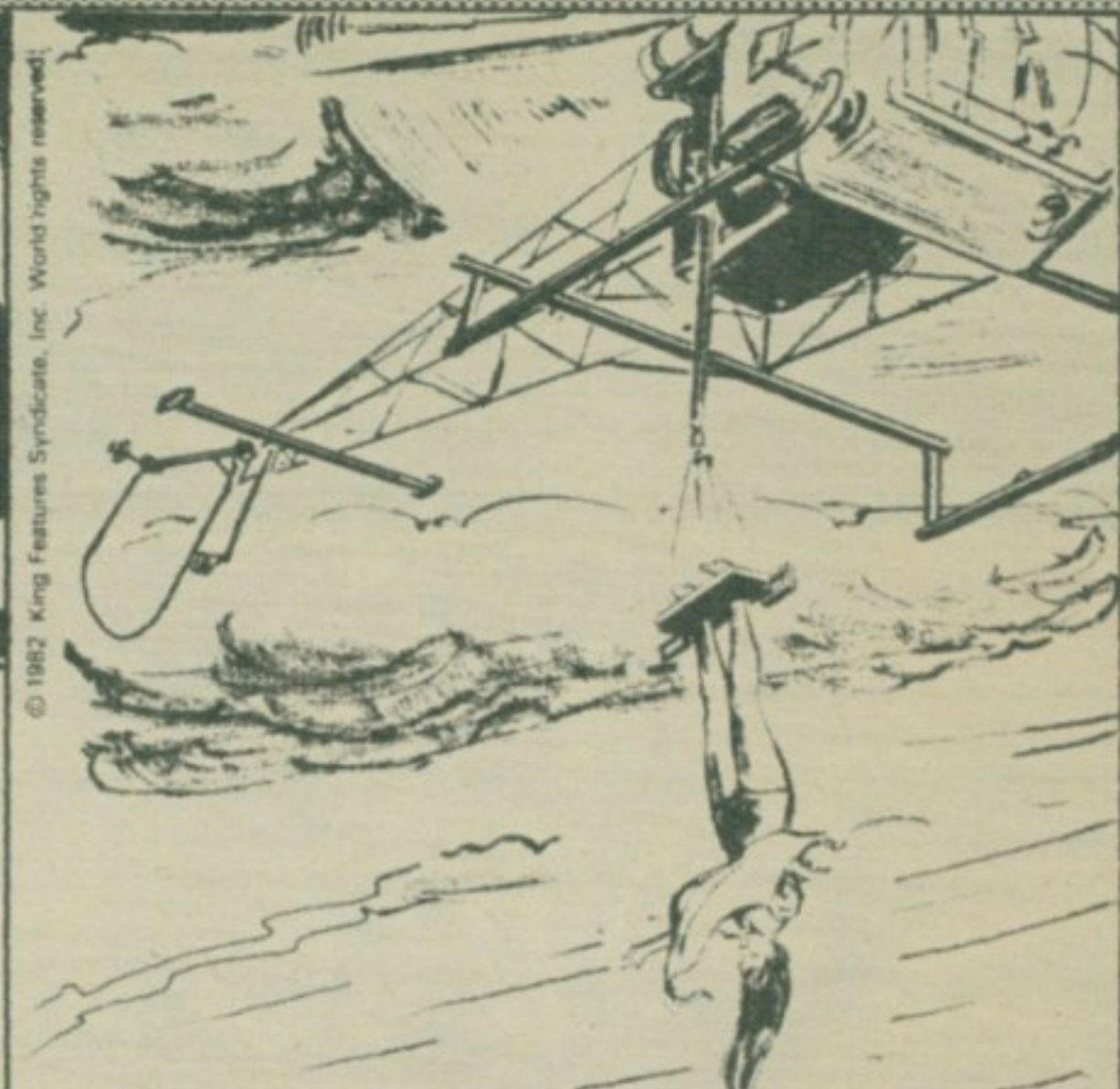
СКОТИЈЕВ ЗАМАК

НАЗВАН ПО СВОМ ВЛАСНИКУ,
ЕКЦЕНТРИЧНОМ МИЛИОНЕРУ ИЗ
КАЛИФОРНИЈЕ, ИМА 16 КАМИНА
И ТОЛИКО ДРВА ДА БИ СВИ КАМИ-
НИ МОГЛИ ДА СЕ ЛОЖЕ ДАЊУ И НО-
ЋУ СЛЕДЕКИХ СТО ГОДИНА.

ПОЛИНОЕ

ВРСТА МОРСКОГ ЦРВА
С КРЉУШТИМА КОЈЕ, КАД СЕ ЖИВО-
ТИЊА УЗНЕМИРИ, ЗАСВЕТЛЕ ЈАКОМ
ПЛАВОМ СВЕТОШЋУ.

ТРИША ФИЛИПС (САД)

УСПЕЛА ЈЕ ДА СЕ ОСЛОБОДИ
ЛУДАЧКЕ КОШУЉЕ ДОК ЈЕ
ВИСИЛА НА ГЛАВАЧКЕ ИЗ ХЕЛИ-
КОПТЕРА, 45 МЕТРА ИЗНАД
ЗЕМЉЕ.

ЖУЊОБРА- ШИ МИ

СКУПЉА ЛЕШНИКЕ КАО
ВЕВЕРИЦА И КРЕКЕ СЕ У СКОКО-
ВИМА.

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА

●●● Волт Дизни је започео своју каријеру 1925. у једној гаражи у којој је рођен чувени Мики Маус. Сад је та гаража продата на лицитацији за 8500 долара (1 долар = око 45 динара), а купио ју је студио „Волт Дизни“ да би је конзервирао као успомену на холивудску прошлост.

●●● нов рекорд у вожњи на рингишпили постигао је двадесет четворогодишњи Ричард Родригез који се у луна-парку у Монреалу возио пуних 218 часова.

●●● на једној клиници за лечење гојазности у Милану отпуштено је неколико службенка због претеране гојазности. Шеф клинике дао је

следеће објашњење: „Не можемо да очекујемо да нас људи озбиљно схвате ако је наше особље дебље чак и од оних који овамо долазе да се ослободе сувишних килограма.“

●●● полицијски пас Кројф из шведског града Борјхолма био је присутан на свечаности поводом спортског дана полицајаца на којој су он и његов дресер требало да приме сребрни пехар за постигнуте резултате. Када је инспектор узео пехар да би га предао Кројфовом дресеру, пас је скочио на њега мислећи да овај хоће да побегне с њим. Инспектор се нашао у болници због задобијених рана од уједа, али је ипак изјавио: „Треба да смо срећни што имамо овако опрезног пса, увек спремног на акцију.“

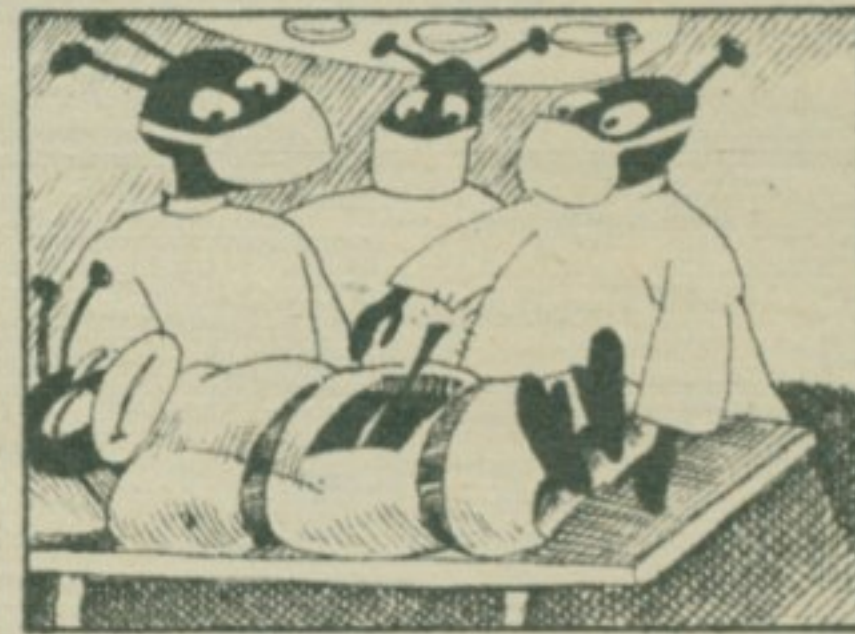
●●● ледени брегови који се сваке године откидају од поларних глечера заузимају запремину од тридесет пет хиљада кубних километара и могли би да испуне читаво Средоземно море.

●●● тридесет петогодишњи падобранац Брус Меклафлин у току 22 часа искочио је падобраном из авиона 235 пута и тиме премасио рекорд једног Енглеца од 233 скока за 24 часа.

●●● Американка Елинор Ричи, која је недавно умрла у 58. години, оставила је својим псима у наследство близу педесет милијарди старих динара.

Пси живе на једној фарми уз стални надзор ветеринара и имају свог личног чувара.

●●● мрави не само да имају добро организовану заједницу већ и „докторе“ који су способни да врше мање операције. Совјетски научник Мариковски, проучавајући инсекте у Киргизској ССР, видео је како мрави покушавају да извуку сићушан трн из тела једног свог друга. Пацијент је изнет из мравињака и положен на чист простор. Три „хирурга“ су се дала на посао и после неколико минута извукли су му трн.

●●● мозак слепог миша толико је савршен да је ову животињу немогуће снимити у њеном тамном скровишту јер предосети светлост блица пре него што севне. Зато у Америчком поморском центру раде на усавањању радара и сонара угледајући се на мозак слепог миша.

Супернови проналасци

НЕКИ ЧУДАН ИГРАЧ

Не изгледа ни као Пижон, још мање личи на Пелеа, али ипак може прилично јако да шутира. Није у питању шала, Јапанци су заиста изумели „вештачког играча“! У ствари, ради се о аутоматској машини која на тренинзима може да замени праве играче (сличне машине већ постоје за играче тениса, безбола и голфа). Оно што „машинском играчу“ недостаје свакако је могућност тренутне импровизације на терену. Али она има предности у поређењу са правим играчима — никада

се не замара, а користи се највише за индивидуални тренинг.

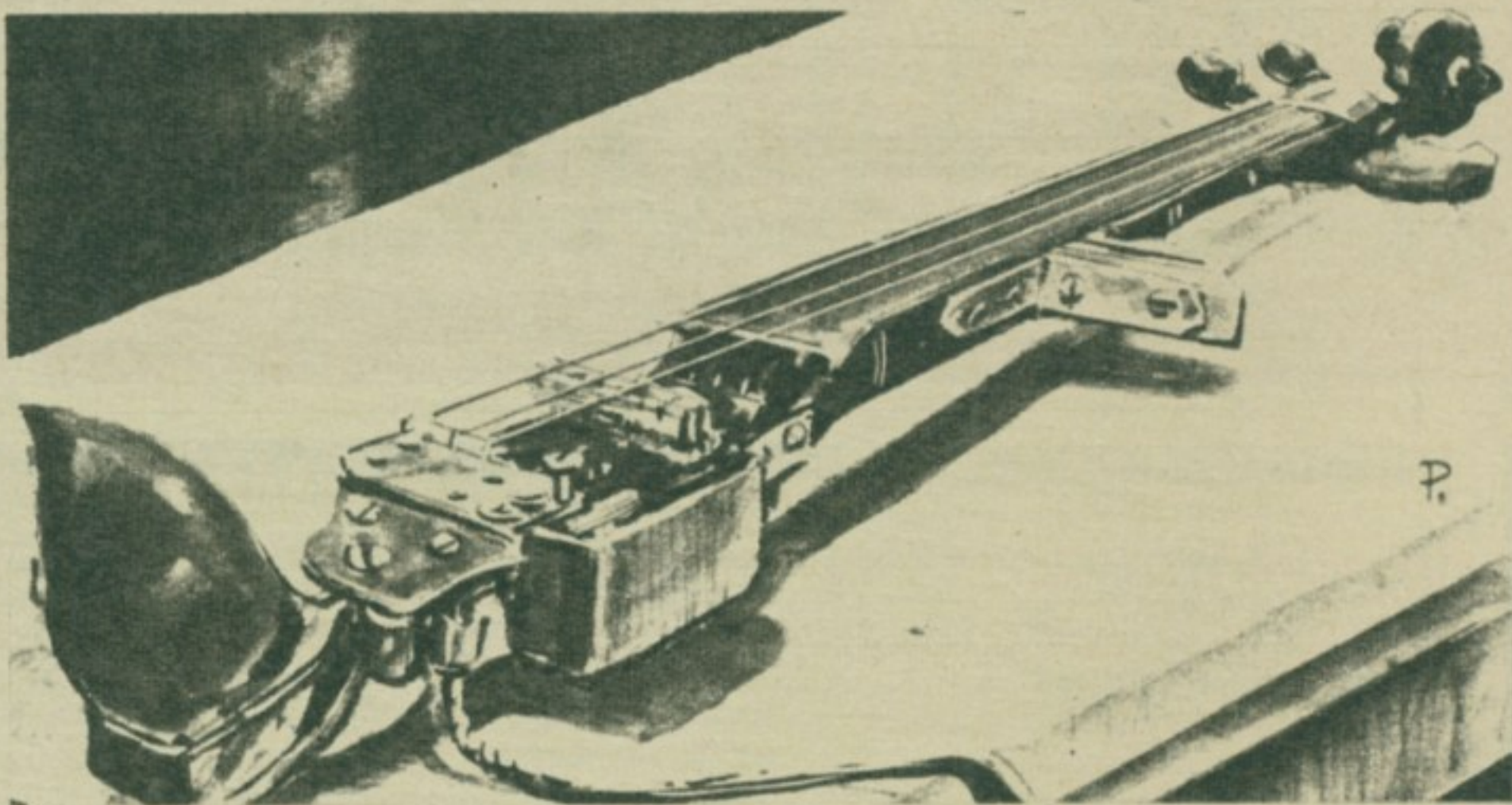
Произведена у јапанском граду Токушима, ова машина аутоматски избацује лопту, односно враћа је играчу којем спарингује. Аутоматски играч има јак шут и лопту може да избаци и до педесет метара удаљености. Правац лопте може да се модификује. Цена аутоматског играча, идеалног посебно за тренинге голмана, износи две хиљаде долара (око 92 хиљаде динара).

ЕЛЕКТРОНСКИ СТРАДИВАРИ

До сада ниједан конструктор није успео да открије тајну богатог звука виолина које је правио Антонио Страдивари, чувени италијански градитељ из Кремоне. Изгледа да је тек сад на помоћу великог открића: професор музике, виртуоз на виолини и стручњак за акустику Мак Метјуз тврди да је успео да направи инструмент чија се акустична својства не разликују од чувеног Кремонца. Метјуз је конструисао електронску виолину а сада ради са екипом стручњака и познавалаца на даљем усавањивању ове јединствене виолине.

Како сам каже, градитељи су до сада све покушавали — користили су различите врсте најфинијег дрвета, покушавали да направе тако квалитетан лак који је, познато је, један од пресудних елемената за добру звучност виолине. Сви ови покушаји остали су без жељених резултата. И данас велики виолинисти, уколико заиста желе да са свог инструмента извуку најтананије нијансе звука, купују виолине које је израдио Страдивари. Све остале (осим Гварнеријевих) знатно су сиромашније. Због свега тога Метјуз је дошао на идеју да науку стави у службу музике.

Инструмент који је створио састоји се од машински израђене металне шкљке где свака жица има одвојен микрофон и појачавач (амплифајер) звука. Ова електронска виолина звучи боље од свих постојећих модела јер је, пре свега, интермодуларна димензија (искривљење) звука ели-

минисана. Друго, извођач има лакши задатак јер се на овој виолини много лакше свира, са мањем напора. И још је нешто важно — јачина њеног звука може да се подеси према величини просторије. Звучи једнако добро у камерним дворанама као и у великим концертним салама. Оно што та-

кође није занемарљиво јесте да ће цена ове електронске виолине, када се појави у продаји, бити око хиљаду долара (46 хиљада динара) што је знатно мање од фантастичне цифре коју на тржишту сада има виолина са потписом Страдивари: 300 хиљада долара (око 14 милиона динара)!

НЕ ПОСТОЈЕ ДВА ИСТА ОКА

Сваки човек има јединствену грађу ретине, односно мрежњаче ока, баш као што не постоје два човека у свету која имају једнаке „бразде“ на јагодицама. До сада су отисци прстију коришћени ради идентификације, а недавно је и грађа мрежњаче почела да

непогрешиво помаже да се утврди која је особа тачно пред нама.

Идеја за апарат који на основу човечијег ока утврђује његов идентитет родила се у глави америчког научника База Хила из Портланда у америчкој држави Орегон. Он је конструисао очни идентификатор који се састоји од једне кутије у којој су смештени микрокомпјутер и електронска камера. Хил сматра да је његов очни идентификатор идеалан за банке, војне и нуклеарне базе и друга места од специјалне важности на која имају приступ само одређене особе.

Да би компјутер „пустио“ особу у неку зграду на чијем је улазу постављен, та особа треба само да погледа кроз једно сочиво уграђено на кутији. Чим се око примакне том сочизу, укључује се електронска камера која снима ретине одмах шаље на проверу компјутеру. Уколико је у меморији компјутера забележено то око, човек ће моћи да уђе, уколико снимак мрежњаче не постоји забележен у компјутеру, он „одлучује“ да је та особа непожељна. Читава ова радња одиграва се невероватном брзином — очни идентифика-

тор препознаје особу за мање времена него што нам је потребно да склопимо и отворимо очни капак.

Баз Хил сматра да је ова справа боља од свега што се до данас користило као средство препознавања. Отисци прстију су непогрешиви, али одузимају време, а и скопчани су са прљањем. Разне картице и пропуснице најмање су поуздане. „Отисак ока“ не може да се фалсификује, још мање да се изгуби или украде. Још једна ствар је важна — не може да вам се догоди, као са картицом, да не понесете око!

КО СЕ ВАТРЕ БОЈИ ЈОШ

Пре десетак година амерички инжењер Амос Воулз изумео је специјалну кутију уз чију помоћ је човек безбедно могао да се спусти низ десетоспратницу. Требало је да прође доста времена да се та његова справа још више усаврши и конструиса и за више грађевине.

Кутија је направљена за случај да дође до пожара у високој згради кад се ватра шири таквом силином да онемогућава безбедан силазак степеницама, још мање лифтом. Справа коју је измислио Воулз, названа евакуатор, врло је једноставна, а пружа изванредну сигурност. Састоји се од металног калема чији се крај завршава неком врстом куке и извирује са једне стране кутије, док је јак најлонски коноп са друге стране. Кад дође до пожара, човек пре свега треба куку да закачи на неки део зграде где ће она моћи добро да се држи, а онда ће се ухватити за коноп и „скочити“. Уже неће под тежином почети да се одмотава силито, јер је у кутији израђена специјална кочница која спречава одмотавање ужета по инерцији. Коноп се одвија

„разумном“ брзином тако да се особа спушта ка земљи брзином од три метра на сат.

Евакуатор је недавно демонстриран на једном њујоршком хотелу — човек је са петнаестог спрата успео да се спусти уз помоћ евакуатора за 45 секунди. Приземљење је прошло без икаквих озледа, човек се мирно дочекао на ноге.

Једина мана ове справе је што може да се искористи само једанпут, али тада може да понесе терет од преко читавих 400 килограма што значи да неколико људи може одједном да се спусти. За сада постоје евакуатори за зграде до 35 спратова а до септембра ове године у плану је да се конструишу справе и за оне од 100 спратова.

С. И.

ЗАГОНЕТНА ВЕНЕРА ОТКРИВА СВОЈЕ ТАЈНЕ

ЦИНОВСКА ПОМОРАНИЦА

ИНФОРМАЦИЈЕ

КОЈЕ СУ
ЕМИТОВАЛЕ
АУТОМАТСКЕ
СТАНИЦЕ
„ВЕНЕРА-13“
И „ВЕНЕРА-14“
УЖУРБАНО СЕ
ПРОУЧАВАЈУ.
ВРХУНСКИ
СОВЈЕТСКИ
НАУЧНИЦИ
САОПШТИЛИ СУ
И ПРВЕ
РЕЗУЛТАТЕ
КОЈИ СУ
ФАНАСТИЧНИ.

Замислите да стојите на једној лопти која има пречник од неколико стотина метара или, ако вам је то ближе, на врху куполе неке веће опсерваторије. Покушавајте да се загледате у хоризонт, али се он нагло „обрушава“ због неправилног одбијања светлосних таласа. Околина коју видите пресијава се у наранџастим тоновима, а изнад ваше главе налази се небо без облака, наранџасте боје. И површина на којој стојите доста је тамна, али са наранџастим нијансама. Уколико у тој (замисљеној) ситуацији нисте сами, мораћете да говорите врло гласно, тачно као да стојите изнад најпрометније улице милионског града.

Е, управо тако бисте се осећали на Венери.

Питаћете се: због чега не видимо небо? Зашто је све наранџасто и тако бучно?

Небо се не види због тога што је густина атмосфере врло велика. Наранџаста боја настаје због тога што атмосфера Венере упија модри зраке, односно модри део спектра. А бучно је — због ветра. Истина, брзина ветра овде је готово занемарљива и износи

свега пола метра у секунди. Међутим, како је густина атмосфере велика, а и притисак, то одговара брзини ветра на Земљи од пет метара у секунди. Узгред речено, апарати на аутоматским станицама нису имали само „очи“, већ и „уши“: микрофони су забележили буку, велику буку.

Први пут је извршена анализа Венериног тла да

ператури од близу 500°C) овај експеримент је највреднији од свих до сада извршених на површини неке планете! Одређен је тачан проценат магнезијума, алуминијума, силицијума, калијума, калцијума, титана, мангана и гвожђа као и основних „летећих“ елемената у атмосфери — сумпора, хлора и фосфора. По геохемијским закономер-

једињења. Мешају их у потребним пропорцијама, топе и добијају „стакло“, да би потом ту смесу претворили у прах и наставили анализу. Други смер њиховог истраживања је добијање сличних „земаљских“ једињења. Са саставом тла добијеног узорцима узетим помоћу апарата за спуштање у подухвату „Венере-14“ знатно је лакше јер оно одговара океанском базалту широко распрострањеном на Земљи. Материјал са „Венере-13“, међутим, знатно је компликованији, пошто се сличан тип дубинских базалта на нашој планети сусреће веома ретко. Има га једино у вулканским областима око Средоземног мора, па су совјетски научници затражили од италијанских колега да им пошаљу комад тла који је по карактеристикама веома близак венеријанском.

Први пут су начињени колор снимци Венерине површине који по квалитету спадају међу најбоље начињене и емитоване са површине других планета Сунчевог система. Први пут су извршена и мерења ултравиолетног сунчевог зрачења у атмосфери. То научницима

СЈАЈНА ДАНИЦА

Венера, у народу је зову и Даница, од свих планета најближа је Земљи, обилази око Сунца за 224,7 дана на просечној удаљености од око 180 милиона километара. У току свог кретања око Сунца Венера у једном тренутку достиже такав сјај да је сјајнија од свих звезда и планета, па је због тога народ и назвао сјајна Даница. Планета је обавијена густом и непрозирном атмосфером тако да телескопи са Земље нису у могућности да виде њену површину пречника 12100 километара. Тешко је веровати да ће људска нога бар у догледно време крочити на Венеру јер се температура њене површине креће око 480° Ц.

би се утврдило које све елементе садржи. Иако је анализа вршена у екстремним условима Венере, (требало је савладати притисак од више стотина атмосфера при тем-

ностима су теоретски „дobili“ и натријум и израчунали да тога тамо има око 1,5 одсто.

Научници сада раде на припремању компоненти у циљу добијања сличних

СИТНИЦА, Г-ДИНЕ ШО...

Џорџу Бернарду Шоу је Нобелова награда за књижевност, коју је примио 1925, начисто пресела. Од часа када му је високо признање уручено са свих страна Велике Британије и света почели су да га засипају писмима које му је поштар сваког

јутра испоручивао у гомилама.

Сви пошљаци разглабали су о једној те истој теми: сада, пошто је добио толике паре, он, Шо, у прилици је да помогне мање богатима од себе.

Хрпа писама попримила је убрзо такву величину и тежину да је несрећни писац, како би обесхрабрио досадне молиоце, протурио штампи вест да намерава да новац од награде врати. Уместо да се реши беде, Џорџ

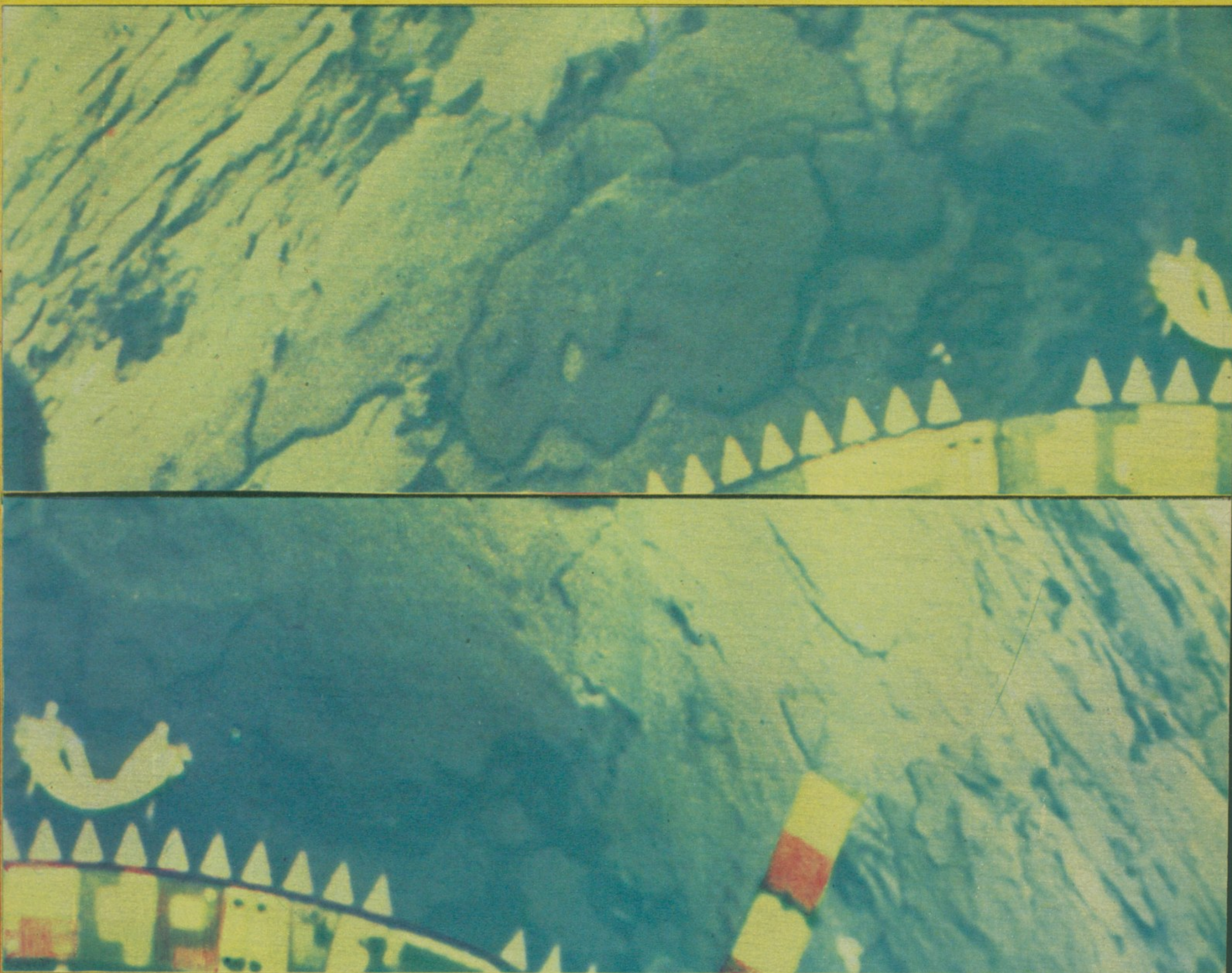

Бернард је само упрскао ствар: број писама се утростручио.

Нема сумње, умовали су молитељи, да човеку који је мирне душе могао да се одрекне тако лепих паре, бедне сумице које се од њега траже, не значе ама баш ништа... Биће да Шо није делио њихово мишљење по том питању, јер се о сва потраживања оглушио. Награду је, разуме се, задржао.

КУБЛАЈ — КАНОВА ФЛОТА?

У последње време у мрежама јапанских рибара, који лове у водама око Нагасакија, често се нађе необичан улов: монголска сабља, керамика из 13. века, статуа Буде... Ти предмети изазвали су велико интересовање

омогућава да објасне неке крајње необичне карактеристике атмосфере Венере.

Први пут утврђен је и изотопни састав неона, откривен је и криптон, а изгледа и ксенон. Ово је уједно и кључни податак за решавање тајне о пореклу Венере, па и читавог Сунчевог система.

Директним и оптичким методама први пут су извршена мерења садржине водене паре. Наиме, планетолога веома занима историја воде на Венери. Утврђено је да у атмосфери има врло мало водене паре, а њен распоред по висинама заиста је необичан. Обе ове чиње-

нице веома су значајне за упознавање загонетне планете.

Први пут је директним истраживањима доказано да је сумпор основни елемент који одређује састав облачног слоја.

Три пуне године су совјетски научници у сарадњи с врхунским конструкторима космичке

технике упорно припремали експерименте. Четири пуна месеца станице су летеле према планети, а апарати за спуштање радили су у условима Венере свега неколико сати. Колико ли тек сада предстоји рада на анализирању и тумачењу података?

Р. Досковић

Панорама Венере: по квалитету ово су најбољи снимци који су начињени и емитовани са површине иједне друге планете Сунчевог система!

научника који су се одмах дали на истраживање дна око Нагасакија. Тамо је откривено „гробље бродова“ за које је утврђено да представља остатке

флоте Кублај-кана. Цингис-кановог унука. Пропаст те флоте у 1281. години сматра се једном од највећих катастрофа на мору.

Кублај-канови бродови кренули су те године у освајање Јапана али изненада их је захватио разоран тајфун који је потопио читаву флоту. Од тада до данас преко бродова с наталожио муљ дебљине два метра.

Истраживање се наставља.

ТАЛОГ КАФЕ — ГОРИВО!

Енергетска криза приморала је људе да постану изузетно штедљиви, максимално се користе чак и отпади сваке врсте. Али, нико се није сетио оног што су учинили у западнонемачком граду Бремену: у фабрици која производи инстант-кафу дневно се избацује око 2.500 тона талог кофеина. Овај

талог, добро просушен, показао се користан као квалитетно гориво! Због тога су стручњаци дошли на идеју да изграде пећ за добијање опеке која ће се загревати овим отпадним материјалом. За разлику од угљене прашине (помоћу које се обично загревају пећи у цигланама) од које остаје 4—5 процената пепела, сагоревањем талог кофеина остаје свега 0,2 процената!

ДВАДЕСЕТ СПАС У ЗАДЊИ ЧАС ДЕВЕТИ ПУТНИК

Тридесетогодишњи инжењер електроничар Владимир Зворикин емигрирао је 1919. године у Сједињене Америчке Државе и запослио се прво у Вестингхаус Електрик Компани, а затим у компанију RCA. Тамо је изумео иконоскоп, електронску цев за пренос телевизијских слика, и кинескоп, електронску цев за репродукцију слике, и тако се прославио као отац модерне телевизије. Непосредно по избијању другог светског рата Зворикин се налазио у Бејруту и, пре него што ће се вратити кући у Њујорк, морао је послон да се задржи неколико дана у Лондону. Научник је намеравао да путује преко океанским бродом „Атенија“ и купио је карту, али се сетио да је у Бејруту заборавио смокинг. „Нисам нипошто желео да због непристојног одела црвеним у трпезарији прве класе и одлучио сам да сачекам следећи брод, а да у међувремену купим пригодно вечерње одело“, и причао је касније Зворикин у интервјуу новинару Брусу Фелтону. „Атенија“ је испловила без Зворикина и 4. септембра 1939. године погодио ју је код Ирске торпедо немачке подморнице. Лађа је потонула носећи са собом у водену гробницу сто двадесет осам живота. Међу настрадалима било је двадесет осам Американаца. Двадесет девети је куповао за то време нови смокинг у Лондону.

Одсуство за порођај

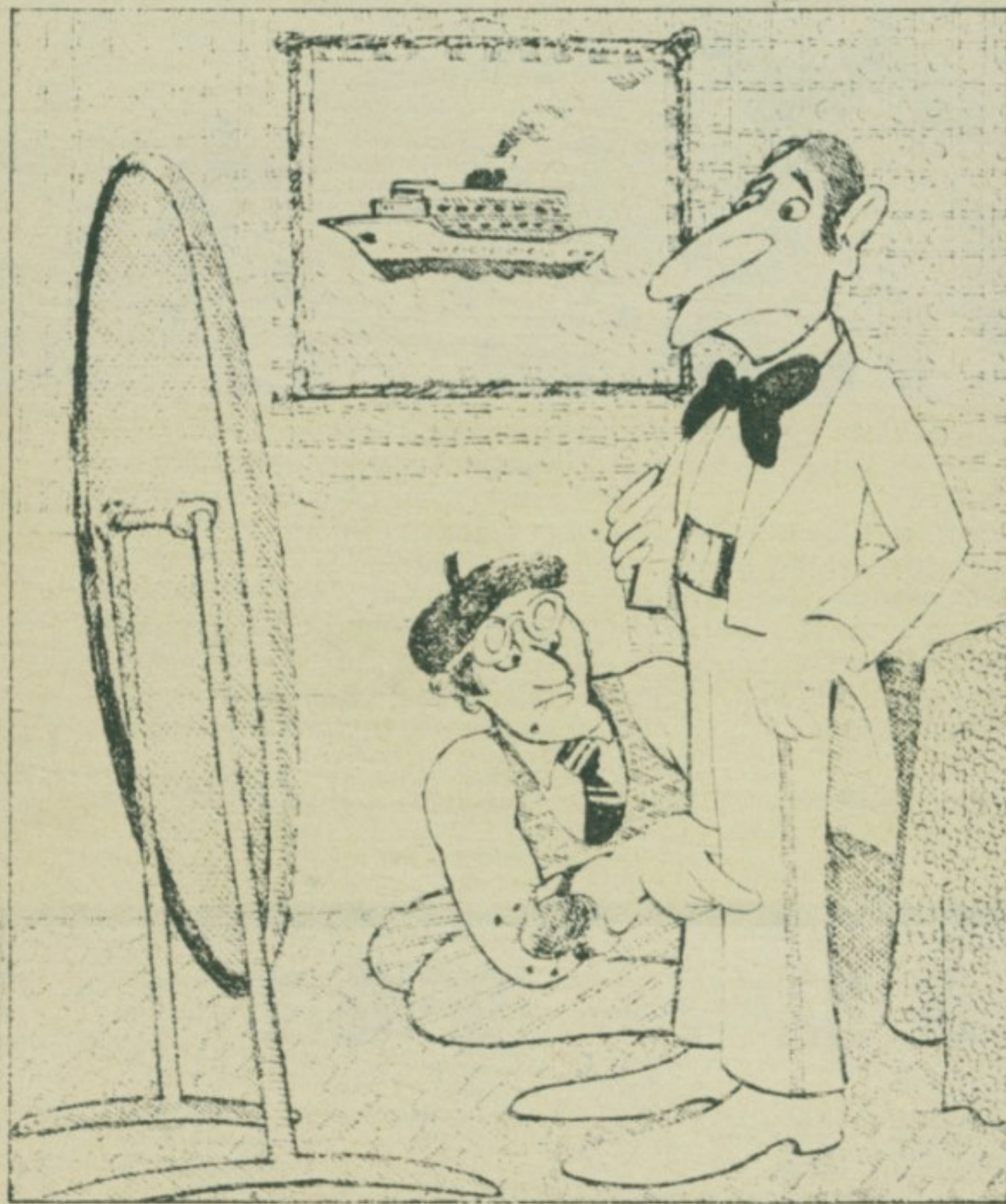
Пуковник Фредерик Грант, најстарији син председника Сједињених Америчких Држава Јулисиза Гранта, дипломирао је у војној академији Вест Поинт и целог живота био је војник. Године 1876. служио је у Седмом коњичком ескадрону под заповедништвом генерала Џорџа Кастера. Почетком лета генерал Кастер је добио наређење да освоји Блек

Хилс (Црна брда) и уништи Сијуксе које је предводио чувени индијански поглавица Луди Коњ. Двадесет петог јуна 1876. у клисури код реке Литл Бигхорна у држави Монтани Кастер је са двеста шездесет шест својих коњаника упао у клопку — Луди Коњ на челу три хиљаде и пет стотина Индијанаца напао их је из заседе и за два сата побили су сви до једног. У списку погинулих није се налазило име председничког сина Фредерика Гранта: само два дана пре борбе код Литл Бигхорна он је добио одсуство да би у

Чикагу и генерал у шпанско-америчком рату. Умро је 1912. у седамдесет другој години у свом кревету.

Поноћ светог Валентина

На дан св. Валентина, заштитника заљубљених, 14. фебруара 1929. године шеф гангстера Џорџ „Багз“ Моран имао је састанак са седам чланова своје банде у стоваришту компаније Картиц у Улици Норт Кларк у Чикагу. Требало

Чикагу био крај своје супруге Иде Оноре која је тих дана очекивала први порођај. Фредерик Грант је једини војник из Седмог коњичког ескадрона који је преживео масакр код Литл Бигхорна. Он је касније постао амерички амбасадор у Аустрији, затим главни комесар полиције у

је да присуствује истовару пошљице алкохолних пића из Канаде, а компанија је била под њиховом „контролом“. Док су Френк и Пит Гусемберг, Адам Хејер, Ал Виншанк, Џејмс Кларк, Џон Меј и Ринхард Швимер у стоваришту чекали свог „боса“ који је мало касније, пред вратима

се зауставио кадилак из кога су испала четири човека, двојица у полицијским униформама. Ушли су у стовариште, двојица с пушкомитраљезима, двојица са скраћеним двоцевкама у рукама, постројили седморицу Моранових гангстера уза зид, отворили ватру и покосили их. Био је то класичан обрачун две супарничке банде, с тим што су придонелице припадале табору чувеног Ал Капонеа. Чим су обавили „посао“, алкапонеовци су нестали, а само пет минута касније у складиште је ушетао Багз Моран. Тако је он за длаку избегао смрт у обрачуну познатом као „Покољ светог Валентина“.

Поранени непобедиви Бостонци

Ујутро 28. новембра 1942. секретар рагби клуба „Иглс“ са Бостонског колеџа резервисао за то исто вече у ноћном локалу „Коконат“ столове за цео тим који се спремао да прослави победу над аутсајдерском екипом „Холи Крос“. „Иглс“ је у тој сезони био најбољи амерички рагби клуб са осам узаостопних победа. Предстојао му је још само сусрет са „Холи Кросом“, пука формалност, јер је ова екипа имала четири узаостопна пораза и никако није могла да их угрози. Те ноћи огроман сатеном

— НИПОШТО НИ-САМ ЖЕЛЕО ДА ЗБОГ НЕПРИСТОЈНОГ ОДЕЛА ЦРВЕНИМ У САЛОНИМА ПРВЕ КЛАСЕ И ОДЛУЧИО САМ ДА ПРОПУСТИМ „АТЕНИЈУ“ И ОДЕМ СЛЕДЕЋИМ БРОДОМ — ИЗЈАВИО ЈЕ ОТАЦ МОДЕРНЕ ТЕЛЕВИЗИЈЕ НОВИНАРИМА НАД ЈЕ СРЕЋНО СТИГАО КУЋИ У АМЕРИКУ.

пресвучен плафон ноћног локала „Коконат“ захватила је ватра, како се касније у истрази испоставило „непознатог порекла“, и настао је прави пакао. За само дванаест минута четири стотине деведесет људи изгубило је живот у пламену, а све особе које су се нашле у просторији „Терас Рум“, где су чланови „Иглса“ имали резервисане столове, дословно су угљенисане. Међу њима је био и некадашњи славни глумац каубојских филмова Бак Џонс. Међутим, ниједан члан „Иглса“ није страдао — непобедиви бостонски тим поражен је тог поподнева резултатом 55:12 и играчи нису били ни најмање расположени за прослављање. Резервација је отказана и уместо у бар играчи су покуњено отишли на спавање.

Лове време у Кокури

Одлучивши да прву атомску бомбу у историји баци на Јапан Америчко ратно ваздухопловство колебало се између два града: Хирошима и Кокура. Како се мислило да се у близини Кокуре, индустријског града са четири стотине хиљада становника, налази логор за ратне заробљенике међу којима има доста Американаца, Хирошима је одређена за први а Кокура за други циљ. Летећа супертрџава „Енола Геј“ којом је пилотирао пуковник Пол Тибетс Млађи избацила је 6. августа 1945. једну уранијумску атомску бомбу на Хирошиму. Од двеста педесет пет хиљада становника овога града сто хиљада је погинуло и нестало, а шездесет осам хиљада је повређено. Одлучено је да следећа бомба буде избачена три дана касније. Први циљ је овога пута била Кокура, без обзира на заробљенички логор, а други Нагасаки. Летећа супертрџава „Бокс Кар“ за чијим се командама налазио Чарлс Свини упутила се према Кокуру. Пилоту је у

последњем часу јављено да је време над градом непо-вољно и он је окренуо авион у правцу Нагасакија на који је бацио јаку плу-тонијумску бомбу. Од две-ста осамдесет хиљада ста-новника, тридесет шест хиљада је изгинуло, а шездесет хиљада повређе-но. Пуки случај поштедео је четири стотине хиљада становника Кокуре, града који је преживео и срећно доживео модерно нуклеар-но доба. Он је данас део града Китакијусе.

трећет мужа продуцента Мајкла Тода у Њујорк да би присуствовала вечери приређеној у његову част у ексклузивном „Фрајарс Клубу“. Два дана пре пута Лиз, која је нежног здравља, добила је јак бронхитис и кад је Мајкл Тод већ био спреман да крене из Лос Анђелеса, она је лежала у високој температури и, наравно, није било ни говора да по-ђе на пут. Како је и време било веома рђаво, Тод ни-како није могао да пронађе друштво за свој приватни авион назван „Лиз“. Кирк Даглас, Џо Луис и Џозеф Манкјевич су се захвалили и нашли добар изговор и с Тодом је кренуо само сце-нариста Арт Кон и то да би за време вожње радили на једном филмском про-јекту. Авион се орушио у Новом Мексику и страдали су сви који су се налазили у њему. Елизабет Тејлор се удавала још неколико пу-та, а недавно по трећи пут за „човека свог живота“ Ричарда Бартона.

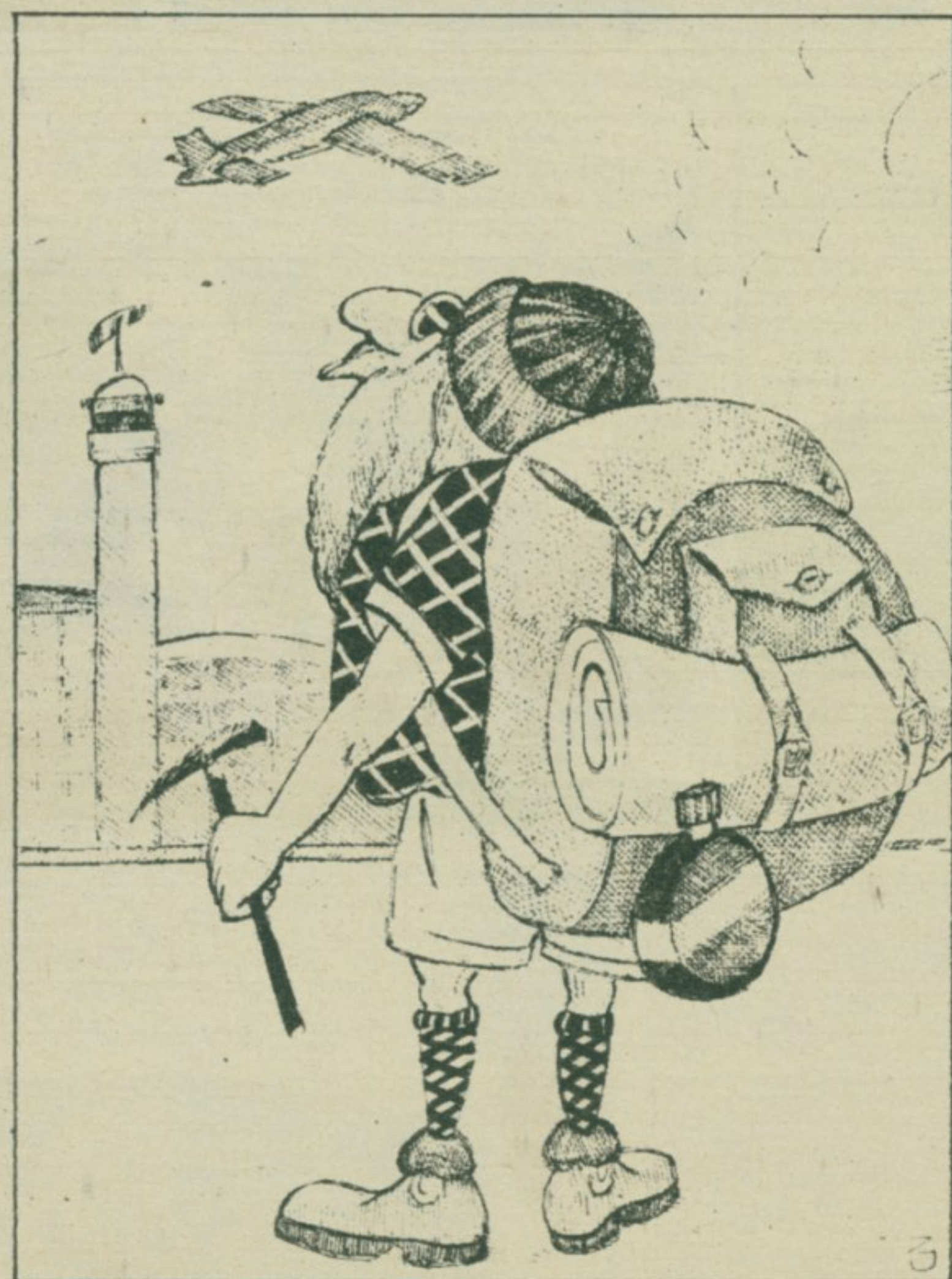
Уступили место другима

Рок-група „Крикетс“ би-ла је управо завршила концерт у Клијер Лејку у Ајови и требало је да кре-не на следећи заказан у Мурхеду у Минесоти. Пошто су сви били мртви

ни „бич бонанца“ Н3749Н налазио се на писти спре-ман да узлети. Тада је „Велики Бојер“ Ричардсон замолио Џенингса да му уступи своје место јер је добио грип, а некако и-стовремено Олсапа је за исту услугу замолио Ричи Валенс. И Џенингс и Ол-сап су им радо изишли у сусрет и то им је спасло живот — авион „бич бонан-ца“ је узлетео и готово од-мах се срушио, а нико од путника и чланова посаде није преживео.

Гост који није дошао

Писац Џерси Козински летео је у Лос Анђелес да се са својим пријатељима Војтехом Фриковским нађе на пријему заказаном за 6. август 1969. у Холивуду у вили глумице Шарон Тејт, супруге режисера Романа Поланског. У току вечери на пријем су упали не-звани гости: вођ сатанског култа криминалац и скит-ница Чарлс Менсон и ње-гови слепи следбеници Чарлс „Текс“ Ватсон, Сју-зан Аткинс, Патриша Кренвинкел и Лесли Ван Хаутен. Банда је побила и унаказила лешеве Шарон Тејт која је очекивала бе-бу, Џеј Себринг, Ебигејл Фолцер, Стивена Парента и Фриковског. Очекивани гост Џерси Козински није

уморни, њихов шеф Бади Холи, један од првих ро-кера на свету, изнајмио је авион у оближњем Месон Ситију. У авиону је било места за Холија, Вејлона Џенингса, братаог Текса-шанина који је свирао кантри-музику, и гитаристу Томија Олсапа. Био је 3. фебруар 1959. и изнајмље-

дошао на пријем и то због (или: захваљујући) фран-цуског аеродромаког слу-жбеника који је његов пртљаг уместо у Лос Ан-ђелес послао омашком у Њујорк. Козински је о свом спасењу у задњи час написао књигу „Састанак наслепо“.

Б. Дожић

ТРОУГАО без ТАЈНИ

У ноћи између двадесет шестог и двадесет седмог новембра 1981. године, пловећи од Буенос Аире-са према Бостону, пото-нуо је западнонемачки теретни брод „Елматрез“. Несрећа се догодила у области Бермудског тро-угла где су за последњих десет година, под тајан-ственим приликама, до-живели несрећу бродови многих земаља.

У Буенос Аиресу „Ел-матрез“ је укрцао 457 контејнера с воћем, воћ-ним соковима, кожом и вуном и запловио према обалама Европе. На две стотине миља источно од Бермудских острва, брод-ски радиста добио је из-вештај да се приближава невреме. Капетан брода Петер Кепке није се уп-лашио. „Елматрез“ је је-дан од најновијих запад-нонемачких трговачких бродова опремљен кон-тејнерима и поринут у море у Бремерхафену свега три године раније. Џиновских је размера: дугачак 140 метара, ши-рок двадесет један. Јаки мотори омогућавали су му да лако савлађује океанско пространство чак и по највећем невре-мену. Брод је био снаб-девен и најмодернијим средствима за спасавање.

И несрећа „Елматреза“ могла је да остане заго-нетка да није приче пр-вог официра брода Ха-ралда Маријенфелда који је чудом остао жив. Када је либеријски брод који је примио СОС стигао на место катастрофе, на површини мора затекао је само једног од укупно двадесет четири члана посаде.

Први официр на „Елматрезу“ управо се вратио с дежурства и на-лазио се у својој кајути када су му предали позив капетана Кепкеа. Глас му је био узбуђен и Мари-јенфелд је одмах схва-тио: догодила се нека не-срећа. Није прошао ни минут а он је већ био на палуби. Оно што је угле-дао значило је без сумње да је близу крај. Огром-ни таласи обрушавали су се на брод односећи с па-лубе контејнере тешке по неколико тона. Махине су замукле, покушај да се пусе у рад три дизела који је у случају хавари-је требало да снабдевају брод електричном стру-јом, остали су узалудни. Последње речи које је радиста успео да пошаље с брода биле су: „Силна бура односи контејнере

+ машине не раде + во-да у утроби + наређење: сви у чамце за спаса-вање + ...“

Последње наређење свог капетана морнари ни-су успели да изврше. Брод, којим се више није могло управљати, окренуо

се боком према таласима и када се водени зид ви-сок десет метара обру-шио на њега, преврнуо се и као камен потонуо на дно.

Маријенфелду се одело закачило за дизалицу. Већ је био под водом кад је успео да се откачи и исплива на површину. Недалеко од себе приме-тио је чамац, једини који су морнари стигли да спусте с палубе. Мари-јенфелд је допливао до њега и ухватио се за ко-билицу.

Протекла су двадесет четири часа пре но што су чамац и човека који се држао за њега приме-тили из авиона. Ускоро је пристигао и либеријски брод који је спасао Ма-ријенфелда. Једини пре-живели сведок трагедије у Бермудском троуглу испричао је новинарима да он искључује могућ-ност било какве капета-нове грешке.

— Петер Кепке је био искусан поморац и посту-пао је правилно — сма-тра Маријенфелд. — Страховита бура и неки квар у моторима — то су основни узроци несреће.

Тако је један бродолом у Бермудском троуглу решен без икаквог утица-ја „тајанствених сила“.

Судар над Њујорном

Тридесет четворогоди-шњи Едмунд Хилари, пче-лар из Њу Зеланда, и Тен-зинг Норкеј, непалски во-дич Шерпас, постали су славни 29. маја 1953. када су, први на свету, освојили највиши врх наше планете Монт Еверест. Многи су пре њих покушали да по-беде Еверест, али је Хила-рију припомогла и срећа. Срећа га је хтела и седам година касније — 16. де-цембра 1960. ишао је по-слов на две недеље у Не-пал и резервисао место у авиону ДЦ-8 компанија „Јунајтид Ерлајнз“ на ли-нији Чикаго — Њујорк. Истог дана у истом прав-цу полетео је из Дејтона у Охају авион суперконсте-лејшн компаније TWA. У магли и киши над Њујор-ком ова два авиона су се сударила и однела у смрт ото тридесет четири путни-ка и члана посаде. Али, Хилари се није налазио међу њима пошто је на чикашки аеродром стигао кад је ДЦ-8 већ био узле-тео. Петнаест година пото-његова жена није имала среће — изгубила је живот у авиону који се орушио близу Монт Евереста.

Лиз Тејлор има бронхитис

Чувена филмска звезда Елизабет Тејлор требало је 1958. године да прати свог

WALT
DISNEY

ПАЈА ПАТАК

КАД ВАС ОВАКО ГЛЕДАМ, МОРАМ
ДА ПРИЗНАМ ДА ЛЕПО ИЗГЛЕДАТЕ !

Copyright © 1982
Walt Disney Productions
World Rights Reserved

А ПОЗНАТО ЈЕ И
ДА СЕ
ЛЕПО СЛАЖЕТЕ !

ТО ЈЕ ЗАТО
ШТО БАЈА
ПОШТУЈЕ МОЈУ
МУДРОСТ И ДОБРОТУ...

... МОЈЕ
ВЕЛИКО
ЖИВОТНО
ИСКУСТВО
И МОЈУ РЕЧ !

ЧЕСТО МИ КАЖЕ ДА САМ
НАЈТАКТИЧНИЈА
ЖЕНА КОЈУ ПОЗНАЈЕ !

А ДА ЛИ СЕ НЕКАДА ИПАК
ДОГОДИ ДА ВАМ СЕ МИШЉЕЊА
РАЗЛИКУЈУ ?

НАРАВНО ! САМО,
БАЈА ТАДА
УВЕК ПОПУСТИ...

... ЈЕР ЗНА ДА
ЋУ МУ ИНАЧЕ
ПРИЛЕПИТИ ЈЕДНУ
ЋУШКУ !

ХРАБРИ МОМАК

ОБРЕН

Био је то најхладнији дан у рану зиму 1978. године. Већ иза подне жива се у термометру спустила до минус 10.

И по таквој хладноћи Хусеин Корјенић, тада 43-годишњи радник угоститељског предузећа „Подриње“ у Горажду, иначе председник и тренер кајакашког клуба „Бук“, одлучио је да са групом кајакаша изађе на Дрину како би се што боље припремили за учешће на новогодишњем маратону на реци По код Милана, на који су били позвани и гораждански кајакаши.

На хиљаде пута је Хусеин својим кајаком секао брзу матицу Дрине и зато у Горажду с правом важи за једног од најбољих познавалаца људи ове немирне и опасне реке. Стога се ни тог дана нико није изненадио видећи да кајакаши хитрим покретима секу ледене таласе брзе реке провлачећи се испод стубова бетонског моста у самом центру града.

Док су ретки пролазници само летимично бацали погледе на храбре кајакаше и подигнутих оковратника журили да се изгубе са брисаног простора, лагани кајак у коме се налазио Хусеин Корјенић бешумно је клизио по глаткој површини студене воде. Управо је остале кајакаше отпратио у клупске просторије а он је одлучио, као и много пута раније, да још једном сам савлада онај најтежи брзак испод моста. Тог тренутка почела је драма: Хусов кајак изненада је ударио у подводни балван, заостао ту још од старог дрвеног моста, преломио се и остао тако уклештен. У леденој води, која му је од једном досезала до рамена, Хусеин је био беспомоћан. Покушавао је на све начине да се извуче из леденог загрљаја али узалуд.

Прошло је неколико минута док је неко са моста приметио незгоду и викањем упозорио остале пролазнике. Зачас се на мосту окупиле неколико десетина људи. Сви су са страхом гледали шта се догађа али нико ништа није предузимао верујући да ће Хусеин успети сам да се испетља из замршеног чвора.

Време је одмицало, а један човек се последњом снагом борио за живот. Људи на мосту су се упаничили, викали, падали су свакојаки предлози, али праве помоћи ниоткуда. У том ишчекивању Хусеин је почео да добија неприродну плаву боју. У једном тренутку и глава му је клонула. Одједном га је прострели продоран врисак жеркице Нерме која је, враћајући се из школе и угледавши оца у критичном положају, почела да дозива: Бабо, бабице! (Тако она од милоште зове оца Хусеина!).

Тај врисак је Хусеину поново повратио нешто снаге и он је последњим напором покушао да се извуче из смртоносног загрљаја. Међутим, овог пута без успеха.

Кроз главу му прострели мисао: Да ли је то крај и зар је смрт заиста тако близу?

Али, не.

Кад су многи очевици ове драме већ помишљали да Хусеину нема спаса, одједном се у ускомењаној гомили појавио црн висок младић кога нико од присутних није познавао. Схвативши о чему се ради, брзо је збацио одећу са себе и остав-

ши само у гаћицама довикнуо присутнима да га уз помоћ конопца, који се већ нашао у рукама неколицине посматрача, спусте са моста у Дрину.

И док је студен штипала за уши и нос готово хиљаду убунданих посматрача, почела је борба за један људски живот. Једно голо тело клизило је на конопцу према леденој површини воде са жељом да човеку у невољи пружи руку спасења.

— Хусо, држи се још мало, стиже ти помоћ! — допирали су повици са моста.

Балансирајући на конопцу привезаном око струка, непознати младић приближио се већ

Итек тада су Гораждани могли да сазнају ко је храбри младић који је пред њиховим очима извео прави подвиг. Био је то Обрен Миловић, 22-годишњи стаклорезац из села Дивуше код Зенице, тада запослен у сарајевском предузећу „Дијамант“.

У Горажду се тада нашао први пут у животу. Ту је дошао да за своје предузеће обави неке радове на хотелу у изградњи. Критичног тренутка пошао је у продавницу стакла на другом крају града и када је на мосту видео масу света, пришао је да види о чему се ради.

— Када сам видео да је човек у животној опасности, нисам имао времена да мислим о хладноћи која је тога дана заиста била велика. Иако нисам знао ни о коме се ради, пожурио сам да му помогнем — мирно прича овај храбри младић који се у слободном времену понекад бави боксом, атлетиком и другим спортовима.

Као да је обавио неки обичан и свакодневни

Обрен Миловић (десно) одмах је у болници посетио Хусеина Корјенића

изнемоћном Хусеину који се у леденој води налазио већ готово двадесет минута. Нема друге, и спасилац мора у ледену воду све до рамена. Уз изузетне напоре сломљени кајак је исправљен, али то је још било далеко од срећног завршетка. Јер готово смрзнутог човека нимало није лако извући из незгодног положаја. Посао се отегао, па је Хусеин у једном тренутку одгурнуо непознатог младића од себе и повикао:

— Бежи, човече, спасавај се бар ти. Ја сам готов!

Али упорни и храбри младић није одустајао. Уз изузетан напор навукао је конопцац Хусеину испод пазуха, ослободио га кајака и тек тада су људи са моста који су с великим узбуђењем пратили драму почели полако да вуку конопцац са два људска тела на њему. Драма је достигла врхунац. Хоће ли у том часу одлуке конопцац издржати? Шта би било да се прекине? Сантиметар по сантиметар и гола промрзла људска тела су наомак руку спасилаца. Гомили се отео уздах олакшања тек када су Хусеин и његов храбри пратилац извучени на чврсто тле. Пошто је у леденој води провео пола сата Хусеина су онесвешћеног однели у Дом здравља где се брзо опоравио.

посао, Обрен се бранио од честитки које су му људи са свих страна упућивали.

— Ма какав подвиг, људи. Пошао сам да помогнем човеку у невољи, и то је све!

Скромност тог младића, о чијем подвигу Гораждани и сада говоре с поштовањем, није никаква поза. Непријатно му је било што се од онога што је учинио прави случај и што је својим храбрим делом задивио људе.

— За мене је највеће признање то што ме је Хусо, када сам га још исте вечери посетио у Дому здравља, дочекао речима:

— Од сада си ми брат!

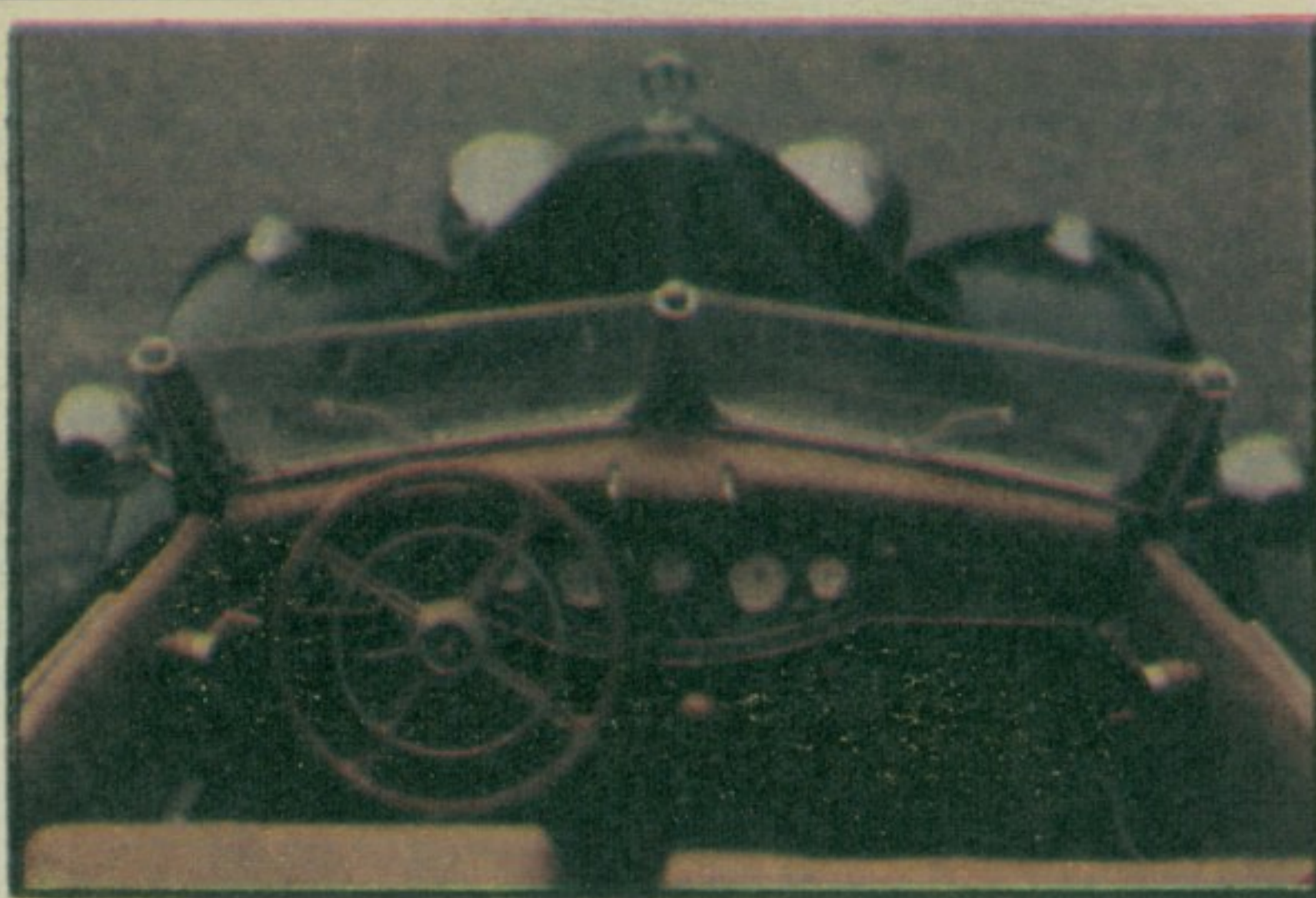
И заиста, Хусо Корјенић кога је на тако драматичан начин тог хладног децембарског дана 1978. године непознати младић спасао сигурне смрти, не заборавља своје речи о побратимству са Обреном Миловићем.

— Обрен је још и данас мој најдражи гост и човек коме дугујем све ове године живота од оног часа кад сам био тако близу смрти — јер био сам „буквално“ отписан.

Александар Новаковић,
Горажде
(Хонорар 1.500,00 дин.)

ПОЗИВ ЧИТАОЦИМА! ШАЉИТЕ ИСТИНИТЕ ПРИЧЕ ИЗ ЖИВОТА. НАЈБОЉЕ ЂЕМО ОБЈАВИТИ И НАГРАДИТИ!

Све више предмет
шпекулације:
Поједине збирке
аутомобилчића имају
и до 5000 појединачних
модела. Цена се креће
од једне до 5000
марака!

Веран оригиналу: ручно израђен „олдтајмер“ (састоји се од 2.000 делова)

**ИГРАЧКЕ
ЗА ОНЕ ОД
50 ГОДИНА**

ПАРКИНГ У КОФЕРУ

Сакупљање аутомобилчића популарније је него икада а у неким западноевропским земљама постало је прави бизнис.

Бернд Шулиц из западнонемачког места Валдорф поседује можда највећу збирку „ферарија“ на свету. Око стотину спортских аутомобила црвене боје „made in Italy“ његово су власништво! За увозника „ферарија“ у СР Немачкој, фирму „Ауто-Бекер“ из Диселдорфа, он је потпуно непозната личност. Овај двадесет седмогодишњак није милионер, већ обичан трговачки радник, нема ни гаражу а камоли паркинг за толики број аутомобила?! Шулиц вози један стари „опел-рекорд“ и све своје „ферарије“ без муке може да стрпа у његов пртљажник: збирку Бернда Шулица, наравно, чине мали модели аутомобила, играчке које он брижно негује и свако вече „паркира“ у велики тапацирани кофер.

Из целог света

Хоби сакупљања аутомобилчића који све више освеја децу, још више одрасле, претворио се на Западу у бизнис и одвија се у приличној дискрецији. Зашто, објашњава сам Шулиц:

— Повремено се појаве људи са много новца у џепу и аутоматски ремете односе понуде и потражње а о ценама и да не говорим. Један стари аутомобилчић марке „мерцлес“ који је пре рата стајао неколико марака данас достиже цену од 1500 марака (око три милиона старих динара)! Модели од ливеног гвожђа из педесетих година, зависно од модела, прода-

ју се за неколико стотина марака. Нарочито су тражене старе играчке од лима.

— Потражња за аутомобилчићима од лима је толика — каже Шулиц — да се на тржишту у међувремену појавио чак и јапански лим из педесетих и шездесетих година. Одакле, није јасно ни најискуснијим колекционарима. Наравно, то доноси грдне милионе!

На „Међународној берзи сакупљача аутомобилчића“ одржаној у Државној хали у Валдорфу код Франкфурта, у СР Немачкој, срели су се, први пут, заљубљеници овог хобија из целог света. На преко 200 штандова размењивали су се или продавали модели аутомобила-играчака. Цене су се кретале од једне марке (око 20 динара), за најобичнији модел („matchbox“) до 5000 марака за један верно, до последњег завртња, прекопирани модел „bugatti 35B“ (сразмера 1:8).

— Ко се мало боље разуме у све ово и уз то га послужи и срећа — кажу искуснији колекционари — може за јефтине паре да се дочепа неког примерка злата вредног.

Мисли се вероватно и на куповину аутомобилчића од лаковерних клинаца.

Цинкана нуга

Није зато необично што се ова мини-сајамска приредба у Валдорфу прочула по читавом свету. Из Хонолулуа се пријавио један лекар, првак острва у скупљању аутомобилчића, а из САД лично председник Клуба скупљача модела „поршеа“. Био је ту и најреномиранији колекционар из СР Немачке, извесни хирург из Сарбрикена. Допутовао је инкогнито и ни по коју цену није желео да му се објави име — плаши се, каже, провалника! Јер, у подруму његове куће смештено је више хиљада модела аутомобилчића. Сви су конзервирани „за вечност“ у специјалним стакленим витринама које не пропуштају праšину. Вредност збирке процењује се на преко 100.000 марака.

Колекција популарне „бубе“ (размера 1:60 до 1:160) и један колекционар са „мерцлесом“ који може да се држи у рукама

Нарочито је скочила цена моделима од цинканог лива из педесетих година

— Више бих волео да ми украду два „мерцлеса“ него благо које сам скупљао деценијама — каже тајанствени колекционар из Сарбрикена.

Све у свему, људи, који се баве овим хобијем говоре, углавном, само најлепше о својим љубимцима иако и с њима, као и са оним великим, има проблема, нарочито са аутомобилчићима од цин-

каног лива. Ту треба отворити четворе очи, јер код многих предатних модела легирање није сасвим успело па временом долази до хемијског процеса који познаваоци називају „цинканом кугом“. Наиме, после дуже „болости“ аутомобилчић се, уз прасак сличан пушњем пиштоља, распада

а некипут од њега остане само прашина.

— Шта то вреди — каже Шулиц — кад нема горе куге од нашег хобија. Кад једном почнете да сакупљате ове прекрасне аутомобиле-играчке, повратка нема. Од тога вас не могу одвратити ни њихова много већа „браћа“.

М. Ш.

ИНТЕРЕСАНТНА ТЕОРИЈА
ДОКТОРА ИЗ МАЈАМИЈА

КРИВ ЈЕ МЕСЕЦ!

МОЖДА БИ ЏОН
ЛЕНОН И ДАНАС
БИО ЖИВ ДА ЈЕ
МАРК ЧЕПМЕН ПО-
СЛУШАО САВЕТ ДР
ЛИБЕРА И ТОГ ДАНА
ОСТАО КОД КУЋЕ
НАО ШТО ЈЕ ТО
УЧИНИЛО ДЕСЕТ
МИЛИОНА АМЕРИ-
НАНАЦА КОЈИ СЕБЕ
ШАЉУ У ДОБРО-
ВОЉНИ КУЋНИ ЗА-
ТВОР ДОКЛЕ ГОД
ТРАЈЕ ПУН МЕСЕЦ.

Има нечег и чудног у свему ономе што се догодило осмог децембра 1980. у Њујорку. Тих дана композитор, рокер, сликар, фармер и стадовац Џон Оно Ленон завршио је снимање свог новог албума „Двострука фантазија“. Био је то корак повратка на светску рок сцену.

Један други човек, такође жељан повратка на сцену јавности, Марк Дејвид Чепмен купио је пиштољ калибра 38 милиметара. Био је то Хавајац,

дошљак у САД, човек који је волео Битлсе, Ленона, Далија, али и Хитлера. Наравно, и самог себе. У својој двадесет петој години он је одлучио: сачекао је Ленона испред зграде у којој је становао. Кад се овај појавио на тротоару, кратко га је позвао: — Ленон.

И сручио му у груди читав шаржер. Тако је окидач прекинуо један живот, а други из корена променио. Оба су стигла у жижу интересовања светске јавности. Овде нашу причу прекидамо.

Трећи човек, Арнолд Либер, доктор на Медицинском факултету у Мајамију, има стручно тумачење за овај трагичан догађај. Он тврди да би Џон Ленон и данас био жив да је његов убица живео према Месечевом календару и да је тих дана остао код куће. Јер, управо када су у Ленона испаљена четири метка сијао је пун Месец. Није ли Месец повукао окидач Марка Чепмена? Изгледа да јесте.

Не будимо сујеверни већ погледајмо шта кажу стручњаци. Болничарка из хамбуршке четврти Санкт Паули тврди да се при пуном Месецу у њиховој амбуланти хитне помоћи у просеку региструју три покушаја самоубиства више него обично. Циришки таксиста из свог искуства говори да су на месечини саобраћајни инциденти чешћи и трагичнији. Према мишљењу доктора Либер, који је дуго година при-

купљао и проверавао сличне податке, Месец није нимало романтичан и безазлен како нам се то чини и како су га песници описали. Доктор је десет година проучавао утицај Месеца на људе и дошао до закључка да се при пуном сјају нашег најближег небеског суседа повећава број убиства и самоубиства, да су много чешће повреде тела и смртоносне саобраћајне несреће.

Доктору је Месец постао сумњив још док је студирао медицину у Џексоновој меморијалној болници Мајами. Тада је запазио да се повремено стање пацијената погоршава без видљивих разлога. Тек када је постао лекар успоставио је везу између Месчевих мена и понашања болесника. На то су му указивали и болничари, узимајући као најдрастичнији пример буђење и крвавење залечених чирева у желуцу пацијената. Када је читајући метеоролошке студије открио податке о утицају Месеца на стварање тропских бура и урагана, доктор Либер је одлучио да се озбиљније позабави овим феноменом.

То је учинио на необичан начин. За основни параметар разорног утицаја месечине на људе изабрао је — убиство. И то не време већ тренутак убиства. У томе му је много помогао дневник среског лекара Џозефа Дејвиса из Дејда који је петнаест година водио евиденцију о смрт-

ним случајевима у селу и околини. Проучивши око две хиљаде случајева доктор је дошао до изненађујућих резултата. Убиства су се најчешће догађала при пуном Месецу. И контролно проучавање убиства у Кјахоги показало је сличну слику.

Биле су то само чињенице које су тражиле објашњење. Доктор Либер га је и понудио у својој књизи „Месечев ефекат“:

— Када достигне највиши положај у односу на Земљу, Месец почиње да привлачи водену масу, али и чврсту масу земаљске полулопте. Привлачење Месеца најснажније је код младог и пуног Месеца. С обзиром на то да је човек, као и сама површина Земље, састављен од ссам-десет одсто воде и двадесет одсто чврсте материје, Месец диже и спушта воду у човеку. Последице су напетост ткива и нервна раздражљивост. Наравно, то није све. Показало се да Месец може да утиче на сав, на апетит, на телесну активност. И то најчешће у негативном смислу. Исто тако и трудноћа и рађање подложни су утицају Месчевих мена, утолико што их Месец поспешује. Можда је то она тајна нит која је песнике и заљубљене инспирисала да у Месецу добију романтичног саучесника у љубави? Доказано је да се при пуној месечини рађа више деце него у другим менама. Са друге стране, како Месец утиче и на магнетско поље

Земље, доктор Либер је закључио да то изазива извесне промене у ћелијама и крвним судовима човечијег организма. Због тога многи хирурзи чак избегавају да врше теже операције при неповољним приликама из страха да не дође до неконтролисаног крвавења. Извесни доктор Ексон Ендрјус је то и доказао утврдивши да у време месечине после операција крајника и полипа наступају компликације због превеликог излива крви.

Оно што је највише изненадило све научнике који су се бавили утицајем Месеца на понашање људи, јесте чињеница да тај ути-

ДОРОТИ,

Ни астролозима није лако. Посао им је да проричу, а то је, брате, крајње незахвална обавеза. Око другог светског рата су се, рецимо, грдно испрелизали...

Енглески астролози су априла 1939. одржали свој годишњи конгрес у чувеној бањи Хароугејту. Шта су звездочатци на крају овог угледног скупа поручили британској нацији? Па, да може мирно да спава, јер у звездама нема ама баш никаквог знака да ће до истека следеће године букнути било какав већи рат.

цај недвосмислено изазива агресивност, напетост, раздраженост који могу да се заврше и кобно. Насилничко понашање изазвано временским непогодама у појединим нашим приморским крајевима, како пишу стари закони, узимано је код злочина као олакшавајућа околност. И данас се на нашим острвима сматра да за недељу учињено за време буре човеку треба прогледати кроз прсте јер је за то крива „виша сила“, а не он!

У прве три недеље јануара 1974. у Мајамију је полиција забележила сурови дамак у крви, три пута већи број убиства него у истом месецу 1973. Медицински вештаци и полиција уз то били су непријатно изненађени суровошћу извршених злочина, за шта нису имали право објашњење. Све то је натерало доктора Арнолда Либерера да за људе склоне стресовима и агресивности направи Месечев календар, као својерсно упутство о понашању. Основна намера Либерера је била да помогне лабилним особама и да им уз помоћ свог календара укаже на критичне момен-те и тренутке кад треба да се клоне гужве. Или да узимају јаке седативе.

Према незваничној статистици часописа „Тајм“ у Сједињеним Државама око десет милиона људи служи се Месечевим календаром покушавајући тако да избегну кобни Месечев ефекат. На жалост, појединцима то не успева. Џон Ленон је изгледа платио цех немарности Марка Чепмена. Наравно, то што доктор Либер тврди да је Месец убица не ослобађа Чепмена одговорности за убиство, нити умањује његову казну. Он је зарадио затвор. Чињеница је само да због тог истог Месеца десетак милиона Американаца себе шаље добровољно у кућни затвор или кљука пилулама не би ли обуздали своје насилничке страсти. А откуд оне у људима за то Месец сигурно није крив.

М. Л.

У СУПА У ЛОНЦУ И КАРИНАТУРИ ИНДИЈАНАЦА

Крајем 15. века, после Колумбовог открића Средње Америке, Ђовани Кабото, поморац из Венове у служби енглеске краљице, открио је и испитао источну обалу Северне Америке. Почетком 16. века појавили су се на том копну први европски колонисти: Енглези, Французи, Холанђани, Швеђани и Шпанци. Стално растући са Индијанцима дошљаци из Европе насељавају источну обалу и оснивају већи број колонија. Индијанци се повлаче на запад. Упоредо са насељавањем Енглези, Французи и Холанђани уводе и своју власт. Како су колонисти разних нација стварали нове државе тако је и мешавином разних утицаја створена — америчка кухиња. Поред већ испробаних и проверених рецепата колонисти су прихватили и неке рецепте староседелца. Од Индијанаца су научили да употребљавају разне нове зачине за које у старој домовини нису знали. Једна супа од шкољки што су је справљале жене из племена Хјурони временом је постала национални специјалитет северних савезних држава САД.

По изворном рецепту који потиче још из доба

првих колониста, ову супу од шкољки данас би мало ко јео, али се временом начин спремања изменио тако да гурмани који су имали прилику да је пробају, због пикантности сврставају је у сам врх кулинарске уметности. Супа се по правилу припрема од свежих шкољки али се могу користити и оне из конзерви. У избору зачина дозвољене су разне комбинације: бибер, со и мајчина душица или тимјан, бибер, лорбер и со. У ресторану „Обала“ у Бостону припремају ову супу од шкољки на следећи начин:

Сто грама суве сланине, 2 главице лука, 1 зелена паприка, 1 веза зелени, 250 грама кромпира, 350 грама парадајза, 100 грама целера, 1 веза першуна, 250 грама дагњи (може и конзерва), бибер, лорберов лист, мајчина душица и босиљак, 2 кашике маслиновог уља, 2 жуманцета, 4 кашике киселе павлаке.

Сланину нарежемо на коцке а лук на ребарца. Паприку очистимо од семена и изрежемо на траке, зелен очистимо и изрежемо на колутине па све заједно кратко пропржимо на уљу. Кромпир ољуштимо и исечемо на коцке, као и парадајз коме смо претходно огулили кожицу, целер изрежемо

у траке а першунов лист исецкамо најситније што можемо. Све то ставимо у лонац, додамо око $\frac{3}{4}$ воде и кувамо 30 минута на тихој ватри. Додамо

кувамо још десетак минута. Скинемо с ватре, зачинимо и додамо жуманце и киселу павлаку да би супа била гушћа.

Црта и пише:
Бошко Стаматовић

ДОРОТИ, ШТА ТИ БИ?

Рат је, као што знамо, избио неколико месеци касније и не само да није био омањи, него је био светски.

Правде и истине ради, треба рећи да је истоветну прогнозу истог времена дао и уредник спољнополитичке рубрике угледног „Дејли експре-

са“ при чему се уопште није потпомогао зурењем у звезде, већ сопственим здравим разумом.

Јесу ли се, после тако крупног промашаја, енглески астролози мало постидели и примирили? Ни говора. На погрде којима их је обасула штам-

па одговорили су — новим пророчанством: „Остатом, мора се признати да се до данас рат није баш јако проширио, а ми вам можемо рећи да се и неће много проширити“. Пет недеља касније немачке трупе прешле су холандску границу, а онда сврале и Француску.

Године 1941. нови астролошки конгрес у Хароутејту, ново пророчанство, овога пута из уста чувене пророчице гђе Дороти Рајан: „Нацистички и фашистички режим срушиће се као кула од карата највише за три месеца

рачунајући од 21. јуна. Мир ће бити склопљен и потписан средином 1942. године. У Немачкој и Италији предстоји у најскорије време промена власти“. Прочитала Дороти међ звездама...

Нису се само астролози упуштали у предсказања. Француски профанстички лист „Аксјон Франсез“ објавио је 5. априла 1930. испрпан опис предстојећег светског сукоба који је почињао овако: „Дозволите да вас пренесемо у будућност, у децембар 1936, у време када ће се завршити осми месец рата...“

Годину дана пред светски сукоб најављен од „Аксјон Франсеза“, 10.

августа 1935. године, Маџар Ласло Варга, ваљда да би утешио човечанство, храбро је изјавио следеће: „Велики рат сигурно неће избити пре 1942. Уверавам вас да нема разлога за узнемиреност, јер се у догледној будућности неће догодити ништа озбиљно...“

Све у свему, у периоду између два светска рата, разноразни астролози и видовњаци прорекли су да ће други светски рат избити: маја 1929, децембра 1931, другог новембра 1932, јула 1933, свакако у току 1935, децембра 1936, свакако 1937.

Лако је уочити да нико није предвидео 1939, као годину почетка рата.

НЕВЕРОВАТНА ОСВЕТА ЈЕДНОГ НОЦНАРА

Коцкарница у Монте Карлу спада у најчувеније на свету. Догађале су се ту свакојаке авантуре и драме, али и данас сматрају да је оно што је Казину приредио Немац Арчибалд Грант на граници с невероватним. Та истинита прича почиње у зиму 1898. године када је овај високи човек продорно плавих очију и проседе брадице укотвио своју луксузну јахту „Гарбино“ у Монаку. Одлучио је да проведе вече у Казину, где је, уосталом, био добро познат гост и као милијардер — знали су да је власник бродске

БОМБАРДОВАЊУ

компаније — имао приступ у салоне означене као »private« (где су мала, одабрана друштва без присуства публике стављала на коцку читава богатства).

Арчибалд Грант је те вечери не трепнувши уложио 200 хиљада златних франака — у то време коцкало се искључиво златницима — на један једини број рулета, дванаестицу. Док се точак вртео, он је мирно посматрао својим леденим погледом, не показујући никакво узбуђење због оваквог улога. Онда се рулет зауставио и крупје је објавио:

— Седам.

А Арчибалд је на коректном француском заповедио

— Хоћу директору, и то одмах.

ЈА САМ ГУСАР

Такви случајеви за Казино нису никаква реткост. Директор је следио упутства власника Камија Блана: показати према оном ко много изгуби што више благонаклоности, бити веома углађен, а у случају да клијент који је прокоцкао богатство упорно тражи да му врате изгубљене златнике, променити тактику и бити непоколебљиво чврст. Казино је онима

УПРАВО ТИМ РЕЧИМА ЗАПРЕТИО ЈЕ ДИРЕКТОРУ КАЗИНА У МОНТЕ КАРЛУ ЕЛЕГАНТНИ ГУБИТНИК. БИЛО ЈЕ ТО ПРЕ ГОТОВО ДЕВЕДЕСЕТ ГОДИНА, КАЗИНО И ДАЉЕ РАДИ, АЛИ — ПРЕТЊА НИЈЕ БИЛА ПРАЗНА И СТВАР СЕ НИЈЕ ЗАВРШИЛА НА РЕЧИМА...

што су остали без пребјене паре једино плаћао карту до Нице.

Међутим, са Арчибалдом Грантом није успевала никаква тактика. Он је челичним гласом навикнутим на наређивање савестио директора:

— Слушајте ме добро, господине директоре, и обавестите свог газду: ја нисам никакав бродовласник већ гусар. Моја јахта је мала крстарица насружана са четири камуфлирана топа. Уколико у року од два часа на мој брод не буде донето мојих 200 хиљада златника, бомбардоваћу Казино!

Немац је ово изговорио и изишао залупивши вратима.

Директор није могао обавестити Камија Блана пошто је он био у Паризу, али је хитно сазвао Управни савет Казина. Дискусија се доста дуго вртела око дилеме да ли Грант блефира или не. Међутим, његова велика

јахта била је усидрена тачно према Казину и ако се није шалио — била је то одиста озбиљна претња. А време је одмичало и требало је донети неку одлуку.

Два минута пре истека ултимативног рока два господина у реденготима и са цилиндрима укрцала су се у чамац и запловила према „Гарбину“. Њима су у управи Казина дата два упутства: прво, да буду чврсти, друго — да буду толерантни!

ТОПОВИ СУ СПРЕМНИ

Када су стигли на јахту, дочекао их је Арчибалд Грант:

— Донесите ми мој новац?

— Не, господине — гласио је одговор — дошли смо да вам кажемо да ваш виц никога није импресионирао, али нећемо вам га узети за зло. Можете поново доћи у коцкарницу кад год зажелите.

— Ах то! Ви мислите да блефирам? Па лепо — и Арчибалд Грант је наредио морнарима да открију топове. Били су то прави, веома солидни топови (какве ће Немци употребљавати касније, у првом светском рату).

Сада су представници Казина без речи извукли из џепова два ваљка златника, укупно педесет златних лујева што је одговарало суми од двеста хиљада златних франака. Била је то капитулација, али с топовима се није било шалити. Међутим, управа је одлучила да се у том случају Гранту забрани приступ у Казино. Неће се, додуше, он ни усудити да се опет појави, чврсто су били убеђени.

Следеће вечери елегантни капетан јахте, опет у тамном блејзеру као и претходне вечери, појавио се на улазу у Казино. Међутим, портир се испречио. Арчибалд Грант је схватио, али силазећи

низ степениште добио је:

— Врло добро! Ја ћу сачекати, али запамтите ме...

Те вечери „Гарбино“ је испловио из луке.

У коцкарници су заборавили да немци догађај и живот је поново текао устаљеним током. Високи Немац се више није појављивао у Монаку и на њега су готово већ били заборавили.

Прошле су две године од тог догађаја. Казино је запослио младог детектива Вилијама Л Кеја, али о Арчибалду Гранту нису му ништа помињали јер су сматрали да је то „било и — не поновило се“.

ГДЕ САМ ТО?

Једне вечери 1900. године Вилијам Л Кеј пио је скоч за шанком хотела „Ермитаж“, кад је његов сусед отпочео конвенционални разговор. Био је висок, продорног плавог погледа, са готово седом брадицом. Одевен у тамноплави капетански блејзер. Све у свему, био је то углађен господин и млади детектив је дуго нагасио с њим. На крају је капетан позвао младића да заједно вечерају на његовој јахти „Гарбино“ укотвљеној одмах ту, у луци. То је, уосталом, био

КАЗИНО!

Овако је изгледала унутрашњост Казина у Монте Карлу на прелазу из прошлог у овај век, а управо за овим столом Арчибалд Грант изгубио је на рулету 200 хиљада златника.

обичај међу богатим светом у Монте Карлу и Вилијам Л Ке је прихватио, што да не.

Када су стигли на брод утонуо у мрак, горело је само једно плаво светло на врху највишег јарбола. Грант је увео свог госта у луксузни бродски салон у коме се одмах појавио конобар, Црнац у сјајној црвеној ливреји.

Вечера, послужена у сребру и кристалу, била је одлична и скупоцена, како и доликује власнику једне овакве јахте, шкољке, јастог, шампањаца... На крају, кад је по француском обичају послужен коњак, Грант је заповедио:

— Донесите цигаре, али не обичне него оне из моје личне резерве!

Цигаре су, као и све пре њих, биле изврсне. Млади детектив је сав блажен повукао један добар дим и помислио како су, додуше, мало прејаке... и онда га је у трену обузела утрнулост и он је пао у дубок сан.

Кад се Вилијам Л Ке пробудио, блистао је дан. Кроз прозорчић кабине видело се „дебело море“. Истрчао је на палубу и угледао томицу морнара који су сви изгледали као одбегли затвореници!

— Где је власник? Где сам ја ово, хоћу сместа у

Монако! — повикао је Ке првом морнару, мишићавом типу који је држао нож за пасом.

УПРАВО СПРЕМАМО ПЉАЧКУ...

Морнар се само нацерио. Одговорио му је да газда спава, а није га упутио будити. Прошао је цео дан и следећа ноћ, а да младић није ни видео Гранта, а камоли чуо разлог зашто су баш њега киднаповали. Ујутро је брод пристао уз неку непознату обалу. Вилијам Л Ке угледао је арапске кућице и схватио да је то Северна Африка!

Морнари су ужурбано радили. Открили су топове, истакли француску заставу, а „Гарбино“ је под хитно променио име у „Кањ“. Сада је по свему личио на крстарицу!

Арчибалд Грант је лично пунио топове. Детектив му је притрчао обасипајући га питањима. Хладнокрван као и увек, Арчибалд Грант му је сасвим мирно објаснио свој план:

— Сада ћемо напасти британски брод „Ливерпул“ накрцан златом. Енглези ће, наравно, мислити да их је напао француски брод и уложити протест француској влади. Ја управо то чекам јер ево видиш, де-

теktivчићу, овде је уговор којим сам продао „Гарбино“ теби а ти си постао власник у име Казина у Монте Карлу. Казино ће бити оптужен за пиратство јер му је потребно злато, па ће морати Енглезима да надокнади губитак! Ха, ха, ха... — смејао се Арчибалд Грант својој генијалној освети.

Крстарица је испловила.

На видику се убрзо, баш као што је Грант рекао, указао „Ливерпул“. Грант је командовао ватру и киша граната бућнула је испред правца енглеског брода. Грант је држао гласноговорник испред уста и кад је пуцњава утихнула, викнуо је у њега!

— Зауставите, или ћемо вас потопити!

Али, „Ливерпул“ је мирно наставио. Тада је Грант поново командовао палбу и његови морнари запуцали су свом жестином. Димњак са „Ливерпула“ се стрпоштао погођен и тада се брод зауставио. Крстарица му је пришла уз бок и Грант је заједно са морнарима наоружаним до зуба скочио пред енглеског капетана:

— Француска и Енглеска су у рату. Ми хоћемо ваше злато. Извршавајте!

И злато је пренето на „Кањ“.

Чим се британски брод изгубио на видику, пирати су окренули према копну, упловили сада у једну другу афричку луку где је брод у року од два часа опет био лужсузна јахта „Гарбино“. Четрдесет осам сати касније, љулушкао се у-сидрен на Азурној обали као да се ништа није догодило. Грант је испратио госта речима:

— Ако зуцнеш о овоме, вратићемо се по твоју кожу.

АРЧИБАЛД ПОНОВО ГУБИ

Када се млади Ке нашао пред директором коцкарнице који га је упитно гледао (четири дана није био на послу), он овако отпоче:

— Господине директоре, знам да ми нећете веровати и рећи ћете да свашта измишљам како бих се оправдао, ипак ћу вам све рећи...

И уследила је прича од вечере са цигаром до пљачке и повратка у Монте Карло. Директор је пажљиво саслушао, а онда упитао:

— Да ли је тај човек висок, плавих очију, са брадицом?

— Ви га знате? — за-

пањио се Вилијам Л Ке.

Сада је директор кренуо да прича.

Тако се ствар разјаснила, али не и решила. Јер, Британци ће уложити протест, а Грант само на то чека, па да објави онај купопродајни уговор и обрука Казино. Може доћи и до његовог затварања...

Грант је одиста чекао ту, на Азурној обали. Међутим, ништа се није догодило. На уложен британски протест француска влада је одговорила да није крива, али је злато — вратила. Афера се тако завршила, а да се ништа није сазнало.

Арчибалд Грант је био ужасно незадовољан играо је „на погрешан број“. Да би се повратио од неуспеле освете, испланирао је нови подухват који је кренуо да изводи на исти начин као са „Ливерпулом“. Овог пута окомио се на један велики пароброд. Али, капетан очигледно није марио за гусарев ултиматум и уперео је свој огроман брод право на Грантову крстарицу. Кљуном га је „најавио“ и потопио!

Арчибалд Грант и његових тридесет гусара тако су скончали. Случај је хтео да пароброд који им је дошао главе буде — немачки.

М. К.

**НАЈВЕЋА
РОБНА КУЋА
НА СВЕТУ:
Ка-Де-Ве**

Лондону пашће на ум робне куће „Макајс“ и „Хародс“ блештаве и светле у свом богатству асортимана и ниских цена. Ка-Де-Ве је нешто друго. То је стара камена зграда, равног крова и високих уских прозора саграђена још давне 1907. године. У време економске кризе предратне Немачке двадесетих година

ног рата постала јако средство пропаганде целог Запада. Ка-Де-Ве је постала тако понос западних Берлинаца, не због триста хиљада артикала које нуду у рафовима, већ зато што се на тај начин показивало „онима преко границе“ у источном Берлину, шта има Запад, а нема Исток. Из тог разлога Ка-Де-Ве је била и остала кућа у којој нема чега нема.

На преко 45.000 метара продајног простора налази се преко триста хиљада артикала из читавог света. Свих шест спратова ове циновске продавнице свега и свачега притиснуто је робом разног порекла, али најбољег квалитета. Роба се допрема директно авионима сваког дана: из САД, Велике Британије, Француске, Индије, Кине, Јапана, Канаде, Хондураса, практично из сваког кутка Земљине кугле. Ту се могу наћи банане из Јужне Африке, шећерна трска из Бразила, супа од крокодила из Египта, кестење из Шпаније, диње из Израела, јагоде из Италије, поморанџе из Марока, јабуке из Аргентине, шљивовица из Југославије. Званична статистика каже да роба стиже из седамдесет земаља и да на њеном паковању,

тезга дуга стотинак метара иза које се налази хиљаду прста кобасица и око 250 сорти салама!

Наравно да све то не може да прође без 1.500 разних сирева, па ако сте огладнели могу вам љубазне продавачице направити сендвич какав вам је по вољи. Ако то не желите, одлучите се за неку дивљач. Али њу купујете сирову, несечену и наравно спремате је код куће. Кувани вепар, печени зец, поховани јелен, све су то укусни специјалитети али који овако сирови и мртви иза тезге изгледају жалосно. Поред дивљачи ту је тридесетак врсти риба, педесетак ракова и неколико хиљада конзерви посебне, атрактивне и тражене кинеске хране. Као да сте усред Пекинга! Читав зид заузео је осамдесет различитих паковања компота и то само од брескви.

У том мноштву хране нашли су се и наши невапчићи, пршут и рибељне конзерве, пашки сир, „фрукталови“ сокови, вињаци „Пезар“ и „Зрински“, стара шљивовица и препеченица и још неки артикли, о којима су нам причали, али их ми нисмо видели. Боље речено, нисмо их могли пронаћи.

Што се техничке и остале робе тиче, све је ту. Нема смисла ни набрајати. Обично се каже од игле до локомотиве. С тим што се, наравно, локомотиве не могу купити, упаковати и однети. Те големе ствари, машине и справе налазе се само у перспективама. Оне се после поруџбине довозе купцу на адресу.

Ка-Де-Ве има чаробну моћ да купцу извуче новац из џепа. Западни Берлинци, и не само они, поносно излазе на улицу са препуним кесама и пакетима Ка-Де-Ве: тако они једни другима показују да МОГУ да купују у тој робној кући, симболу западнонемачког богатства и благостања. Ка-Де-Ве је и најскупља робна кућа на свету. Кришка француског сира кошта тринаест марака (једна марка 19,00 динара), конзерва кинеског компота четири, а туба америчког мајонеза осамнаест марака. Ако седнете у бифе да одморите ноге пресећите вам: чаша пива коштаће вас осам, а кафица пет марака. Укратко ко год овде купује то папрено мора да плати јер човек нигде на свету тако добро не може задовољити своју потрошачку сујету као у овом циновском бутика свега и свачега. У томе изгледа и лежи тајна успеха Ка-Де-Ве — најбоље замишљене мамипаре на свету.

М. Л.

БУТИК СВЕГА И СВАЧЕГА

**ЈЕДНА
ЦИНОВСНА
ПРОДАВНИЦА
ПОСТАЛА ЈЕ
ПОНОС ЗАПАДНИХ
БЕРЛИНАЦА,
НЕ ТОЛИКО
ЗБОГ ТРИСТА
ХИЉАДА АРТИКАЛА
КОЈЕ НУДИ
ВЕЋ ЗАТО ШТО
ТАКО ПОКАЗУЈЕ
СВЕУ ШТА
СВЕ ИМАЈУ
И МОГУ.
ЈЕДНА КАФИЦА
ОВДЕ СТАЈЕ
ОКО ДЕСЕТ
ХИЉАДА ДИНАРА,
ИСТИНА СТАРИХ.**

Ако вас пут нанесе у западни Берлин, уз помоћ туристичких водича врло лако ћете наћи и видети све важније споменике културе али Немци неће пропустити да спомену и највећу робну кућу на свету — Kaufhaus des Westens или, како је популарније и краће зову, Ка-Де-Ве. Ако се догоди да не уђете унутра, нико то неће приметити јер годишње кроз овај храм потрошње прође тридесет милиона купаца. Колико је познато мало је оних који су залутали, али је много оних који су из куће изашли празног новчаника. За то су и имали разлог.

**Нема
чега нема**

Зашто је ова кућа највећа на свету? Онима који су куповали по Њујорку и

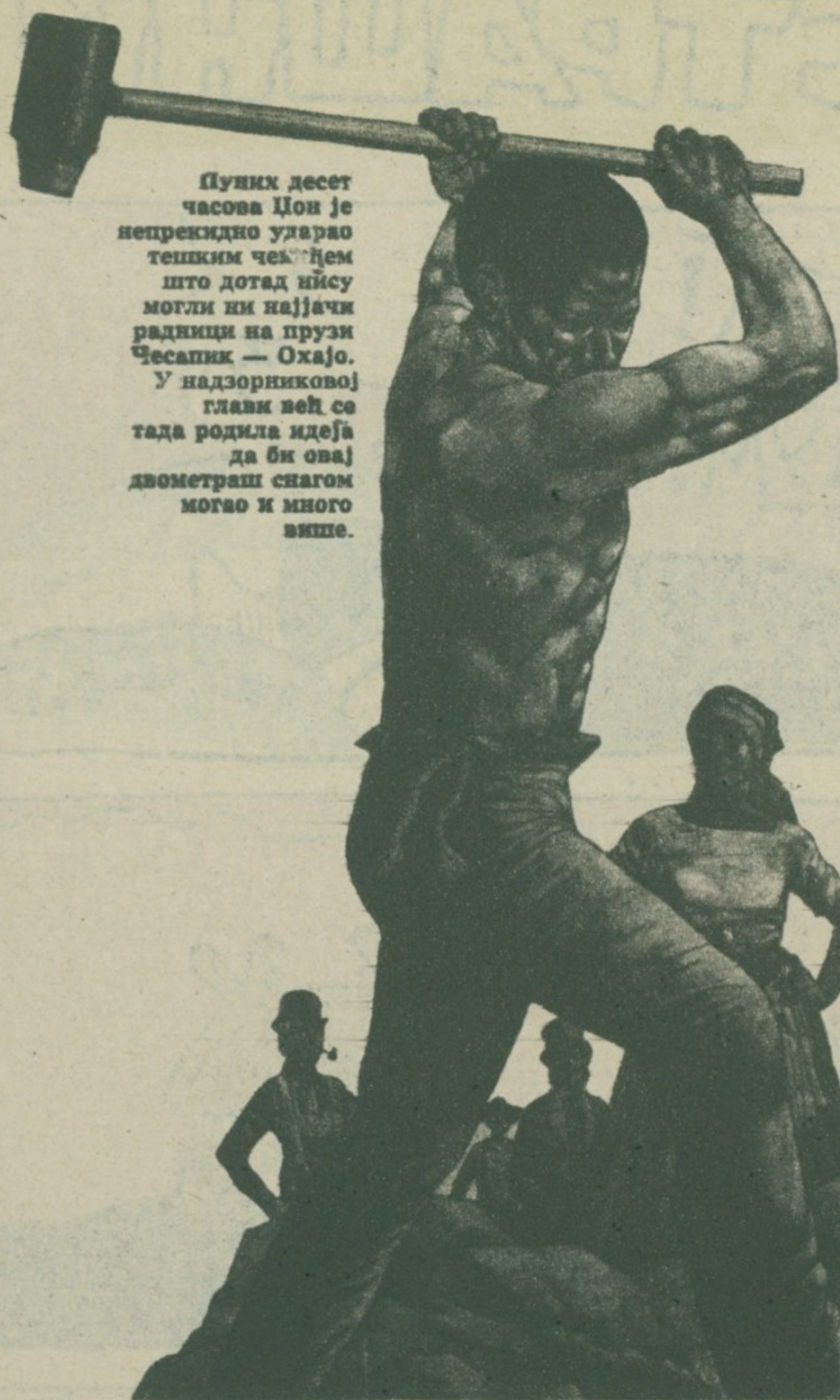
таворила је на дну трговачког бизниса у Берлину. Банкрот је натерао тадашње власнике да је продају нацистичким богаташима. Све до 1943. године Ка-Де-Ве доживљава фантастичан напредак. Чак је постала и симбол богатства Хитлерове Немачке. Онда је у пролеће четрдесет и треће на робну кућу атерирао амерички бомбардер и савршио је са земљом.

После рата Ка-Де-Ве је прорадила тек кад је основана Савезна Република Немачка и Берлин подељен на западни и источни. Свечаном отварању 1950. године присуствовало је око двеста хиљада људи! Од тада до данас робна кућа је четири пута реновирана и свечано отварање у све већем сјају и богатству да би последњи пут, 1976. године, свечаности присуствовао и тадашњи председник Републике. Она је и тада и до тада симболично одражавала кроз свој живот судбину Берлина, да би у периоду хлад-

припремању и продавању ради стално преко двадесет хиљада људи! Читава једна фабрика!

**Вашар хране
и таштине**

Нисмо случајно при набрајању роба највише говорили о прехранбеним производима. Њих овде има највише. На око 5.100 квадратних метара продаје се око тридесет хиљада различитих врста хране. Али, при том не рачунајмо ону храну и пиће које се нуди у једном од двадесетак ресторана за предак на сваком спрату ове циновске робне куће. Кад дођете на шести спрат имате ути-сак као да сте се нашли на правом вашару хране. На посебном штанду продаје се осамдесет врста разних пецива! Одмах до њега је

Пуних десет часова Цон је непрекидно ударао тешким чекићем што дотада нису могли ни најјачи радници на прузи Чесапик — Охајо. У надзорниковој глави већ се гада родила идеја да би овај двоуметраш снагом могао и много више.

ИСТИНА
О ЦОНУ
ХЕНРИЈУ

ЦРНИ РОБИН ХУД

ТАКМИЧЕЊЕ ИЗМЕЂУ ЧОВЕКА И МАШИНЕ ЈЕ ПОЧЕЛО.
ОДЈЕКНУЛА ЈЕ ЗАГЛУШНА
БУНА И ПОСМАТРАЧИ
СУ УБРЗО МОГЛИ ДА ВИДЕ САМО
ОБЛАК ПРАШИНЕ...

Сваки народ има свог јунака. Код нас на Балкану то је Краљевић Марко, у Великој Британији Робин Худ и Роб Рој, у Швајцарској Вилем Тел... Данашња Америка, иако бели човек на овом континенту нема дугу историју, богата је баладама и песмама које говоре о јунацима из њене не тако давне прошлости. Најпрометнија је легенда о Црну Цону Хенрију који је живео крајем прошлог века а и данас га сматрају најјачим „Американцем“ који је икад постојао.

О Цону Хенрију не зна се много. Познато је да је радио на подизању железничке пруге Чесапик — Охајо од 1870. до 1873. године, а догађај који су амерички Црнци опевали у баладама, а данас још певају, везан је за пробијање тунела Биг Бенд (Велика кривина) у стенама Алигенских планина у Западној Вирџинији.

Изазов

Још као беба Цон Хенри је показивао знаке будуће снаге и величине.

Мајка га и није хранила уобичајеном храном — млеком — већ му је чим је добио зубе давала пасуљ и месо... Цон је брзо напредовао и као младић од шеснаест, седамнаест година био висок два метра, сав од мишића набијених снагом. У то време је и кренуо у свет да тражи посао. На том путу сreo је девојку која је постала његова жена. О њој се зна само да се звала Поли Ен и да му је била одана до задњег часа.

Цон је једно време радио као дрвосеча, па фармер, затим у неколико фабрика, али ниједан од тих послова није био дорастао његовој снази. Зато је наставио да путује по Америци и једног дана зауставио се у Западној Вирџинији где се управо градила железничка пруга Чесапик-Охајо.

Надзорник градилишта је одмах схватио каква снага лежи у овом момку и пружио му најтежи чекић. Њиме је требало да удара по огромном челичном клину да би тако разбио стену. Већ првог дана пуних десет часова Цон је без престанка у-

дарао маљем, што дотада никоме није пошло за руком. Цон и његов помоћник који је држао клин одређени су да раде на челу групе радника. Вест о Цоновој снази проширила се великом брзином и ускоро су колоне радозналих хрлиле ка месту где је он градио пругу да би и на делу видели човека који је преконоћ постао херој америчких Црнаца.

Опклада

Изградња железничке пруге текла је месецима по плану, а онда се једног дана стало. Требало је пробити тунел назван Биг Бенд. Финансијери пруге дали су хрипу долара за куповину парне бушилице која би неупоредивс брже обављала посао. Међутим, радници су сумњиво и чак с мржњом гледали у ту машину која је требало да им одузме хлеб. Кад је видео њихово незадовољство, човеку из фирме која је продавала бушилице пало је на памет да се опклади да ће машина брже и боље обавити посао од човека. Био

је то прави изазов за Цона Хенрија и он се одмах пријавио. Једино је он и био у стању да се мери с машином. Утврђена су правила и одређен дан надметања.

Одлучено је да такмичење траје четрдесет пет минута или дотле док један од такмичара не поустане, а победник је онај ко дубље продре у стену. Вест је објављена у новинама па је из свих крајева Америке нагрнуло на хиљаде знатижељника. Тог летњег дана 1879. на уласку у тунел појавили су се Цон са циновским чекићем и његов помоћник с клином а као противник представник фирме с парном бушилицом. Такмичари су заузели своја места и кад је дат знак, бацили се на посао. Одјекнула је заглушна бука и посматрачи су убрзо видели само облак прашине.

Изненада, после тридесет минута, звук парне бушилице је умукao — покварила се. Кроз тунел се разлегао Цонов смех. Његов противник се није узбуђивао јер је веровао да је његова бушилица много дубље продрла у

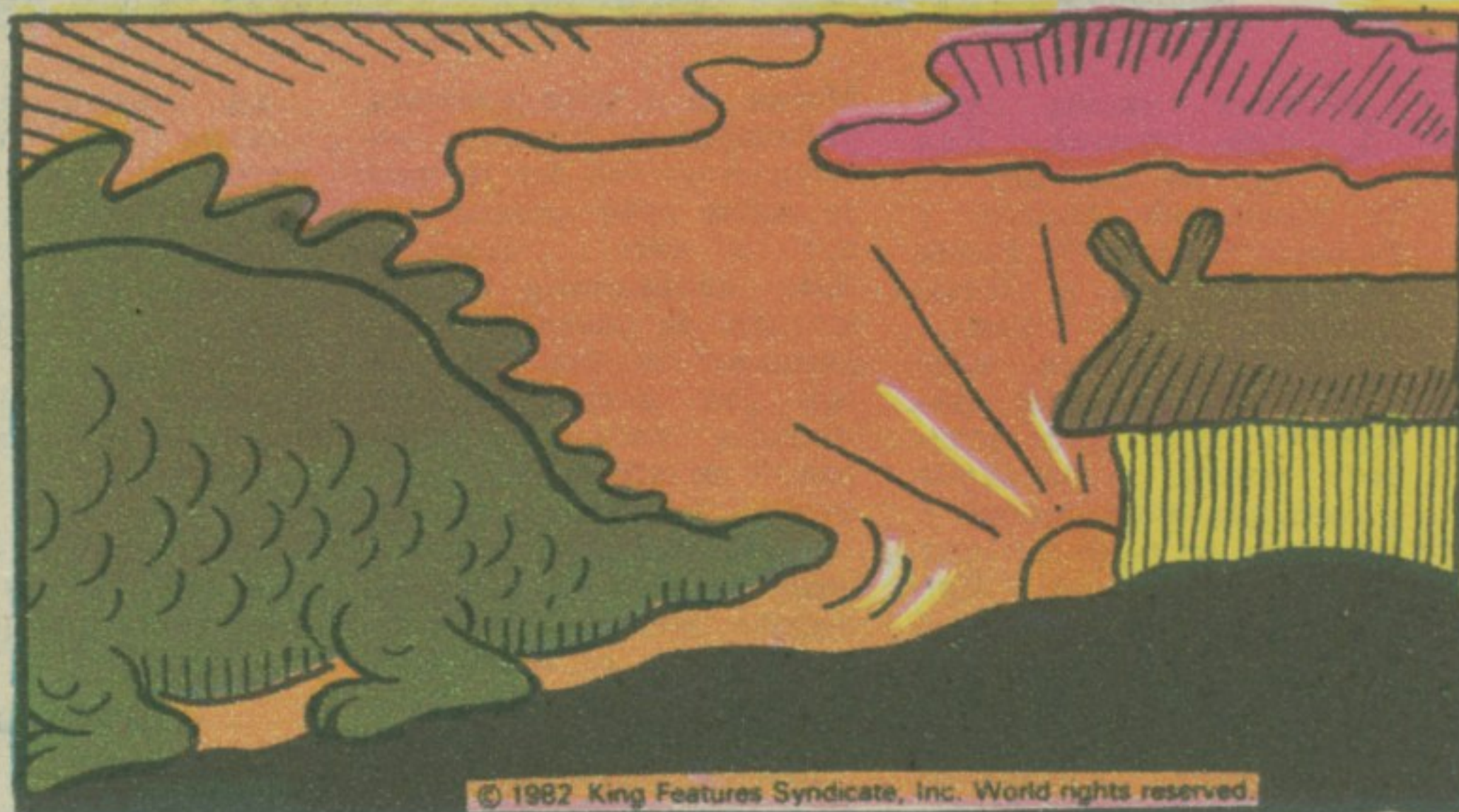
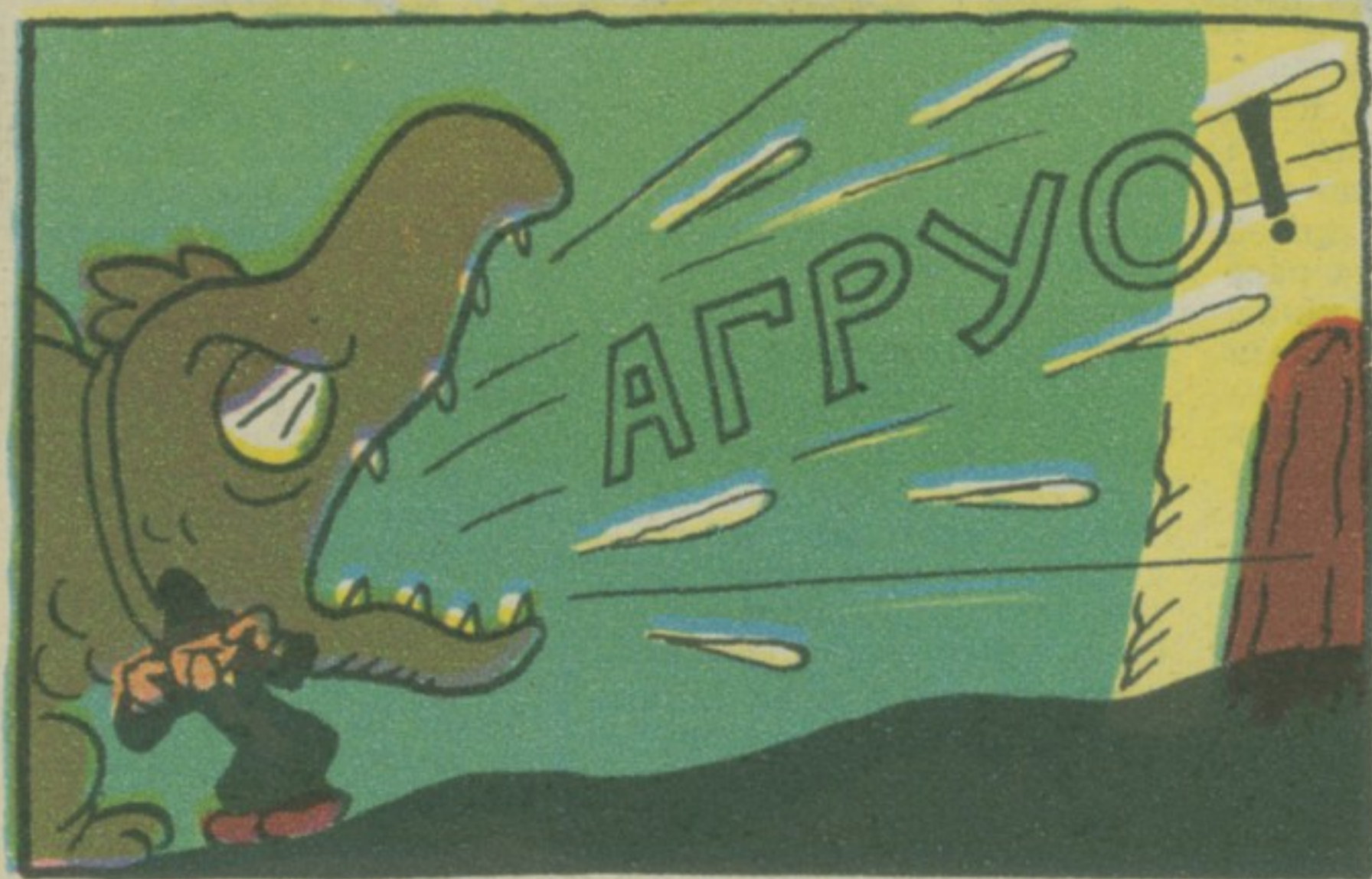
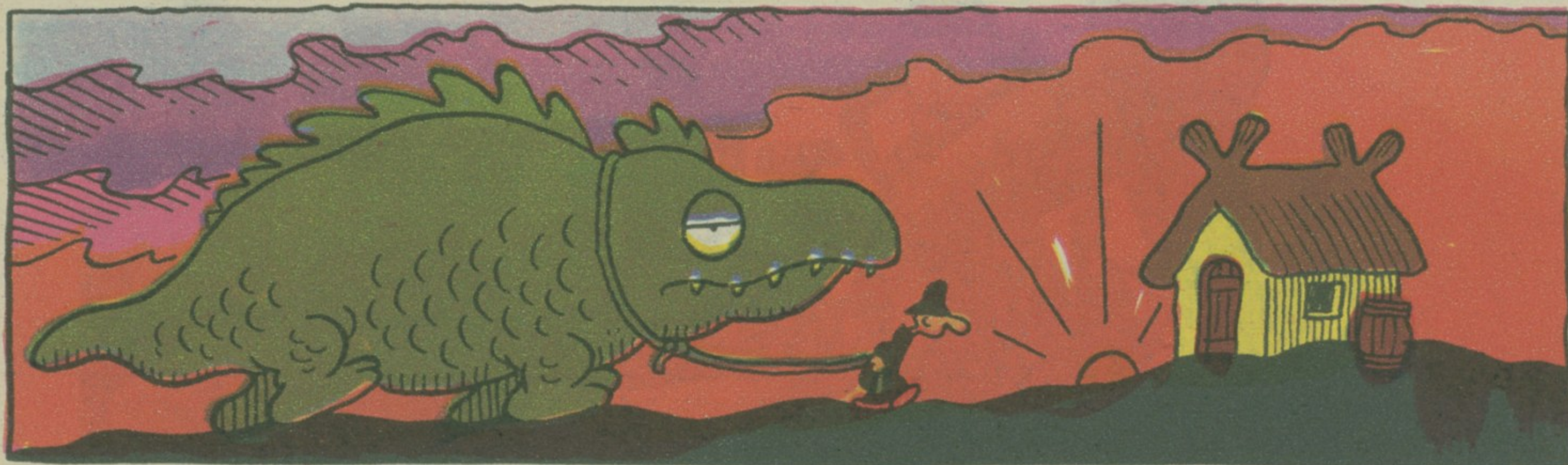
тунел. Рекао је судији да Цон настави с разбијањем стене до предвиђеног времена. Кад је прошло четрдесет пет минута, надзорник је као судија испалио из пиштоља и тиме огласио крај такмичења. Пришао је тунелу да измери рупу коју је избушила машина — била је дубока два метра и седамдесет пет центиметара. Онда је измерио рупу коју је Цон својим рукама направио и на запрепашћење утврдио да износи четири и по метра. Окренуо се да честита победнику и угледао га на земљи: Цон Хенри лежао је мртав. Напор је био сувише велик чак и за овог цина. Крај њега је клечала Поли Ен и горко плакала али се њен јетак није чуо јер је маса раздрагано клицала и плескала храбром човеку уопште не схватајући шта се с њим догодило.

Прве баладе о Цону Хенрију, које су настале убрзо после овог догађаја, не говоре само о његовој снази већ су постале симбол човекове борбе против машина и трагичне борбе Црнаца против белог човека.

С. И.

DIK
BROWNE

ХОГАР СТРАШНИ

МОЈ
КУЋНИ
ЉУБИМАЦ

али у многобројним окржа-
јима није увек излазио
као победник. То се види и
на његовој «ушци која је
сва у ожиљцима. Ачко је
кућни љубимац, сви га
много волимо и мазимо,
нарочито деца. Умиљат је
и готово стидљив, али се
иза тога крије невероватна
храброст, упорност и жес-
тина. Кад пронађе лисицу,
уђе у јаму и не излази док

АЧКО, ХРАБРИ СТИДЉИВКО

Од ране младости, па
ево до моје осамде-
сете, бавим се ловом
— тачније јамарењем. Нај-
већи део радног века про-
вео сам у сремском лови-
шту, познатом под именом
„Титов забран“. За 60 годи-
на колико се бавим овим
послом доживео сам много.
Само, моји доживљаји ни-
су „ловачке приче“ — не
волим кад се ствари уве-
личавају или измишљају.
То прави ловци не раде.
Да би неко био добар ло-
вац мора добро да познаје
навику и особине животи-
ња, да им помаже када су
у невољи, да поштује за-
кон о лову и, што је веома
важно, да има добре и
верне псе. Ја ловим само
штеточине. Срем је богат
разном дивљачи, има ве-
лики број дивљих свиња и
мачака, јазаваца, а лисице
су се толико намножиле да
се понашају као домаће
животиње. Ови дивљи чи-
не велике штете људима у
околини. Дивље мачке и
лисице су готово истреби-
ле зечеве а и фазани су
угрожени. Кад наиђем на
лисичју јаму ухвати ме ту-
га. Свуд околу су остаци
фазанског перја, срнећих и
зечјих длака...

Велику помоћ у лову ми
пружају моји ловачки пси.
Имам их пет, али најбољи
од њих је краткодлаки ја-
завичар Ачко. Он је ре-
кордер по броју уловљених
штеточина. Овај „професи-
оналац“ је у току свог жи-
вота уловио преко 1.000
лисица и неколико десети-
на јазаваца, дивљих мача-
ка и друге дивљачи. Изу-
зетно је храбра животиња,

је не истера или не из-
вуче.

Пре неку годину кренем
на лисицу која се била на-
вадила на младе фазане.
Знао сам где би могла да
се крије па поведем и
Ачка. Чим смо пронашли
јаму, пас нестане под зем-
љом. Ја пронађох и ре-
зервни излаз, па га затр-
пах земљом и камењем.
Чујем Ачка како кевће,
али по његовом лавезу

закључујем да лисица не
попушта. На крају га је
надмудрила и успела да му
умакне јер је поново про-
копала излаз и побегла.
Ачко је из јаме изашао
као кривац. Није дуго смео
да ме погледа у очи.

Једном умало нисам ос-
тао без њега. Био сам тада
у лову са Ачком и још
једним јазавичарем. Ачко

је одмах пронашао јаму,
али нисам знао чија је.
Тек када је почео да лаје,
знао сам — јазавац. За-
њим утрча и други пас, а-
ли се убрзо врати цвилећи.
Ачко остаде сам. Чујем
борбу на смрт и на живот.
Пошто сам по лавезу оце-
нио где се налази почех да
копам канал како бих му
помогао. Тек што сам про-
копао до ходника, јазавац
искористи прилику и уте-
че, али Ачка нема. На моје
позиве зачух како болно

но лишче и нежно их
спушта пред моје ноге. Пре
две године је из једне логе
извукао седам лишчади.
Били су лепо и ухрањени
као лоптице. Кад их је све
извукао, почео је да облеће
око њих и маше репом као
да ме моли да им не учи-
ним зло. И мени их би
жао, па их потрпам у тор-
бак и однесох кући. Неко-
лико дана су се играли по
дворишту као кучићи, а
онда смо им направили по-
себну кућицу. Остали су

Данило Цветковић са својим љубимцем. Ачко је у току
свог живота уловио преко 1.000 лисица и неколико
десетина друге дивљачи.

ЈЕСТЕ ЛИ ИХ ДРЕСИРАЛИ?

Као дугогодишњи ловочувар Титовог забрана
у Срему, чича Данило има много лепих доживљаја.
О сусретима са другом Титом може дуго да прича.
„Био је изврстан ловац, али необично хуман човек.
Дође једног дана са друговима Кардељом и Мошом.
Пошто смо знали да Кардељ и Моша нису пасио-
нирани ловци, а да бисмо им причинили задовољст-
во, пустимо из једне кошаре неколико фазана да
их одстреле. Али фазани, уместо да полете према
њима двојици, окренуше у супротном правцу и до-
хватише се шуме. Приметио сам да им није било
жао. Моша се насмеја па рече: „Јесте ли ви ове
фазане дресирали да беже од нас?“ Пошто су
обојица волели природу одустали су од даљег лова
и задовољили се шетњом по шуми.

цвили. После неколико
минута извуче се напоље.
Ачко је био сар у ранама.
Дуго смо га неговали. Од
тада је опрезнији кад на-
иђе на јазаваца.

Ачко је иначе љути не-
пријатељ штеточина, али
има добро псеће срце. Кад
наиђе на лисичије легло,
уме да буде нежан. Тада
из јаме вади једно по јед-

код нас годину дана па их
пустимо на слободу. Нека
их — врста не сме да се
затре.

Ачко сада има осам го-
дина. Још је у пуној снази,
али кад не буде могао да
лови остаће овде. Како бу-
де мени нек' буде и њему.

Забележила:
З. Меденица

БИМ И БУМ

ШРАФКО

АРТУР, НЕСТАШНИ ДУХ: УЈКА ХИПОЛИТ

ОТПРИЛИКЕ ПРЕ ТРИ ВЕКА, АКО СЕ РАЧУНАЈУ ПРЕСТУПНЕ ГОДИНЕ, АРТУР ЈЕ КРЕНУО У ПОСЕТУ СВОМ УЈАКУ КОЈИ ЈЕ ПРЕБИВАО У ЈЕДНОМ ЗАП-КУ У ШКОТСКОЈ НЕДАЛЕКО ОД ЛУИСТОНА...

КАКВА ДИВНА
ЗЕМЉА!

ЧАК НИ КИША НЕ
ПАДА!

АТИ МИ РЕ-
МО...

ЈАО?

КРЦ!

ПАЗИ
НА ЗУБЕ!

ТРЕБИ ПУТ ОД ЈУТ-
РОС СЕ ПОМИ ОСО-
ВИНА?

ПА ТРУЛА ЈЕ?
ШТО НЕ КУПИТЕ
НОВУ?

ЕХ,
ШТО НЕ
КУПИМ?
ВИ КАО ДА
НИСТЕ
У ШКОТ-
СКОЈ?

ВИША СИЛА? НЕ
ПОГУ ВАС ДАЉЕ ВО-
ЗИТИ? ТО ЈЕ ТРИ
ФУНТЕ И ДВА ПЕНИ-
ЈА...

АТИ ЈОШ НИСТО СТИ-
ЛИ НА ОДРЕБЕНУ
АДРЕСУ?

ЦЕНА ЈЕ БИ-
ЛА ЗА ЦЕО
ПУТ?

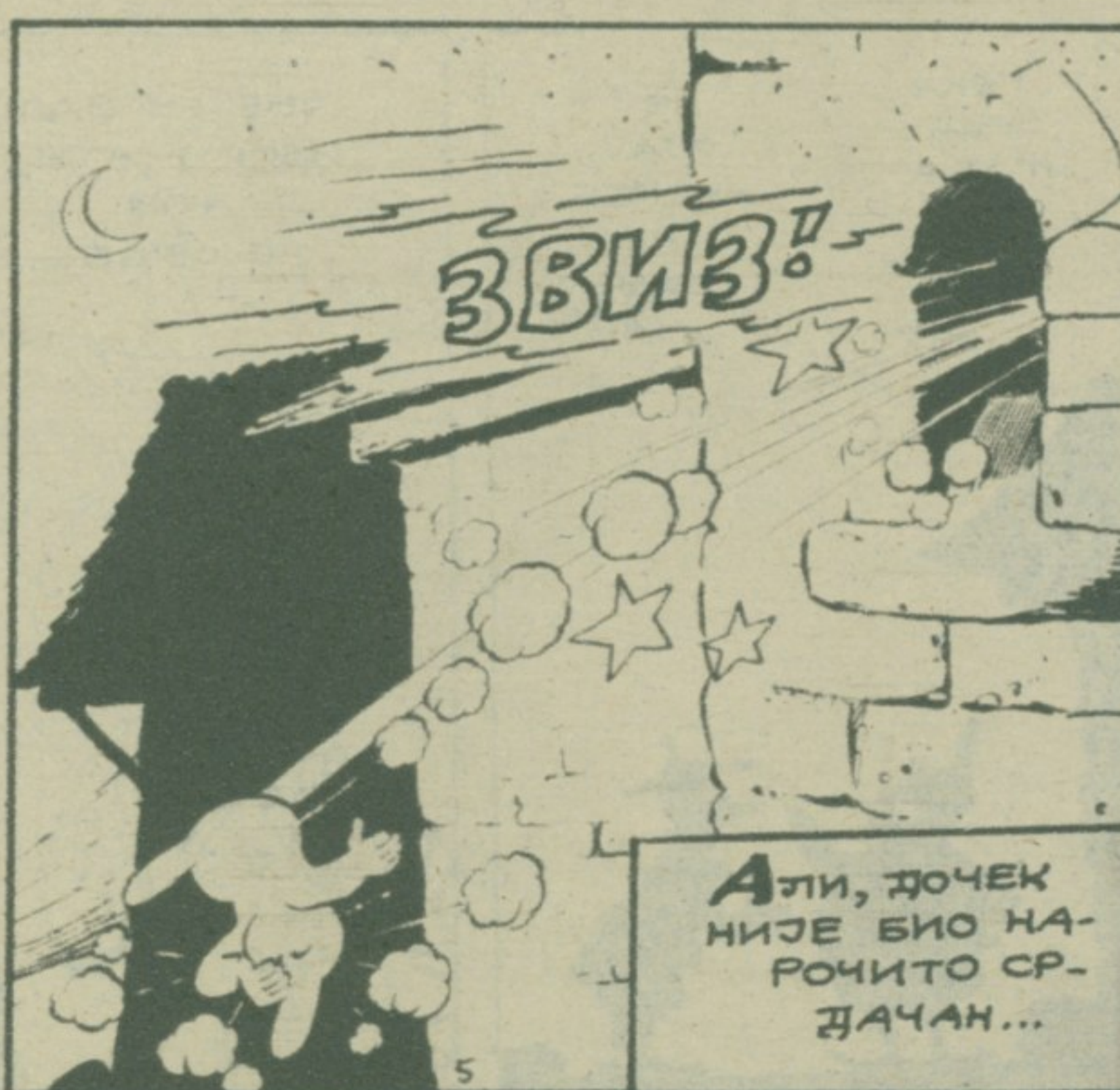
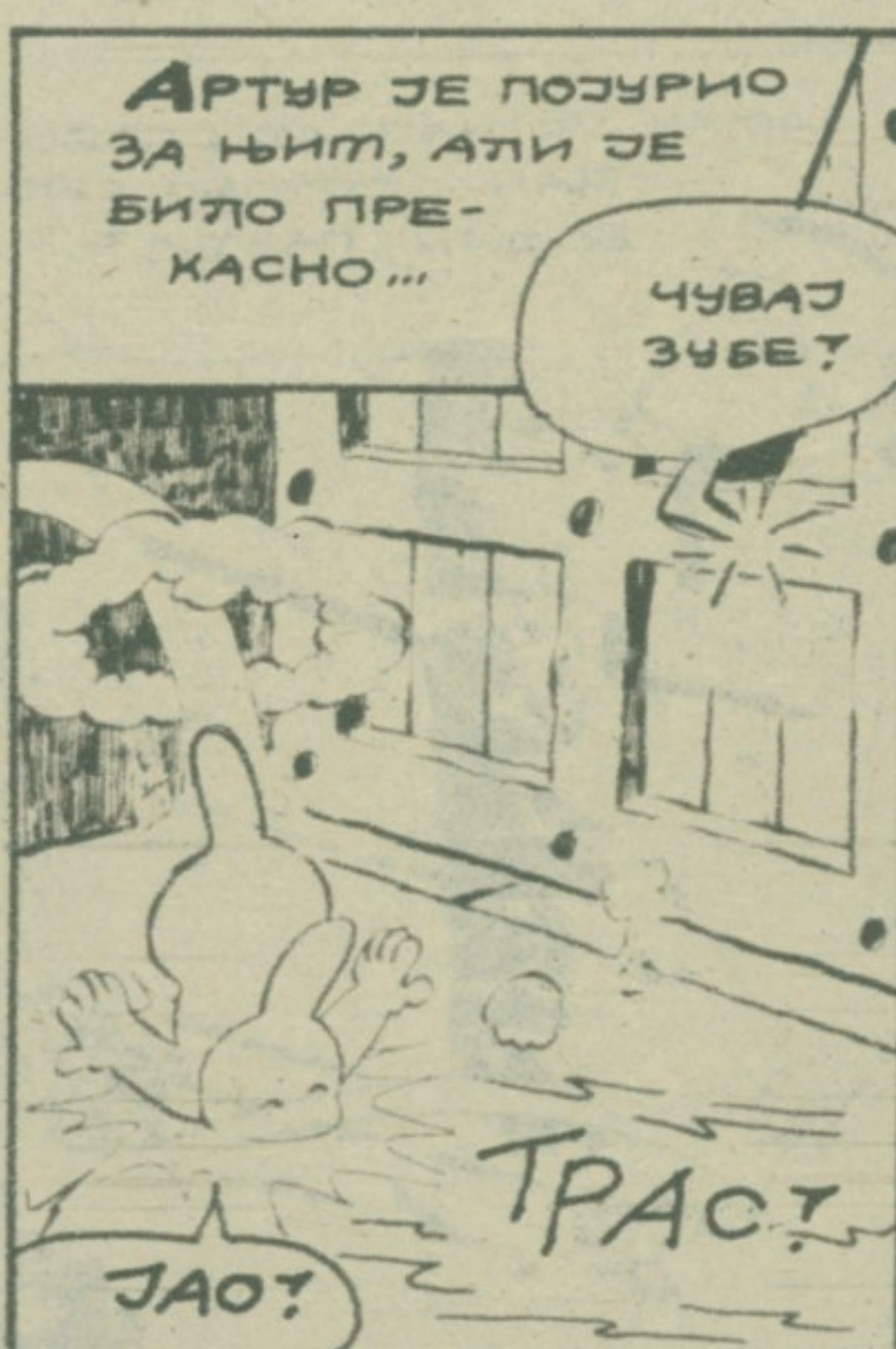
ШТА БЕТЕ?? НИ МЕНИ
НИКО НЕБЕ ДАТИ ОСО-
ВИНУ? МОРАМ САМ ДА ЈЕ
ПОПРАВИМ?

1590/1

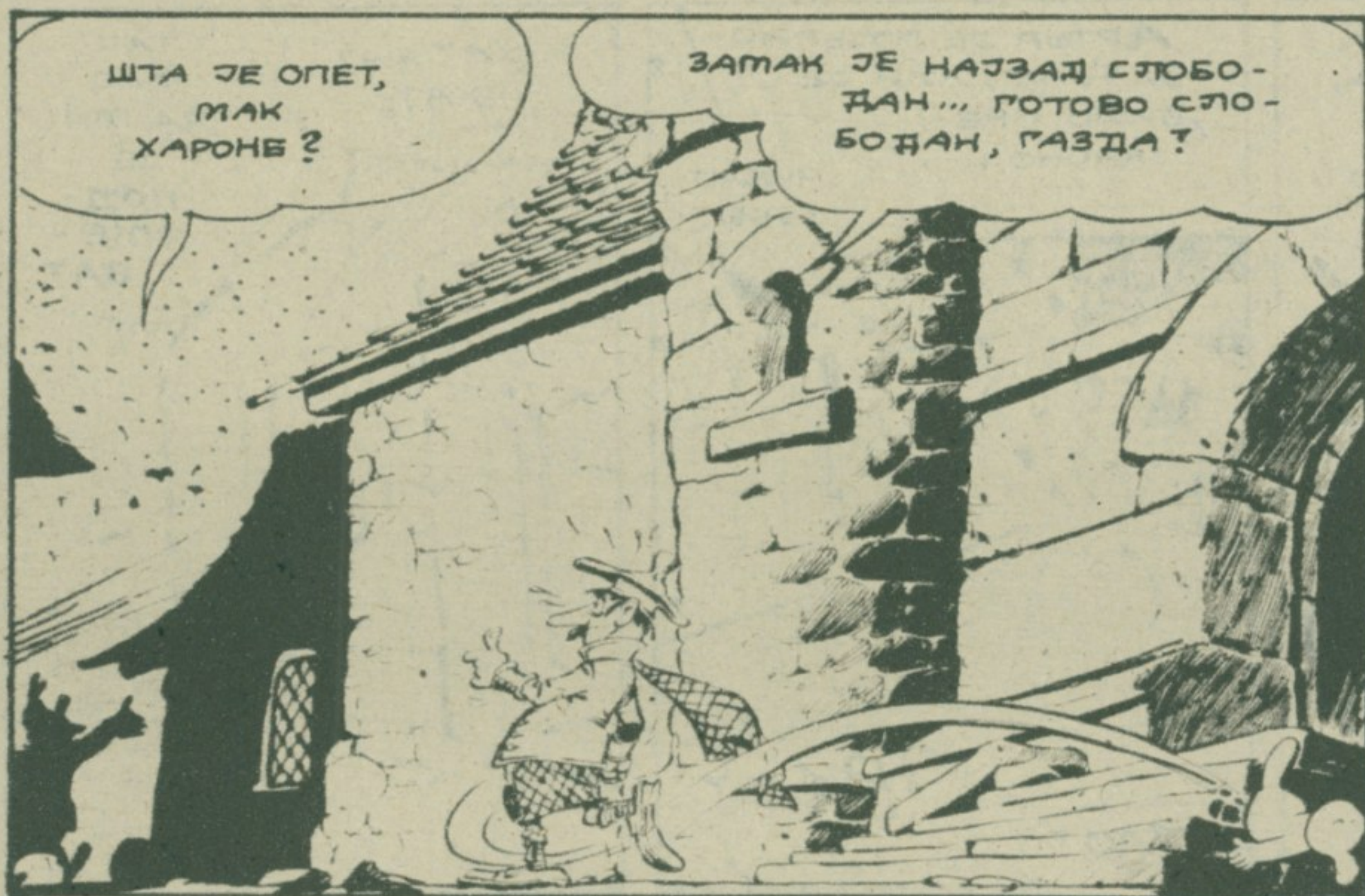
НЕ ТРЕБА ЗА-
БОРАВИТИ ДА
ЈЕ МОЈ ПРА-
ДЕДА БИО ШАМ-
ПИОН ЗА КРОКЕ-
ТЕ?

ЗНАЧИ, ДУХОВИ
СУ МЕ ПОЗНАЛИ?
ОВОГ БУ ЗАТВО-
РИТИ У ЈЕДАН
ПОДРУМ...

ГЛЕ, ГАЗДА ВЕК
ДОПАЗИ? НЕМАТ ВРЕ-
МЕНА ДА СЕ БАКБЕМ
СА ОВОМ НИШТАРИ-
ЈОМ?

ШТА ЈЕ ОПЕТ,
МАК
ХАРОНЕ?

ЗАМАК ЈЕ НАЈЗАД СЛОБО-
ДАН... ГОТОВО СЛО-
БОДАН, ГАЗДА?

АЛА СИ
ТИ БЛЕД,
ТАКО
РЕКИ
ПЛАВ?

ЈА
ЈЕСАМ
ПЛАВ,
ГАЗ-
ДА?

НЕКА
НОВА
МОДА
У
ШМИН-
КА-
ЊУ?

НЕ?
ОВАЈ,
НЕСРЕК-
НИ
СЛУ-
ЧАЈ?

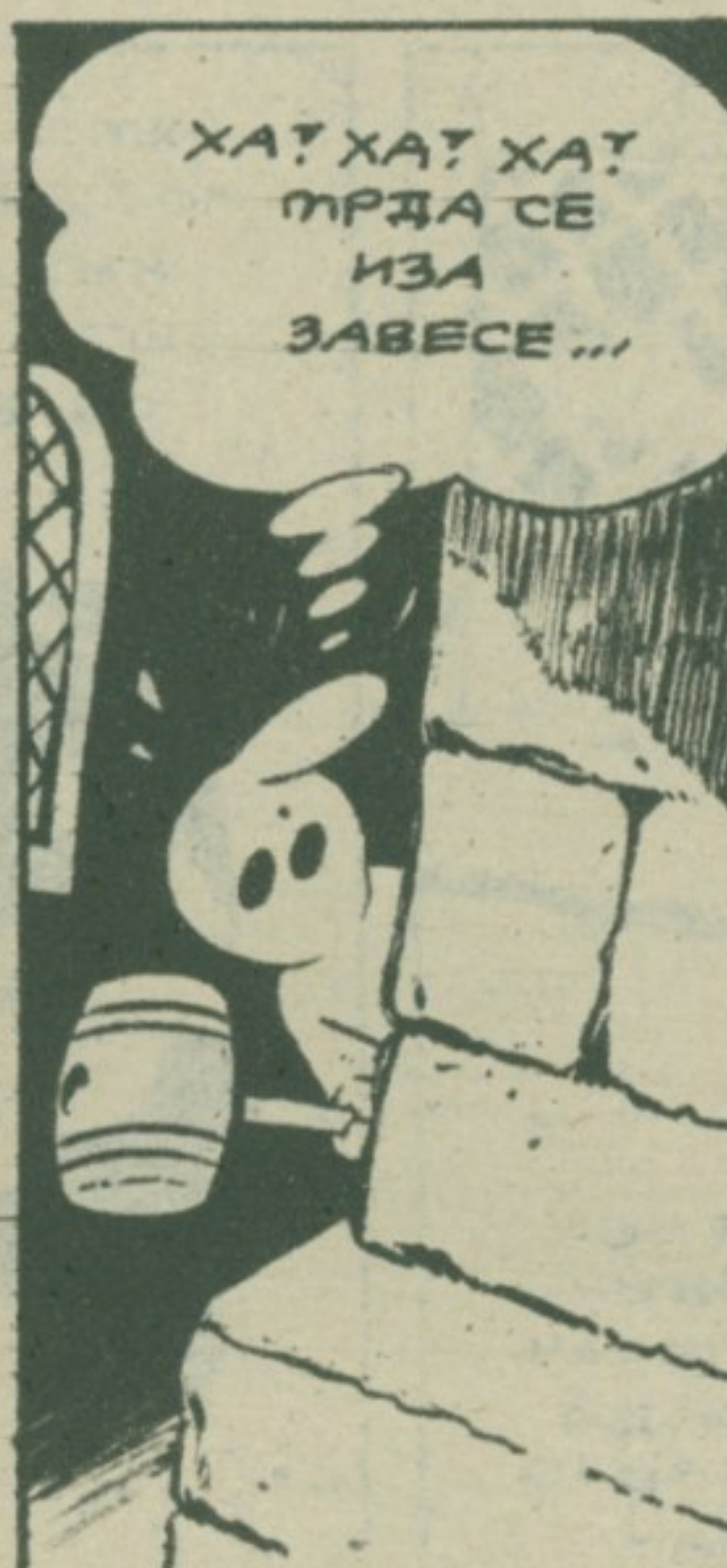

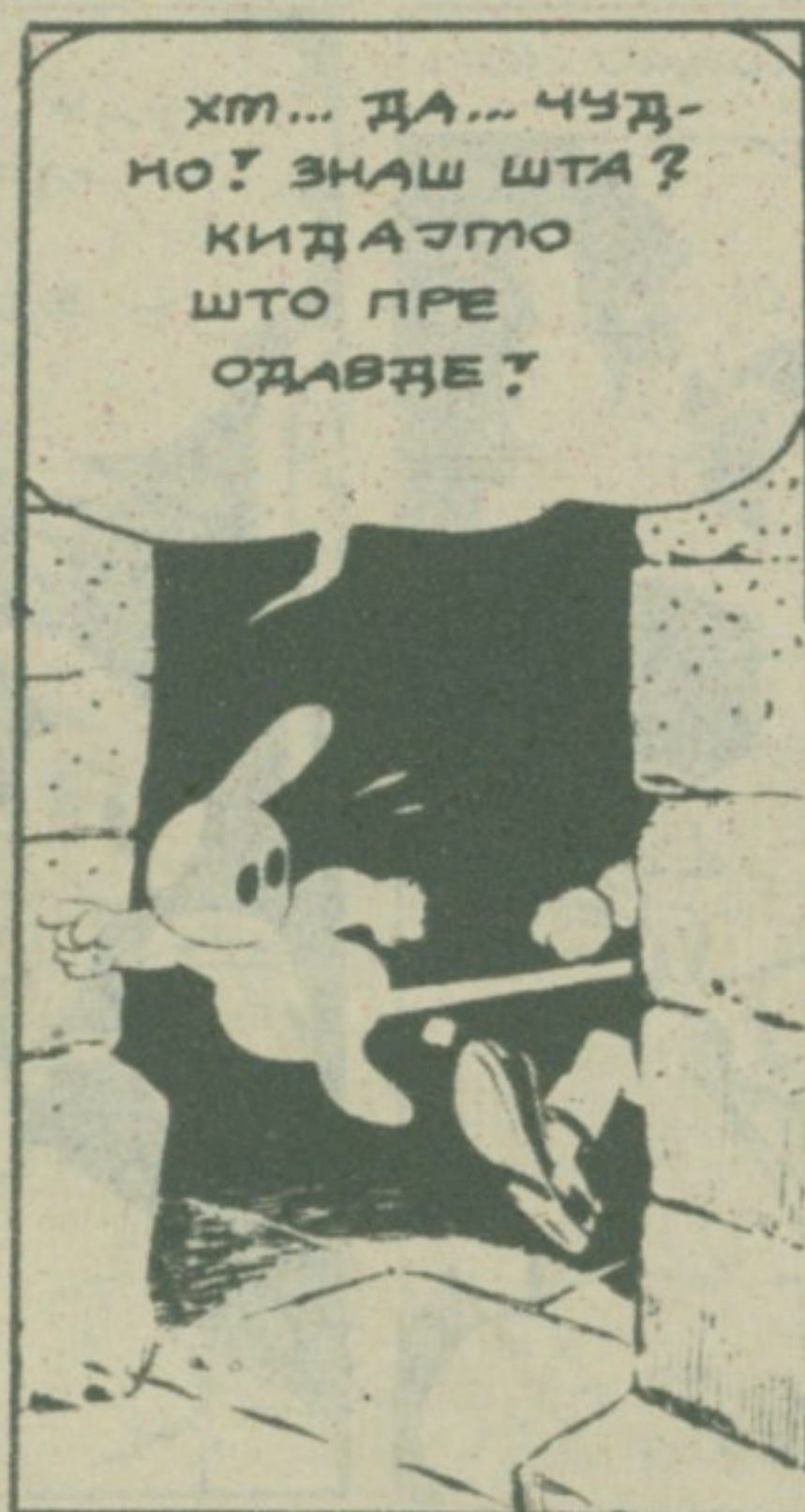
СВЕ БУ ВАМ
ИСПРИЧАТИ,
АЛИ
НЕ ОВДЕ...

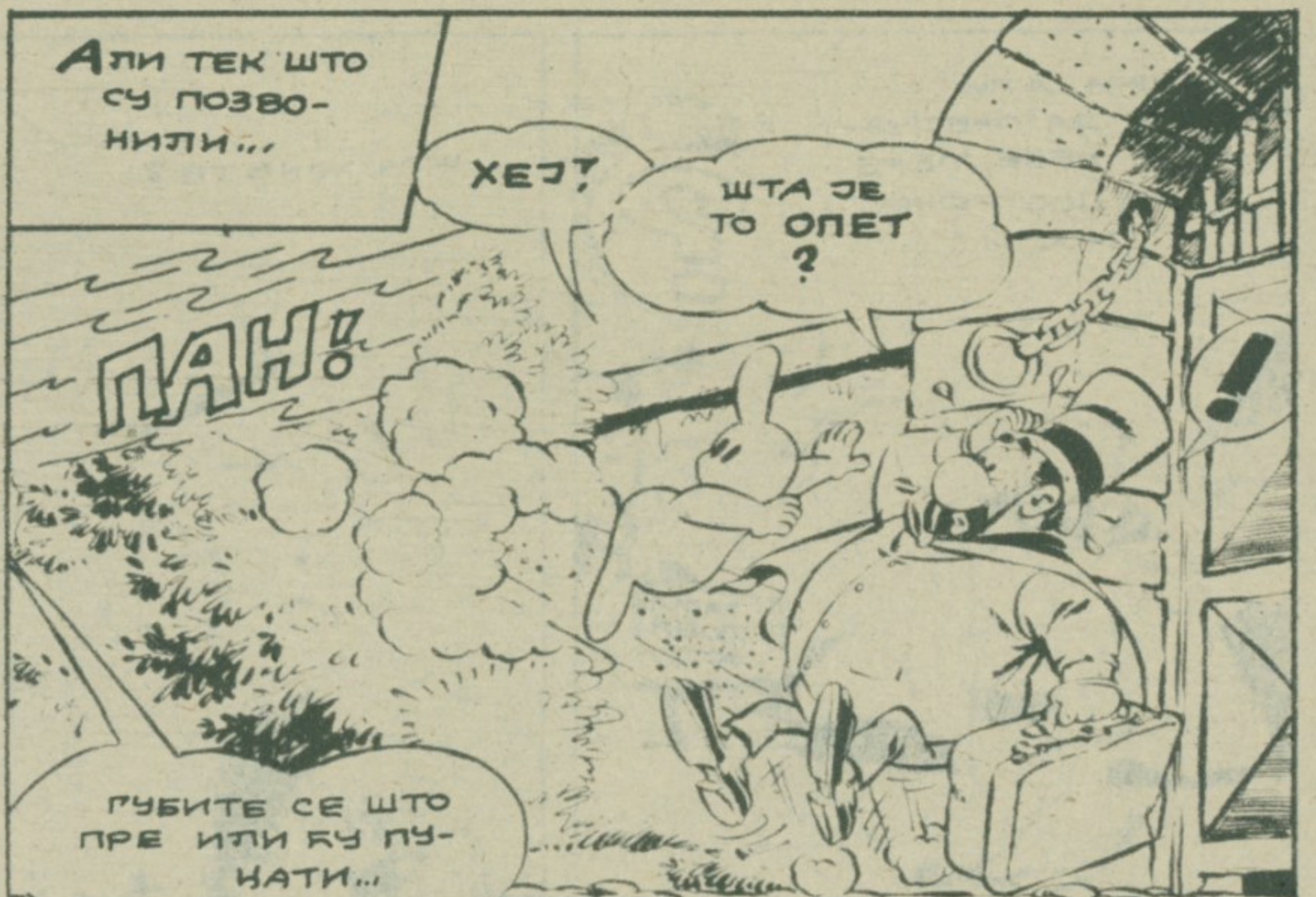

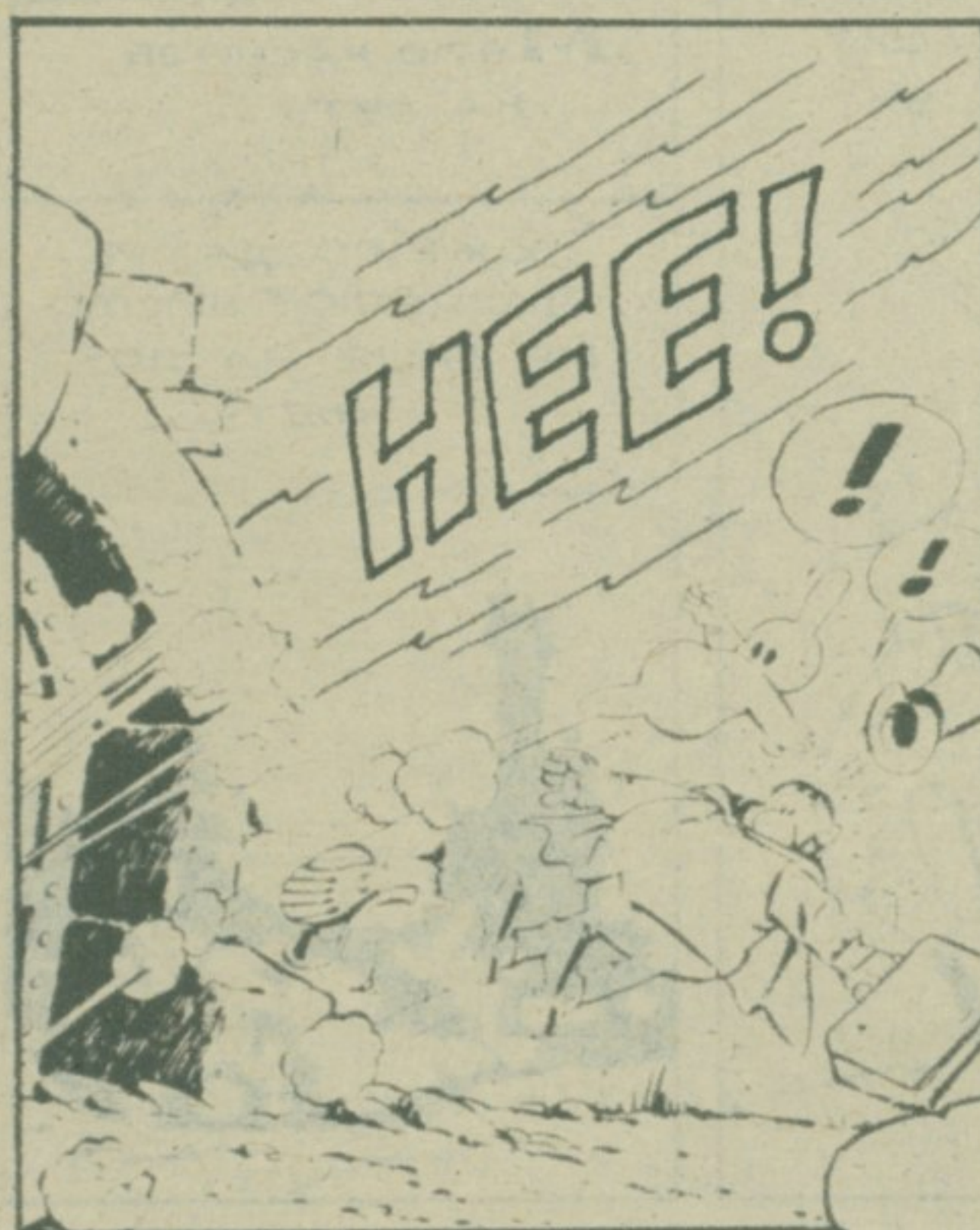
... ОНДА САМ ОТ-
ВОРИО КОФЕР И
ПСССС...

ХМ, ЧУДНО?
МОЈНА
НЕКА
КАМУФЛА-
ЖА...

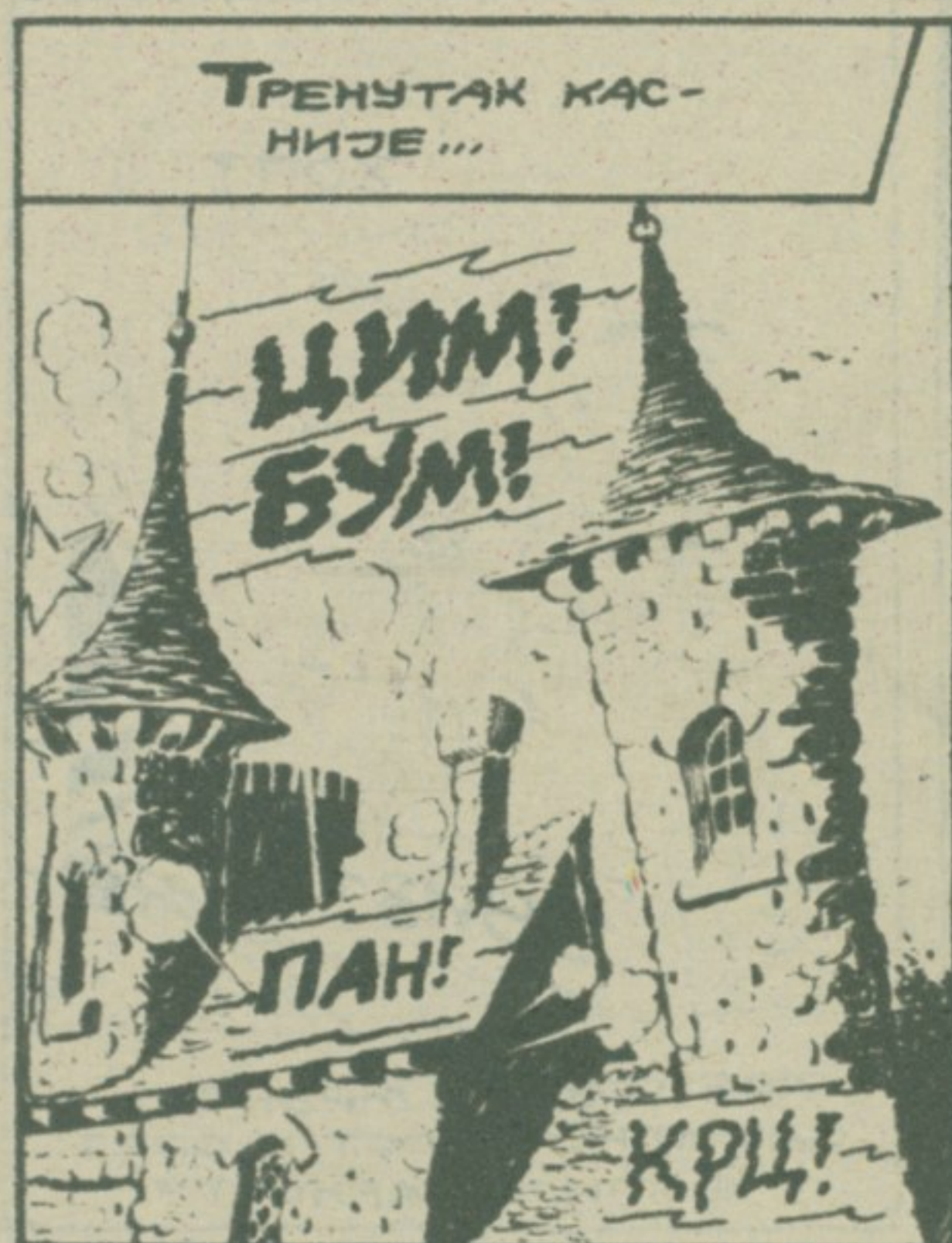

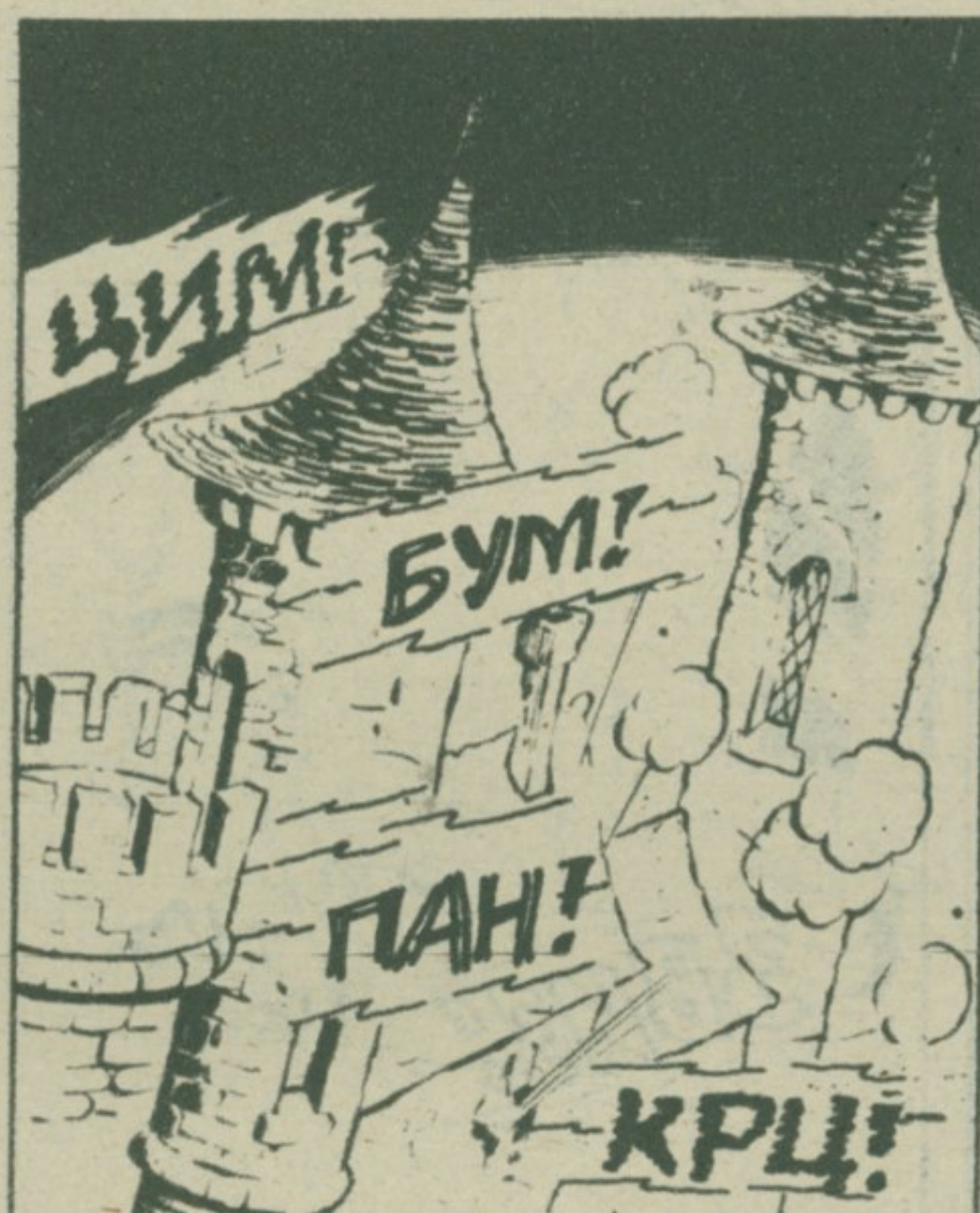
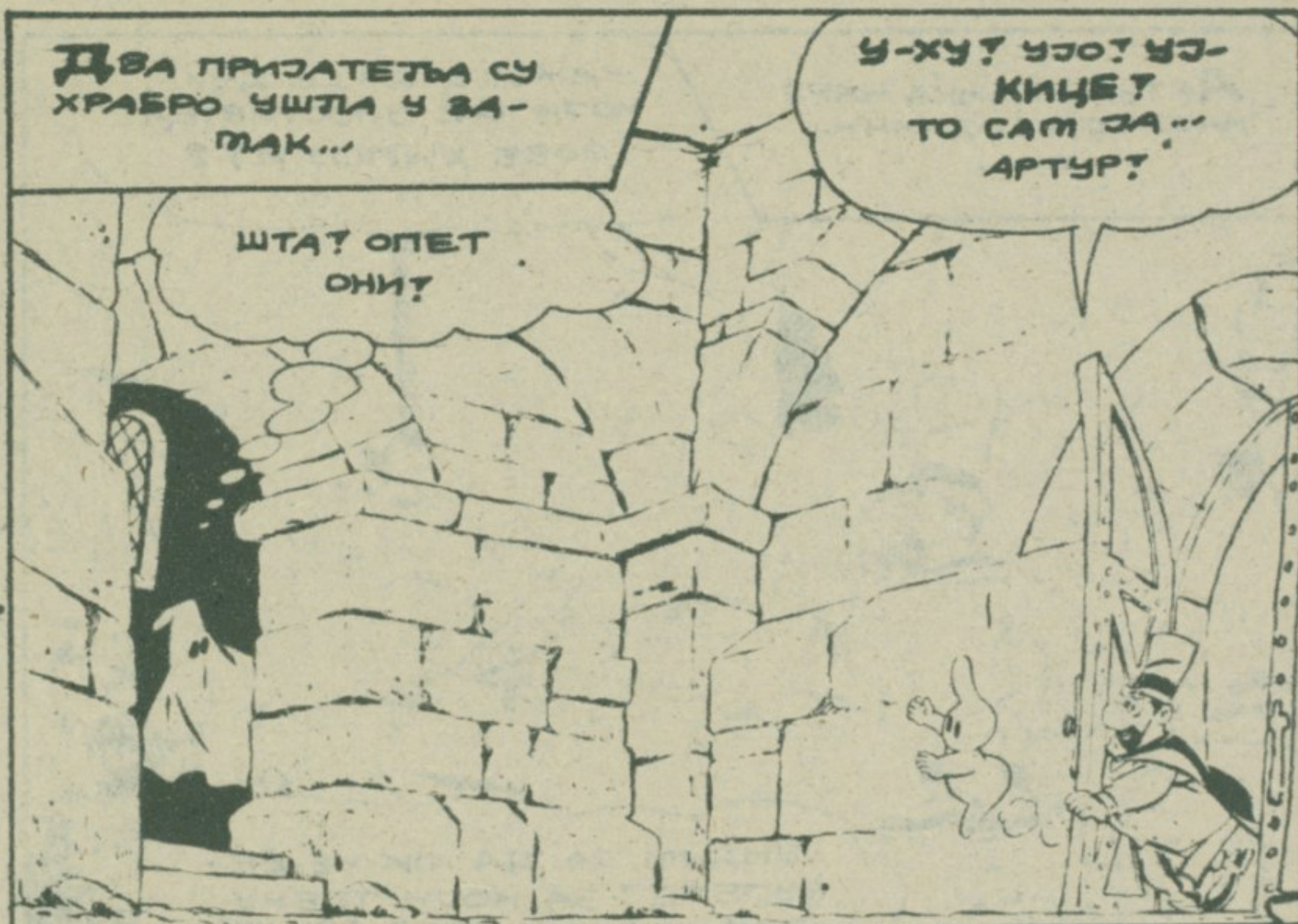

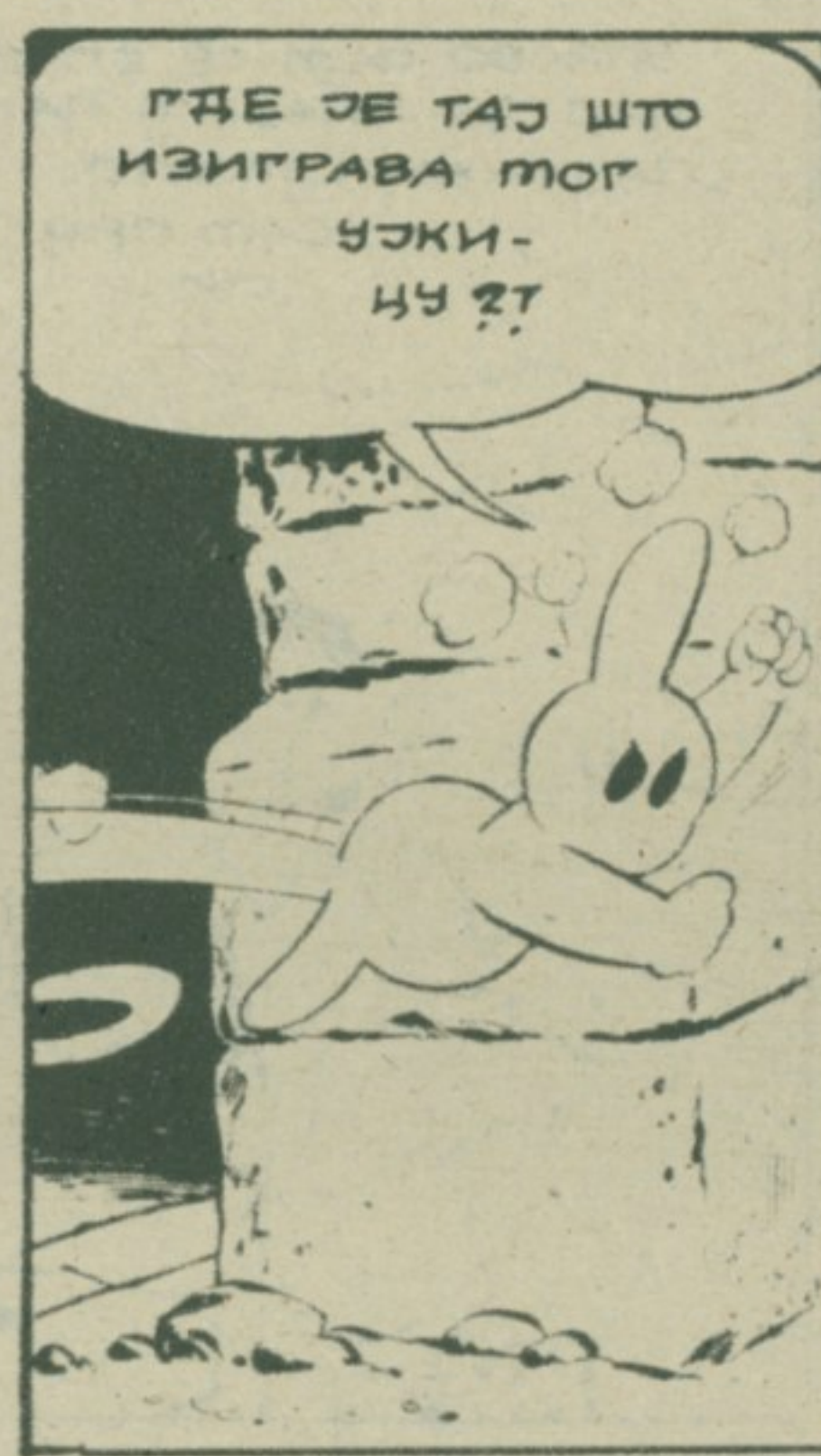
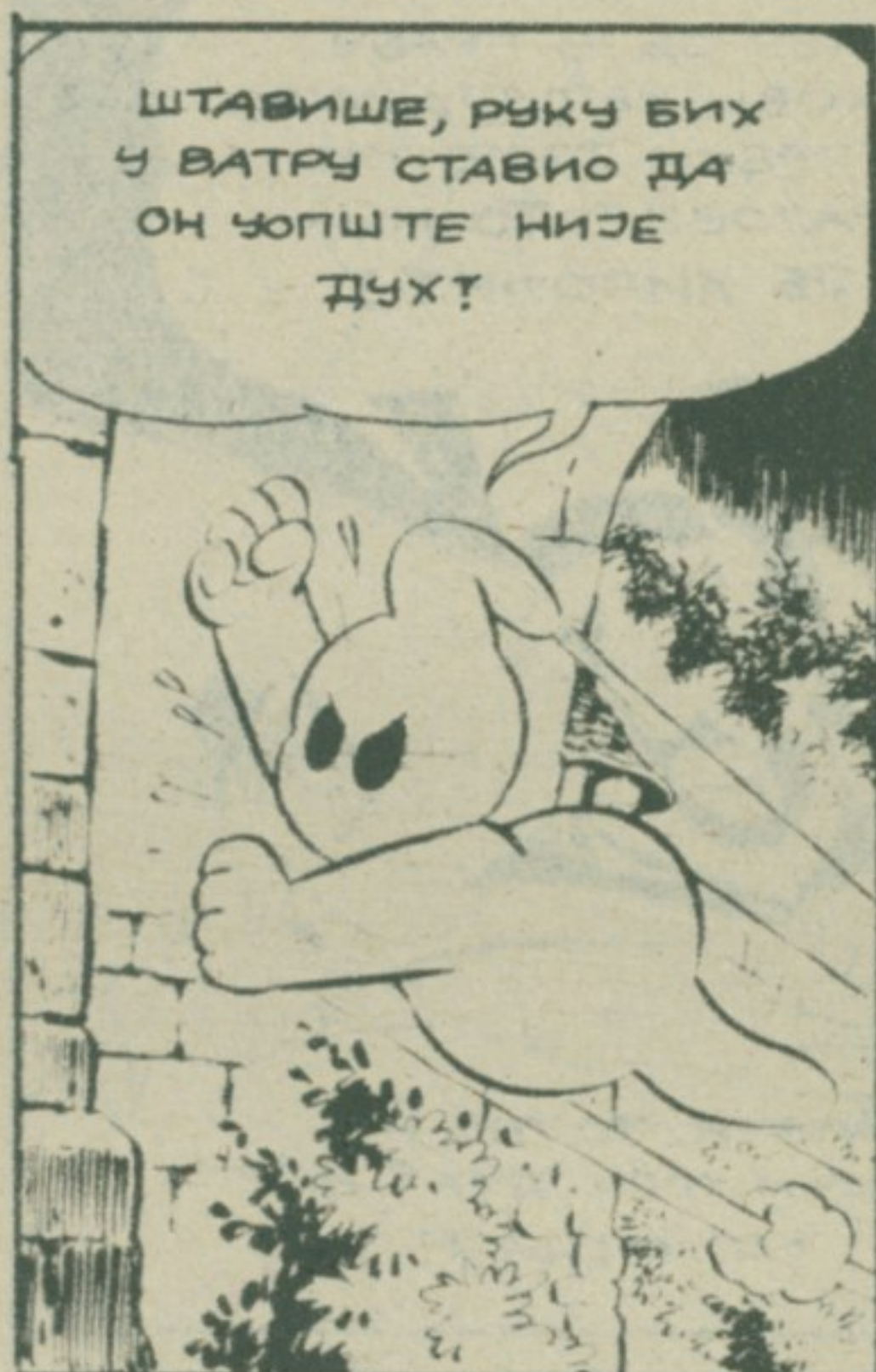

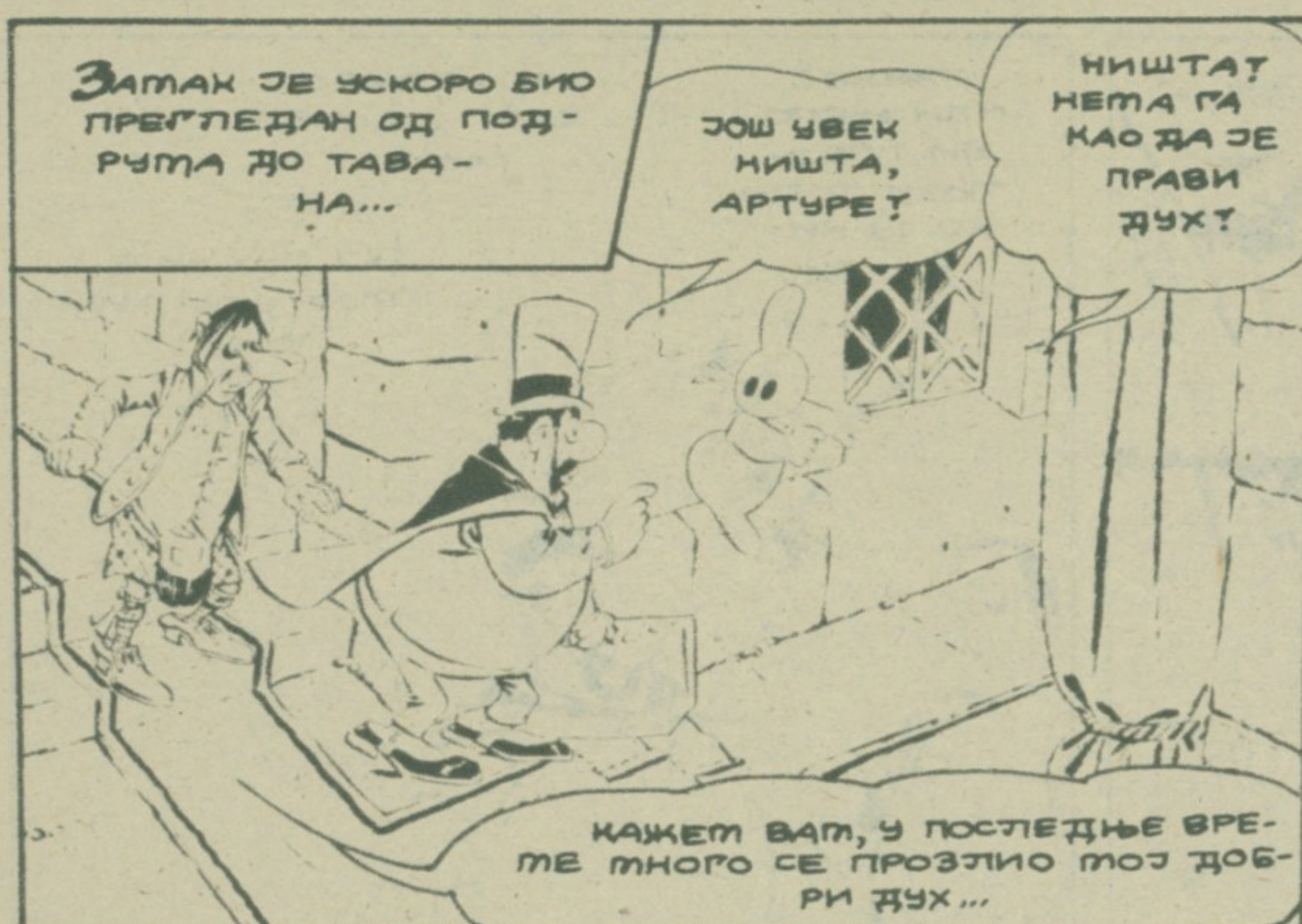

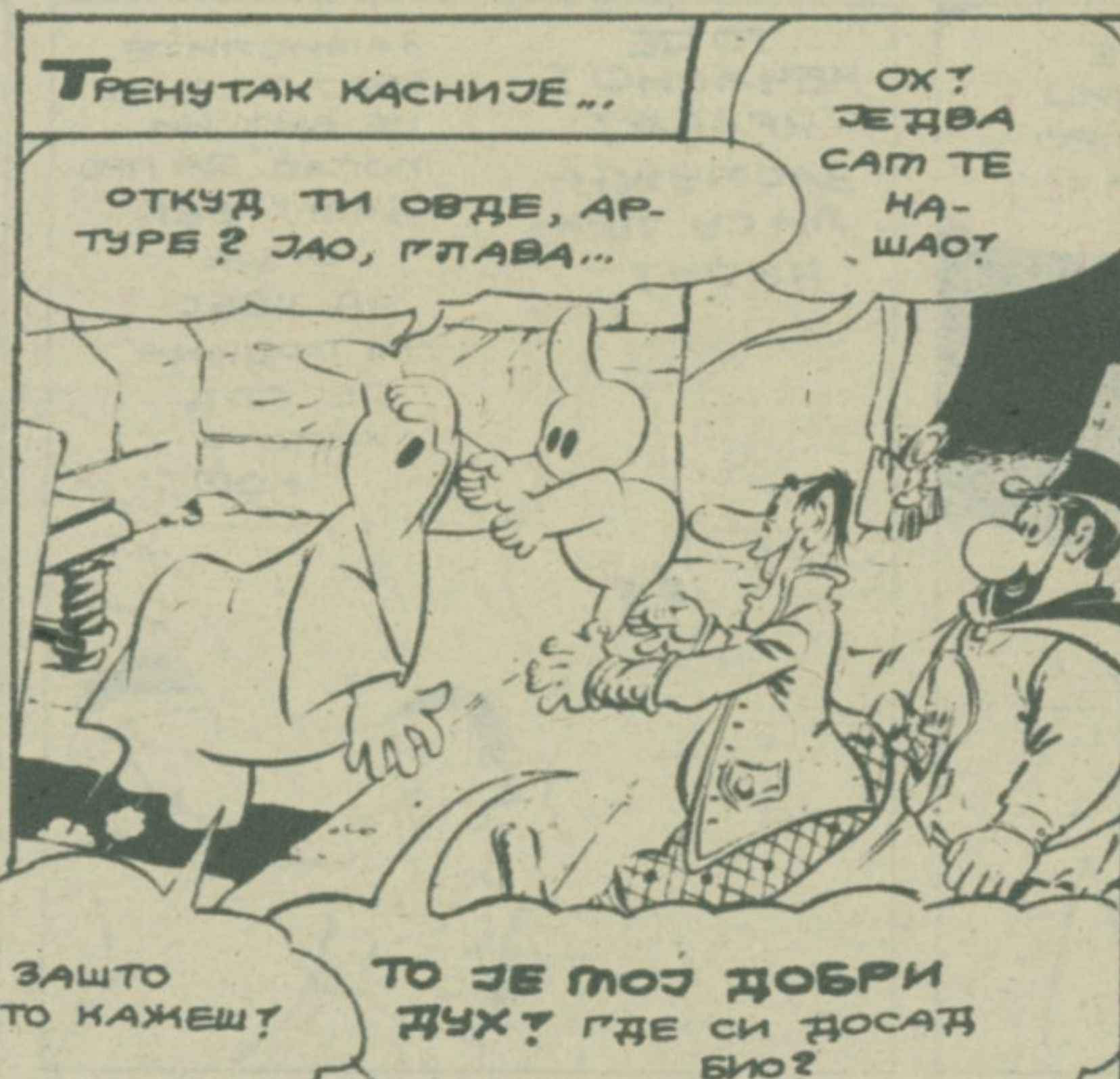

САД МИ ЈЕ
ЈАСНО?
ТАЈ ЈЕ ХТЕО
ДА КУПИ БУД-
ЗАШТО ПРО-
ЈЕ ИМА-
ЊЕ?

А ЊЕГОВ СЛУГА ИЗИ-
ПРАВА ДУХА И ЭЛОС-
ТАВЉА ВЛАСНИКЕ ЗАТ-
КОВА ДА ВИ ИХ НАТЕ-
РАО ДА ИХ ЈЕФТИНО
ПРОДАЈУ?

ЗАТО СУ НАС ОНАКО
ДОЧЕКИВАТИ ПО ЗАТ-
КОВИМА? МИСЛИТИ СУ
ДА СМО ОНИ?

СРАМОТА?

ЈЕФТИНО КУПЉЕНЕ
ЗАТКОВЕ ТАК ХИЛИЦ
ЈЕ ПОСЛЕ СКУПО ПРО-
ДАВАО ТУРИСТИМА?

ТО ЈЕ
НЕЧАСНО?
КРАБА?
ЗАСЛУЖИ-
ЛИ СУ ЛЕКА-
ЦИЈУ?

ЗАМИСЛИТЕ,
СВОЈ ЗАТАН
НЕ БИХ НИ
МОГАО ДА ПРО-
ДАМ? ВЕЕ
ВИШЕ
ОД ДВЕС-
ТА ГОДИНА
ЈЕ ПОД
ХИПОТЕ-
КОМ?

ЗА ТО ВРЕМЕ ТАК ХИ-
ЛИЦ ЈЕ СКАКАО ОД СРЕ-
ДЕ ШТО ИМА У ИЗГЛЕДУ
УНОСАН ПОСАО...

ХА? ХА? ХА?
НЕБЕ ЖАЛИТИ ПА-
РЕ?

А САД КУ СЕ УВИ-
ТИ У ЧАРШАВ ПА
ИДЕМ ДА ПОМОГНЕМ
СВОМ СЕКРЕТАРУ
ТАК ХАРОНУ...

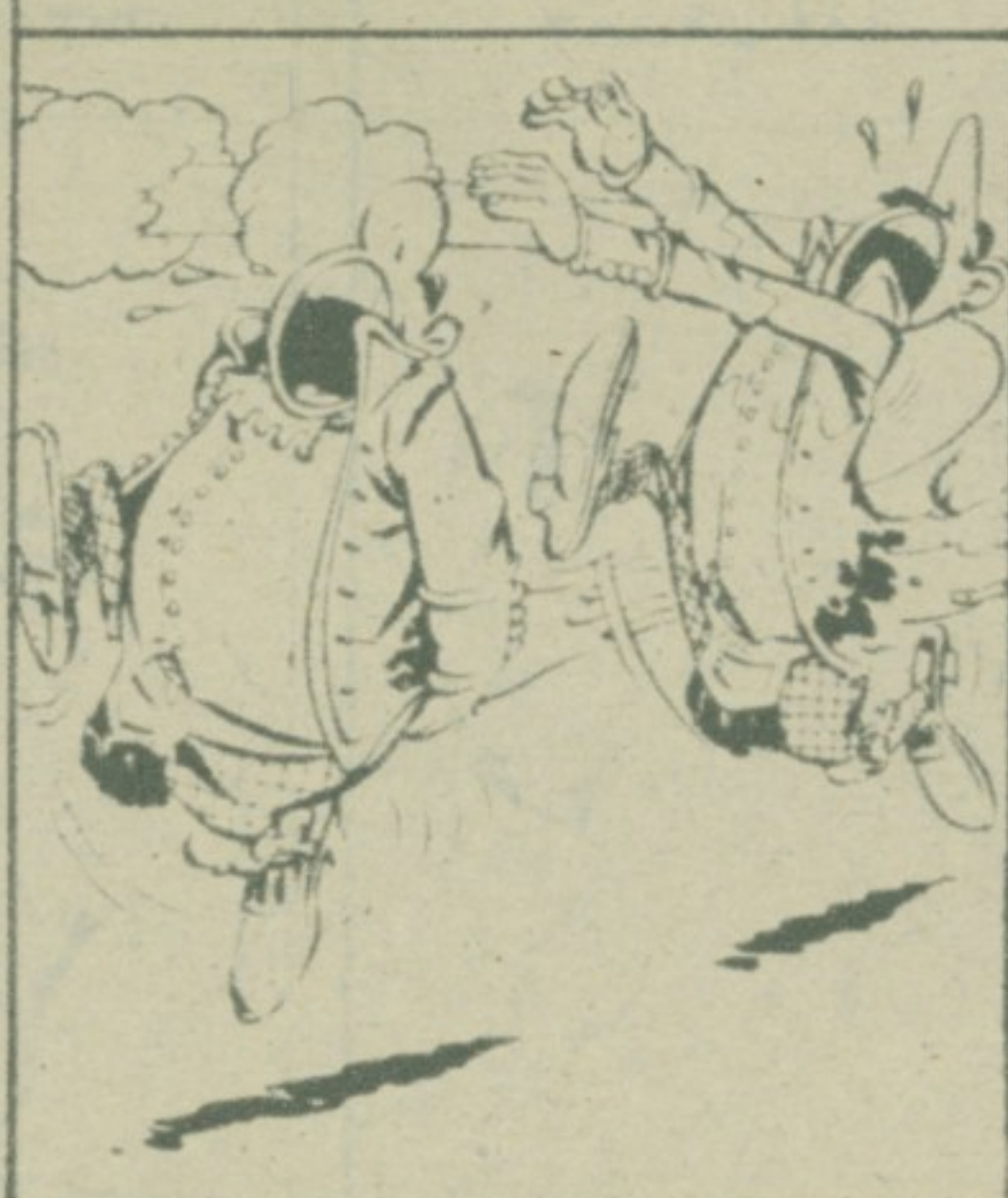
... И НАТЕРАМ ОНУ
БУДАЛУ ДА МИ УС-
ТУПИ СВОЈЕ ИМА-
ЊЕ, А ЈА КУ ОН-
ДА ДА ГА ПРО-
ДАМ ОНОМ ДЕБЕЉ-
КУ? ХУ-ХУ?

Покушавајући да побегну, пади су право у огњиште...

Тако их је сасвим прошла жеља да се икад врате...

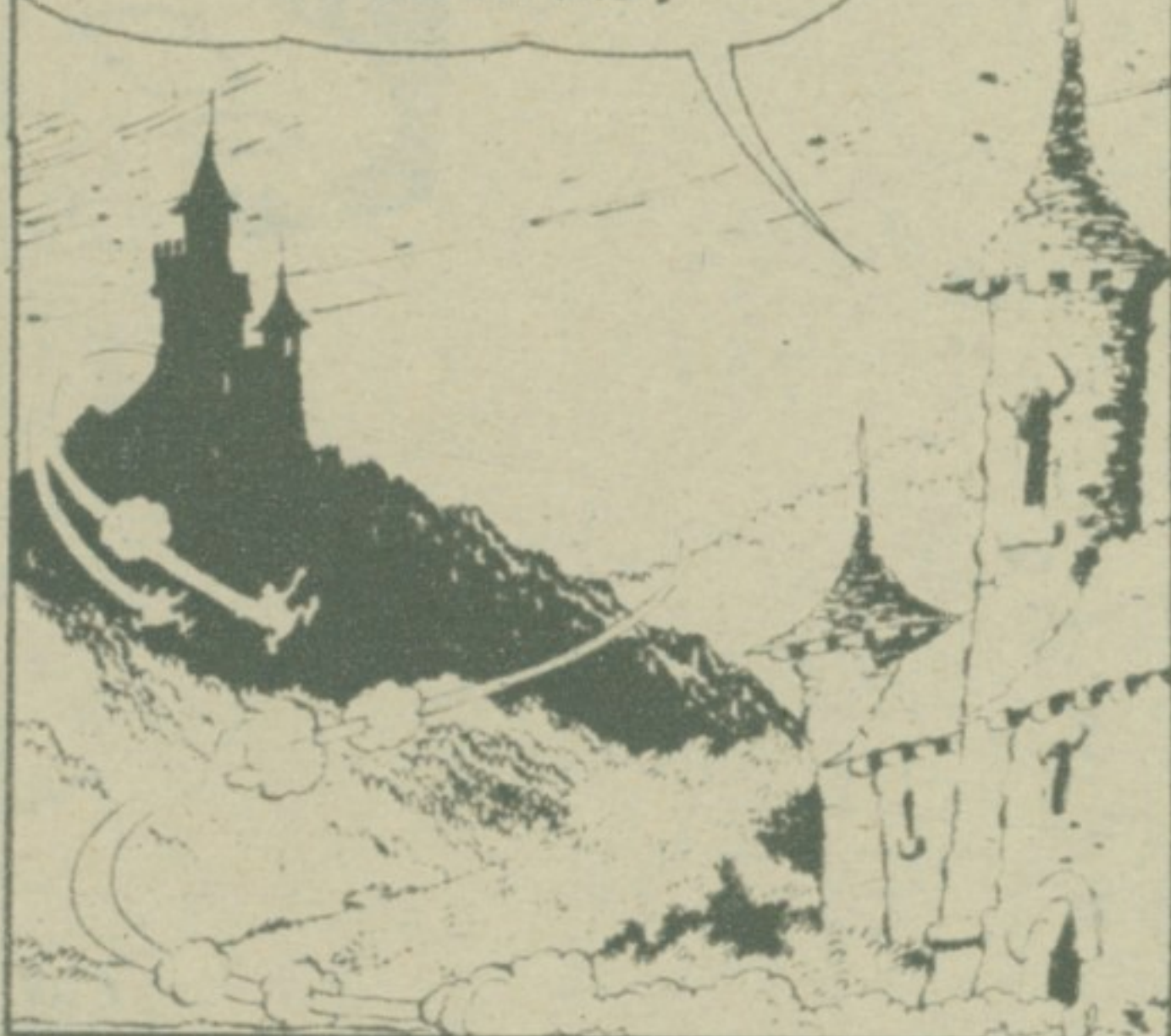

ХАТХАТХАТ
ТОПЛО
СТО ИХ
ИСПРАТИ-
ЛИ?

Мало претоп-
ло? ХАТ ХАТ
ХАТ

Нису имали мно-
го успеха играјући
се пухова, али ват-
ром су се играли фан-
тастично?

Ускоро је у зам-
ку завладало ле-
по расположење.
Власник замка је
чак завршио своје
палачинке...

ХВАТА...
УХ,
ВЕР
САМ
ПОЈЕО
ДВАДЕ-
СЕТ?

Кад је дошло време рас-
танка...

До виђења и хвала
на свему?

НАДАМ СЕ
ДА НЕБЕТЕ
ЗАБОРАВИТИ
ОВОГ
ГОСТОЉУБИ-
ВОГ ШКОТЛАН-
БАНИНА?

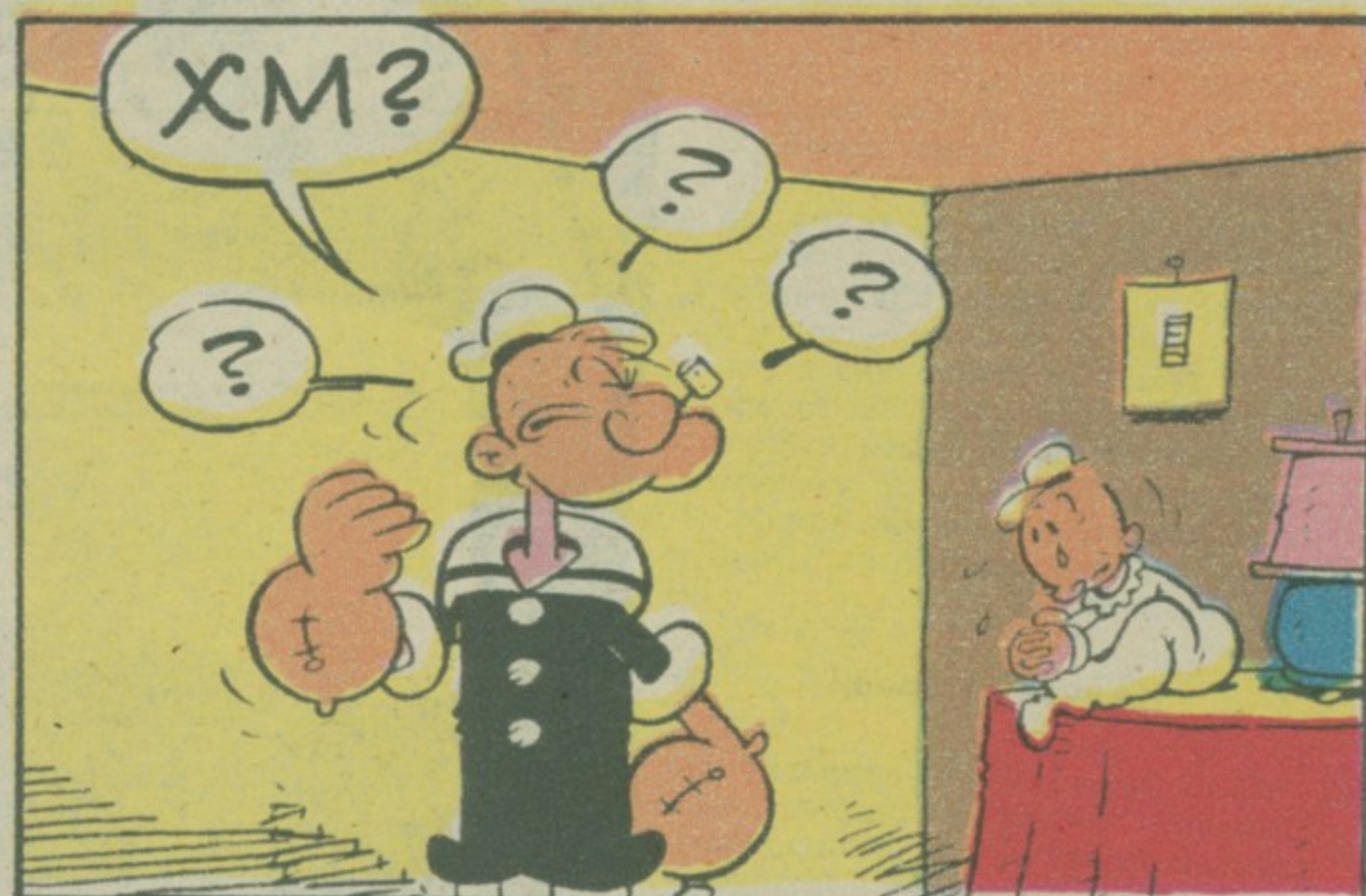
БИЛО ЈЕ ТАКО
ЛЕПО ДА САМ
У КОФЕРУ ПО-
НЕО МАЛО ШКОТ-
СКОГ ВАЗДУ-
ХА?

ПОЖУРИ?
ПАШКЕ
КИША?

КРАЈ

ЗБОГОМ,
ТАК,
ЗБОГОМ,
УЈКА
ХИПО-
ЛИТЕ?

КРАЈ ИГРЕ

**НАДА ЈЕ САЗНАО ДА ЈЕ
ВЛАСНИК БЕЛЕ „ЗАСТА-
ВЕ“ КОЈА ЈЕ УСМРТИЛА
ПЕШАНА ПОДНЕО ПРИ-
ЈАВУ ДА МУ ЈЕ АУТО
НЕСТАО. ИНСПЕКТОР ЈО-
СИП ДЕВИЋ ЈЕ БИО СИ-
ГУРАН ДА ЋЕ ИСТРАГА
ПОТРАЈАТИ.**

Хало! Да ли је то милици-
ја... Друзе, на углу Рад-
ничке и Теслине улице
лежи мртав човек. Изгледа да га
је прегазио аутомобил... Хало!
Јесте ли ме чули?

Веза се прекинула. Непознат
мушки глас више се није јавио.
Дежурни није губио време. За
само неколико минута најближа
патрола милиције већ је била на
лицу места. Испред точкова беле
„заставе“ на чијем су се пред-
њем делу јасно видели трагови
ударца лежао је човек средњих
година.

Убрзо је стигла и екипа за
увиђај: било је тачно 23 часа и
45 минута. Чекајући да његове
колеге заврше увиђај, инспектор
Јосип Девић је гледао низ пуну
Радничку улицу. Био је то ми-
ран крај града, са малим кућама
окуженим баштама. У летњим
месецима, када су људи одлази-
ли на годишње одморе, овај крај
као да опусти.

Кључеви у брави

Само један час по повратку у
Станицу тридесетогодишњи ин-
спектор је добио све расположи-
ве податке. Прегажени мушка-
рац идентификован је као Бори-
воје Тошић са станом у Теслиној
5. Пажљивим прегледом унут-
рашњости „заставе“ није прона-
ђено ништа што би указивало ко
је кривац. Зато је Јосипову
пажњу привукао онај део из-
вештаја у коме је писало да су у
контакт-брави пронађени кључе-
ви аутомобила. Било је зани-
мљиво да милиционери кад су
по завршеном увиђају хтели да
склоне „заставу“ са улице, ника-
ко нису могли да је покрену.
Убрзо су утврдили зашто: довод
струје на електричним инстала-
цијама био је прекинут, али не
као последица удеса. „Чудно“,
помислио је Јосип и наставио да
чита извештај. Једини занимљив
детал који је следио био је да
је на поду аутомобила пронађена
бела женска свилена марамица.
Она је можда представљала не-
ки траг али је најпре требало

утврдити ко је власник аутомо-
била.

С обзиром на број регистарске
таблице то није било нимало
тешко. Ускоро су се на Јосипо-
вом столу нашла два извештаја:
један је садржавао податке о
власнику „заставе“, инжењеру
Горану Мишићу, а други да је то
исто лице, у 23 часа и 15 минута,
дакле само пола часа пре него
што је дежурна екипа стигла на
увиђај, пријавило нестанак ау-
томобила. Био је то разлог више
да Јосип одлучи да одмах позове

ност у његовом држању. Спу-
тивши се на понуђену столицу,
смирено је чекао да му се по-
стави прво питање иако се, по
изгледу његовог лица, лако мо-
гло закључити да није нарочито
одушевљен што је у глуво доба
ноћи био позван на разговор.

— Друзе Мишићу, када сте
приметили нестанак аутомобила?
— упитао га је Јосип палећи ци-
гарету, ко зна коју по реду.

— Синоћ сам са друштвом био
на вечери у ресторану „Петица“.

Ја постављам питања

Када су милиционери зазвони-
ли на врата инжењера Мишића
прошло је готово читавих десет
минута пре него што се овај по-
јавио: мада у пиџами, није из-
гледао као човек тек пробуден
из сна. Без примедбе је при-
стао да се обуче и крене у Ста-
ницу милиције.

Прво што је Јосипу пало у
очи кад је Горан Мишић ушао у
његову собу била је нека сигур-

Ауто сам паркирао у једној од
попечних улица, међутим,
када сам нешто пре 23 часа кре-
нуо кући, њега није било. Како
сам уз вечеру попио мало више
вина, помислио сам да сам по-
грешио где сам га оставио, па
сам кренуо околним улицама да
га тражим. Пошто га нисам на-
шао, решио сам да пријавим
нестанак а најближа станица
милиције које сам се сетио била
је она на железничкој станици.
Кад сам поднео пријаву, вратио
сам се кући таксијем.

— А са ким сте били на вече-
ри? — уследило је ново пита-
ње.

— Па... са неким пријатељи-
ма — покушао је да избегне ди-
ректни одговор Мишић. — Само
не видим какве то везе има са
нестанком мог аутомобила?

— За сада ја постављам пита-
ња — рекао је Јосип пажљиво
посматрајући саговорника који
је, како му се учинило, почео да
губи сигурност.

— Ако је то баш толико важ-
но... Требало је да вечерам са
пријатељима али су они у пос-
ледњем тренутку јавили да неће
доћи. Пошто сам већ био резер-
висао сто и пошто је шеф сале
мој школски друг, нисам желео
да откажем вечеру па сам оти-
шао сам...

Власница свилене марамице

— Слушајте — прекинуо га је
Јосип уверен да Мишић не гово-
ри истину — нама неће бити
тешко да утврдимо с ким сте
синоћ вечерали. Због тога све
време покушавате да сакријете
да је то била једна жена, влас-
ница беле свилене марамице?
Уосталом, нећемо више о тој ве-
чери. Наш задатак је да утвр-
димо ко је усмртио недужног
пешака и надам се да ћете нам
у томе помоћи... Пре свега, ин-
тересује ме да ли увек остав-
љате кључеве у аутомобилу и да
ли сте можда уградили неку
направу за осигурање од крађе?
Ви сте инжењер и сигурно знате
на шта мислим.

— Кључеве сам синоћ случај-
но заборавио а иначе немам у
коlima никакав уређај.

— Хм... — промрљао је Јо-
сип и задубио се у бележницу
пред собом. Човек преко пута
његоа почео је нервозно да се
врпољи.

— Да ли сте у овом оделу би-
ли синоћ на вечери? — неоче-
кивано га је запитао инспектор.

— Да — кратко је одговорио.

— Онда бих желео да га пре-
гледам. Реч је наравно о ру-
тинској ствари — рекао је Јосип
коме није измакао забринут из-
раз на Мишићевом лицу.

Преглед сакоа није показивао
ништа посебно. Пажњу инспек-
тора привукла је једино тра-
мвајска карта која је носила ју-
черашњи датум. Међутим, при-
ликом третресања Мишићевих
тегет панталона у једној ман-
жети Јосип је пронашао парче
чврсте жиче савијене у облику
потковице. Држећи је на длану
показао је инжењеру. Није је ни
погледао. Више га ништа није
интересовало. Знао је да је
игри крај.

Знате ли шта је пронађени
комидиј жиче открио младом
инспектору? Да ли сте погодили,
проверите на страницама „Мале
поште“.

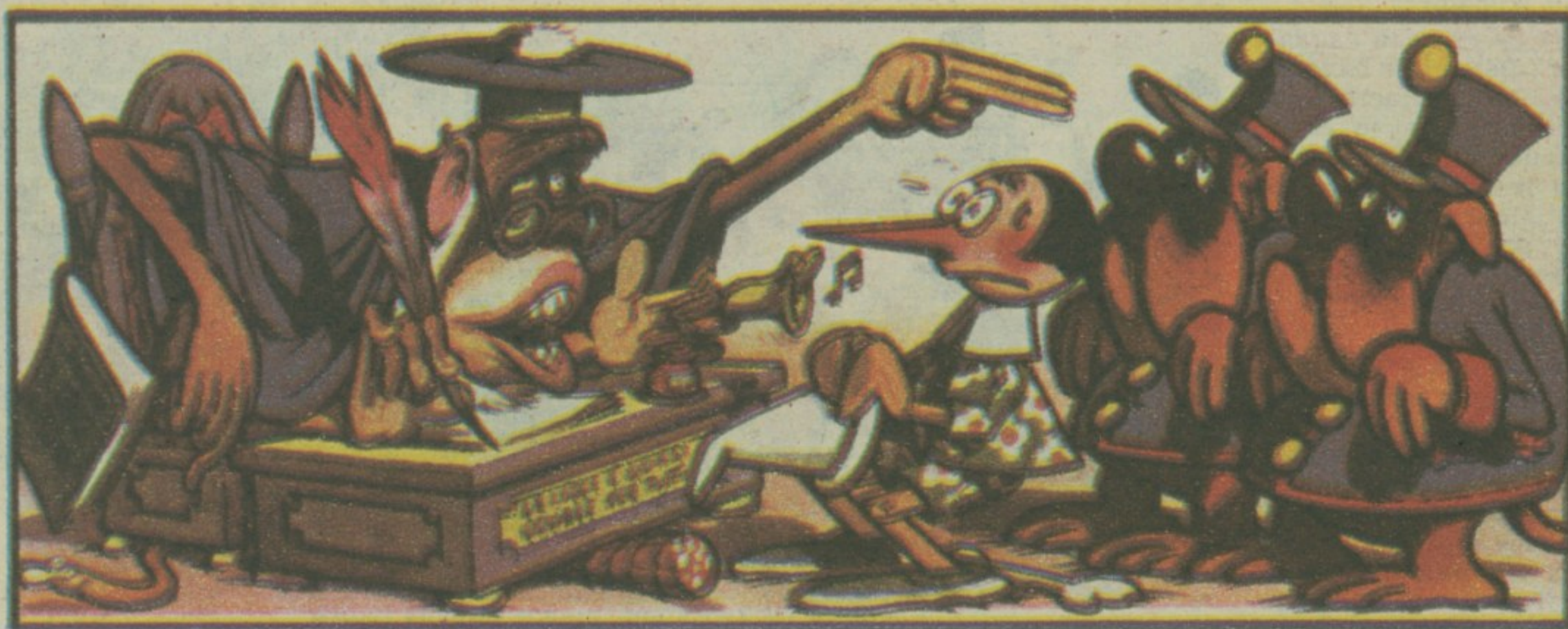
**ПРАТИТЕ
ВЕЛИКИ
НАГРАДНИ
КОНКУРС**

НАЦРТАЈТЕ ПИНОКИЈА

АУТОРИ ДЕСЕТ НАЈБОЉИХ ЦРТЕНА ИЗ ЈУГОСЛАВИЈЕ ДОБИЋЕ СЕДМОДНЕВНО ПУТОВАЊЕ У ИТАЛИЈУ ЗА ДВЕ ОСОБЕ. ЈОШ 600 ВРЕДНИХ НАГРАДА ДОДЕЉУЈУ ИНСТИТУТ ЗА КУЛТУРУ ИТАЛИЈЕ И „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК“.

ПРВА НАГРАДА ОД ЗЛАТА

Како што смо вам о-
бећали, ево још
информација о ве-
ликом наградном конкур-
су „Нацртајте Пинокија“
који у нашој земљи за-
једнички организују Ита-
лијански институт за
културу и „Политикин
забавник“. Поновићемо
укратко о чему је реч
мада има још доста вре-
мена до тренутка када
треба да пошаљете радо-
ве.

Ове и наредне године у
Италији се обележава
стога годишњица обја-
вљивања чувеног романа
„Пинокио“ Карла Коло-
дија. То је роман који је
већ доживео на стотине
издања широм света, пре-
веден је тако рећи на све
језике. Очигледно, за сто
година Пинокијевог жи-

вота, популарност тог
несташног дрвеног лутка
из маште ни најмање ни-
је опала: свака нова ге-
нерација деце широм све-
та радује се његовим а-
вантурама.

Све те бројне књиге о
Пинокију биле су лепо
илустроване, а на томе су
се опробали и најславни-
ји илустратори света као
што су Волт Дизни или
Јаковити. Ми вас позива-
мо да и сами нацртате
нешто из приче о Пино-
кију. Право да учествују
на овом такмичењу имају
сва деца од шест до десет
година. Надамо се да не-
ма детета које није про-
читало књижицу „Пино-
кио“, али смо ипак у
„Забавнику“ број 1584. од
7. маја препричали у-
кратко њен садржај. Ако

сте пропустили да наба-
вите тај број, не очаја-
вајте: пред вама је цело
лето да прочитате роман
и да вежбате јер ЦРТЕ-
ЖЕ НЕ ТРЕБА СЛАТИ
ПРЕ 17. СЕПТЕМБРА.
Тог датума, у „Забавни-
ку“ број 1603, објавићемо
КУПОН БЕЗ КОГА НЕ
ТРЕБА ДА ШАЉЕТЕ
ЦРТЕЖЕ. Тада ће изићи
и сви остали услови кон-
курса.

А сада, ево нешто о
наградама.

**ДЕСЕТ НАЈБОЉИХ
ЦРТЕЖА** — оцењиваће
их стручни жири — **ДО-
БИЋЕ СЕДМОДНЕВНО
ПУТОВАЊЕ У ИТАЛИ-
ЈУ, ЗА ДВЕ ОСОБЕ (ДЕ-
ТЕ — АУТОР ЦРТЕЖА
И РОДИТЕЉ).** Тих десет
цртежа конкурсаше за
ГЛАВНУ НАГРАДУ која

ће бити додељена 1983.
године у Италији,
„ЗЛАТНОГ ПИНОКИЈА“.
Овај конкурс је међуна-
родни тако да ће из мно-
гих земаља по десет
цртежа бити одабрано да
се такмиче за ту статуу!

Али, ми остали наши
учесници неће бити разо-
чарани. **ИТАЛИЈАНСКИ
ИНСТИТУТ ЗА КУЛТУ-
РУ И НАШ ЛИСТ ПО-
ДЕЛИЋЕ ЈОШ ОКО 600
НАГРАДА!** Ми ћемо вас
целог лета с времена на
време обавештавати о
врстама награда а овога
пута вам откривамо да су
се међу првим даваоцима
пријавили:

— **КОМБИНАТ „А-
ГРОКОМЕРЦ“ ИЗ ВЕ-
ЛИКЕ КЛАДУШЕ**
— **„ФИАТ“ ИЗ ТОРИ-
НА**

— **BANCA COMERCIA-
LE ITALIANA**

— **„МЛАДИНСКА КЊИ-
ГА“ ИЗ ЉУБЉАНЕ, ОО-
УР БЕОГРАД**

— **„НАРОДНА КЊИ-
ГА“ ИЗ БЕОГРАДА**

— **КОМБИНАТ „СПОРТ
ИЗ БЕОГРАДА**

— **„ЈУГОПЛАСТИКА“
ИЗ СПЛИТА**

Зато пратите наш лист
и постепено ћете сазнава-
ти о каквим је наградама
реч. Свих 600 награђених
цртежа биће изложено на
репрезентативној изло-
жби у холу „Политике“
од 1. до 20. децембра.

Лето је пред вама, прочи-
тајте „Пинокија“;

**ВЕЛИКИ
УСПЕХ
АКЦИЈЕ
ПОМОЗИМО
ЗООЛОШКОМ
ВРТУ**

ТРИ ПУТ УРА ЗА ЖИРАФУ

У СЕДАМ БЕОГРАДСКИХ ОСНОВНИХ ШКОЛА СВИ УЧЕНИЦИ СУ СЕ ИЗЈАСНИЛИ ДА СЕ НАБАВИ ЖИРАФА, АЛИ ЧУЈУ СЕ И ОВИ ПРЕДЛОЗИ: ХОЋЕМО НРАВУ, ОВЦУ И КОЗУ!

Ученици Основне школе „Браћа Рибар“ из Београда су одлучили да од новца који добију продајом старе хартије приложе 5 000,00 динара а у свом холу су направили фигуру жирафе — касицу у коју свако одељење убацује свој прилог. Одељење III/2 са учитељицом Мирославом Пујић се договорило да се одрекну куповине „жвака“ и сличица а одвојиће и део свог џепарца. Неки су испевали и песме.

*Жиrafa је висока до шест метара
брзина јој достиже педесет километара.
У великој акцији победник је она
гласали смо за њу помоћу купона.*
Јелена Берисавац, III/2

*Жиrafa, жирафа, жирафа
нема већег лафа.
Срце јој је нежно, ал' удара снажно,
висока је шест метара —
то је врло важно.*
Милица Маринковић, III/2

*Дуговрата жирафа
има црне пеге као кафа.
Она је тања од слона
али је већа и од највећег
солитеровог балкона.*
Милутин Булајић, III/2

У београдској Основној школи „Владислав Рибникар“ ври као у кошници. Преко разгласне станице ученици су обавештени о акцији „Помозимо ЗОО врту“ — сви углас су рекли: „Хоћемо жирафу!“

У III/7 су гласали „акламацијом“. Већина је била за жирафу. Али!!! Настала је нека гужва. Шта је сад?! Учителица Славица Ворган нам је објаснила ситуацију. „Моји ученици гласају за жирафу, али још нешто желе.“ Устала је једна плавокоса девојчица и гласно рекла:

„Молимо чика у ЗОО врту да купе још и ово: једну краву, једну козу и једну овцу. Ми смо градска деца, немамо сви могућности да ове животиње видимо код бабе и деде на селу, па нека их имамо у ЗОО врту.“ Предлог је прихваћен једнодушним плеском.

Школа „Перо Поповић — Ага“ међу првима се пријавила за акцију „Помозимо ЗОО врту“. Нема ниједног ученика који је изостао. У одељењу учителице Цвете Ђурашковић прилог је сакупљен од џепарца. Колико сте сакупили питамо. „То је још тајна, рећи ћемо вам за два дана“. А онда су сви као по команди устали и повикали: „Три пута ура за жирафу!“

„Одрећи ћемо се жвака“ — изјављују ученици I/2 Основне школе „Вук Караџић“. „И још чега?“, пита њихова учителица Даница Манојловић. „Овог месеца нећемо куповати сладолед — све ћемо дати за жирафу!“ одговорили су углас.

У Основној школи „Синиша Николајевић“ акција „Помозимо ЗОО врту“ је

Ученици III/2 Основне школе „Браћа Рибар“

Ученици III/7 Основне школе „Владислав Рибникар“

Ученици I/2 Основне школе „Вук Караџић“

Ученици IV/1 Основне школе „Милица Павловић“

при крају. У VI/2 разредни старешина Анђелија Лелићанин нам је рекла да су њени ученици своје старије и млађе другове позвали на такмичење ко ће више да сакупи. „Молимо вас да напишете да је наша жеља да се београдском 300 врту врати стари сјај, да се животиње боље негују и да их има што више, а наша помоћ неће изостати.“

Свих пет стотина ученика Основне школе „Милица Павловић“ срдечно су поздравили акцију сакупљања новца и то опет за — жирафу. У IV/1 се већ сакуп-

љају стара хартија, флаше а одвојиће се нешто и од џепарца. Учитељ Милош Јелисијевић нам је рекао: „Забавник је покренуо праву акцију која ће окупити децу широм наше земље.“

У Основној школи „Војвода Мишић“ акцију води професор биологије Бранка Благоћић. „Решили смо да највећи део новца сакупимо од продаје старе хартије. На тај начин двоструко користимо заједници. Нека свака школа учини као ми и успех неће изостати.“

З. Меденица
Снимио: С. Бојовић

Ученици III/1 Основне школе „Петро Поповић Ага“

Ученици VI/2 Основне школе „Синиша Николајевић“

Ученици VI/1 Основне школе „Војвода Мишић“

РАСВЕЋЕНО УБИСТВО ОД ПРЕ 37 ВЕКОВА

Трагајући за новим открићима, група студената археологије из Арканеса на Криту нашла се пре неколико година на једном брдашцу испод планине Јуктаг на којој је, каже легенда, сахрањен бог Зевс. Становништво из околине назива ово место Анемоспилија или „пећина ветрова“, највероватније због тога што је каменито тле испресецано тунелима које су ту начиниле буре и таласи Егејског мора. Иначе, овај део острва — нешто мало од средине према северу — обилује остацима миноске цивилизације, назване тако по Миносу, критском краљу и градитељу чувених лабирината, од којих је најзанимљивији и најбоље очуван владарски двор у старом граду Кнососу.

Костур

Пажљиво претражујући терен, група студената је у једном шумарку открила комадић клесаног кречњака који је, очигледно, представљао део неке прастаре статуе. Зато су одмах одлучили да на овом месту почну са копањем и нису штедели снагу.

У предвечерје су већ били сигурни да се испод њих налазе остаци неке грађевине, а по извесним детаљима препознали су контуре храма. Лежао је у средишту једне веће површине окружене зидом, такозваним „теменосом“ или светом оградом коју су виђали на сликама старих критских уметника. Храм су чиниле три изоловане просторије са својим прилазним ходницима што је допринело да читаво здање изгледа веће.

Откриће је младим археолозима дало нову снагу: бацили су се на откопавање главног улаза који је служио и као просторија за одлагање погинулих, пре него што би биле однете на жртвеник смештен у центру храма. Ту је нађено више посуда за воће, поврће и житарице... Све је говорило да је храм највероватније уништен у неком земљотресу из 1700. године пре нове ере, и да после тога

ђено, откривено је само понеко парче нагорелог дрвета и стопала од глине као постоље за статуу идола.

Божанство о коме је реч, познато као „ксонон“, имало је и једно веће постоље око кога су биле поређане најлепше од четири стотине глинене посуде колико је укупно било пронађено на овом месту. Одмах до

поду су, сасвим неочекивано, открили три нова костура.

Нон

Два скелета нађена су у таквом стању да није било сумње да се ради о жртвама земљотреса — један је имао поломљене ноге а око њега је лежа-

да је овај велики бодж служио као жртвено оруђе.

Док је чистио костур за који се мислило да припада животињи, младић по имену Јанис изнео је веома занимљиву и прилично аргументовану тезу:

— Ово је људски а не животињски костур. Иако је тешко поверовати, имам утисак да смо откри-

САМО ДА ЗЕМЉА СТАНЕ!!

ПРЕ ЧЕТИРИ
ХИЉАДЕ
ГОДИНА
ЗЕМЉОТРЕСИ
СУ ЧЕСТО
ПОГАЂАЛИ
ОСТРВО КРИТ.
У СТРАХУ ДА
ПОМЕРАЊЕ
ТЛА НЕ
УНИШТИ
ХРАМ ЈЕДАН
СВЕШТЕНИК СЕ
ОДЛУЧИО НА
ОЧАЈНИЧКИ
КОРАК:
БОЖАНСТВУ
КОМЕ ЈЕ ОВО
СВЕТИЛИШТЕ
БИЛО
ПОСВЕЋЕНО
ПОНУДИО
ЈЕ НАЈВЕЋУ
ЖРТВУ —
ЉУДСКИ
ЖИВОТ...

није било покушаја да му се врати стари изглед.

Сва ова открића значила су много, али археолозима је срце снажније залупало тек кад су у овој истој просторији пронашли први од укупно четири костура. Права сензација, утолико већа јер је до тог тренутка све што је пронађено из времена Миноса потицало искључиво из старих гробница.

Свети намен

Пошто су добро претражили централну просторију археолози су, на основу података о старој црквеној архитектури, закључили да би то могла да буде просторија у којој се најчешће налазио кип одговарајућег божанства начињен од дрвета и у природној величини. Ови кипови су уместо косе имали украсе од бронзе и стеатита. Али, у Анемоспилији ништа од тога није прона-

ђено, „ксонона“ стајала је необрађена камена громада, према ондашњем веровању симбол земље као једног од три основна елемента. (Друга два су били небо и море.) Овај свети камен имао је ритуално значење: свештеници су га пољивали крвљу животиња приношених на жртву.

Следећи корак било је ископавање просторије окренуте према истоку где су такође одлагали оно што је касније стављано на жртвеник испред статуе у суседној просторији... Све је текло по плану. На крају је остало да се откопа још само просторија окренута према западу тако да је екипа са посебним ентузијазмом наставила рад. Међутим, како је било јако топло а људи се данима гушили у прањини не успевајући да испод наслага земље пронађу ништа вредно, елан је изненада спласнуо. И кад су већ били одлучили да престану са копањем, на

ло мноштво каменних блокова као последица рушања. Трећи скелет је био случај за себе. У првом тренутку свима се учинило да су то остаци неке животиње. Кости су лежале на једном постољу у саставу олтара који је очигледно служио као жртвеник, док је крај њега стајао камен стуб и мноштво посуда за сакупљање крви!!

Док су археолози чистили нађене кости, један од помоћника је лопатом напипао неки метални предмет. Пажљиво су га извадили из земље и углавном радило се о бронзаном ножу каква никад раније и никад касније нису видели. Још је био веома оштар, дугачак четрдесетак сантимера и тежак око пола килограма. На једној и на другој страни бодж-а стајала је угравирана фигура неке непознате животиње — са њушком дивље свиње, ушима које су подсећале на крила у лептира и вучјим очима. Археолози су закључили

ли доказе о жртвовању људског бића!

Било је јасно шта се заправо догодило у Анемоспилији. Па ипак, екипа је затражила помоћ доктора Алекса Контопулоса, професора хистологије и ембриологије и директора антрополошког музеја медицинског факултета у Атини, и његовог колеге доктора Антониоса Куцелиниса, стручњака за судску медицину. Заједно су пажљиво проучили ископине храма и све што је на том месту пронађено. А онда су, сигурни у своје откриће, реконструисали последњи чин драме у Анемоспилији.

„Драгоцен“ посуда

Скелет на жртвенику припадао је мушкој особи од око осамнаест година, висине близу метар и седамдесет центиметара.

Закључак лекара био је да је смрт изазвало крварење. Како?

Артерије, такозване каротиде, налазе се одмах испод коже и с обе стране врата. Искуство са животињама говорило је свештенику да овим жилама протиче сва крв живог организма, па је то и искористио приликом извођења жртвеног чина у којем је страдао младић. У том сгавичном тренутку ноге су му највероватније биле везане и повучене уназад.

Извршиоцу свакако није грипадао костур који се налазио далеко од олтара. Радило се о жени старој тридесетак година, средњег раста. Њу је било немогуће повезати са жртвом. Остало је да то буде скелет који је најближе жртвенику. Припадао је човеку око четрдесет година. Лежао је на леђима и са подигнутим рукама, али у таквом положају као да њима жели да заштити лице што је карактеристично за жртве које страдају у рушењима.

Две ствари помогле су да се донесе закључак о његовом занимању: прстен израђен у комбинацији сребра и гвожђа, које је било ретко и веома цењено у то доба, и то на малом прсту леве руке, и наруквица с печатом фирме израде — знак да је особа вишег звања, важности и моћи. Нема сумње, свештеник.

Скелет нађен у ходнику био је у таквом стању да је било немогуће утврдити чији је. Међутим, комзиди посуде пронађени у његовој близини значили су ново изненађење: техничари су саставили преко стотину ових комада и добили предиван примерак керамике из

Камареса. То је у ствари било и најзначајније откриће јер је познато да су се такве посуде у облику кофе са кљуном, користиле приликом приношења жртве.

Даље реконструкција онога што се највероватније догодило у ходнику

у тренутку земљотреса говори следеће: жртва која је ту нађена, можда свештеников помоћник, у тренутку катастрофе склањала је на сигурно најдрагоценији предмет у храму. А могуће је да се са овом посудом пуном крви кретала ка цен-

тралној просторији с намером да њен садржај понуди божанству.

★★★

Ово откриће као и прича коју сте управо

прочитали изазвали су прилично комешање у свету археологије. Јер, дотле није било познато да су на Криту у доба Миноса на жртвенику завршавали и недужни

Д. В.

КАКВО КУПАЊЕ, ГОСПОДО!

Шта се догађа кад из водоводних цеви уместо воде почне да цури — вино? На то би могла да одговори једино управа водовода у западнонемачком граду Триери. Али,

чујмо жалбе запрепашћених грађана...

Стоматологу (зубару, што би се рекло) Хорсту Туферу, на пример, неко време уопште није било јасно зашто су сви до

једног пацијента тог судбоносног дана сваких неколико тренутака уљудно понављали „Испирање, молим“. Господину Туферу је, међутим, синило оног часа када је и сам

окусио „водицу“ за испирање — вино...

Истог дана у истом граду у елитном хотелу „Хаг“ један амерички туриста оставио је запрепашћеном хотелском особљу позамашну напојницу која би, претворена у динаре, износила равно 200 старих хиљада. Чуђење није изазвала напојница („Хаг“ памти и издашније) него разлог који је гост навео за своју великодушност: „Какво купање, господо!“...

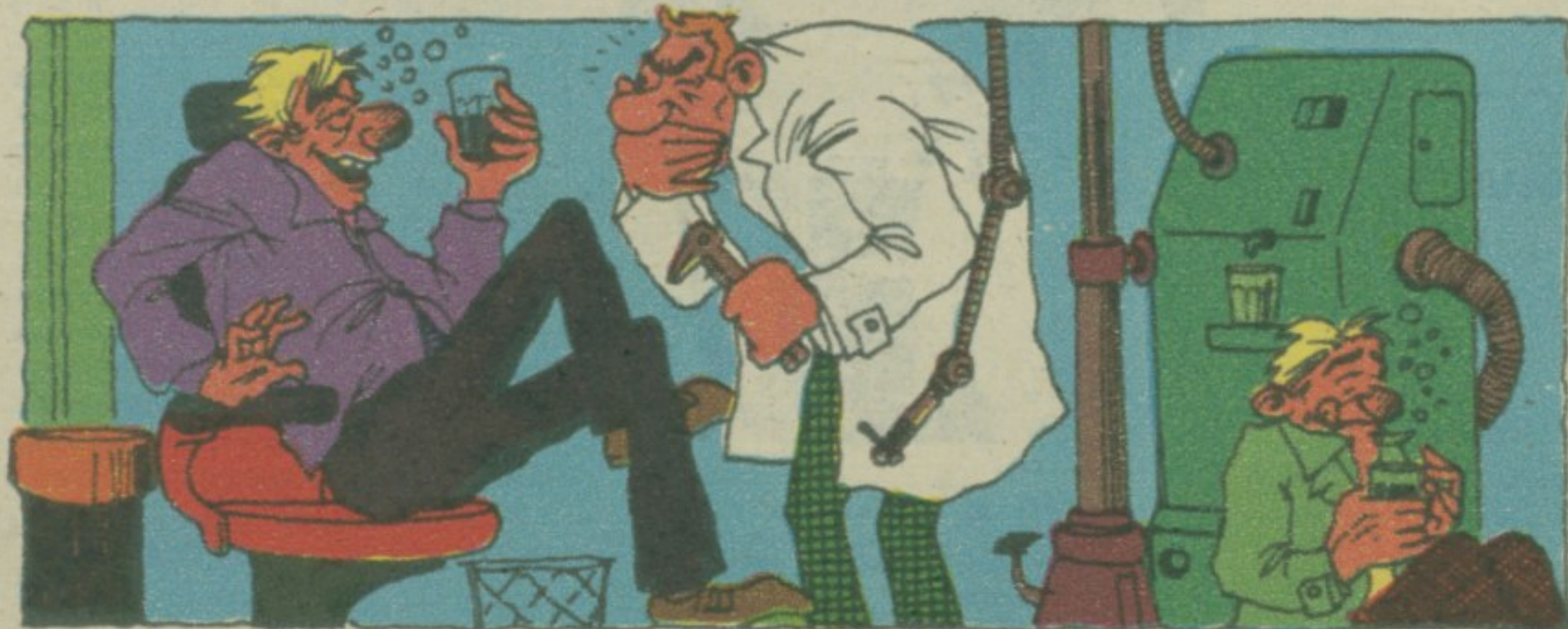
Уздуж и попреко ужег центра Триера ВЦ шоље испирала је мирисава, пенушава течност, у тој истој „води“ мућкало се и рубље у веш-машинама, поспане грађане Триера чекало је тог јутра пријатно изненађење приликом прања зуба...

Али, откуд вино у во-

доводним цевима? Кривац је мајстор коме је поверен задатак да отклони квар на водосталацијама винског подрума „Бернард Масард“. У чему је погрешно? Цев циноског резервоара за вино везао је за градски водовод, па је тако вино потекло градском мрежом до славина, а преко њих — у канализацију. Колико вина? Пре него што је „гаф“ откривен, унепопрат је отклонотало вина у вредности од 160 (старих) милиона динара...

Крај приче? Ма какви...

Градски водовод тужио је суду несрећног винарског трговца — због загађивања воде. Шта је рекло правосудје? Па, да је врло тешко, боље рећи немогуће доказати да је квалитет воде опао услед додатка вина. Тужба је одбачена.

КВИН — ШАРМЕРИ СВЕТСКОГ ГЛАСА

Једна од најпопуларнијих светских група протеклих година је свакако КВИН (QUEEN), енглески квартет који предводи певач Фреди Меркјури. Од 1973. године када се у продаји појавио њихов први албум, па све до данас, КВИН су полако али сигурно градили свој успех који је сада огромен. Свака њихова турнеја је својеврстан спектакл, свака њихова плоча велики хит. Подсетимо се да су октобра прошле године КВИН удружили снаге са ДЕЈВИДОМ БОУВИЈЕМ на синглу „Под притиском“ („Under Pressure“) и тако показали да желе да експериментирају и траже нове музичке путеве. Недавно им се у продаји појавио најновији албум „Врели свемир“

(„Hot Space“) који је већ тиражом достигао њихове нај-плоче као што су „Флаш Гордон“ или „Ноћ у опери“. КВИН ће током лета одржати серију великих концерата по Британији и то на — фудбалским стадионима, па ће их тако видети преко милион људи што је рекорд своје врсте!

Поменимо да групу КВИН чине: Фреди Меркјури (вокал), Брајан Меј (гитаре, клавијатуре), Џон Дикон (бас) и Родер Тејлор (бубњеви).

Можете им писати на адресу: QUEEN INTERNATIONAL FAN CLUB

46 Pembroke Road, London W11 ENGLAND

ЈЕСТЕ ЛИ ПОП - ЕКСПЕРТ

1. Београдска група Генерација 5 објавила је до данас:
а) 1 албум
б) 2 албума
в) 3 албума

2. Певач Дејвид Есеке (на слици) имао је запажену улогу у филму:
а) „Квадрофонија“
б) „Сломљено стакло“
в) „Доћи ће дан“

3. Први албум љубљанске групе Панкрити носи наслов:
а) „Црно-бијели свијет“
б) „Дублер“
в) „Досада“

4. Трио Диги који је недавно објавио албум, ради и живи у:
а) Београду
б) Сарајеву
в) Скопљу

5. Род Стјуарт је каријеру почео певајући у групи једног познатог гитаристе. Његово име је:
а) Ерик Клептон
б) Џими Хендрикс
в) Џеф Бек

6. На овогодишњем такмичењу за Песму Евровизије победник је:
а) трио Аска
б) дуо Бардо
в) певачица Никол

7. Дајана Рос била је некада чланица трија:
а) Пипс
б) Три дигрис
в) Сјупримс

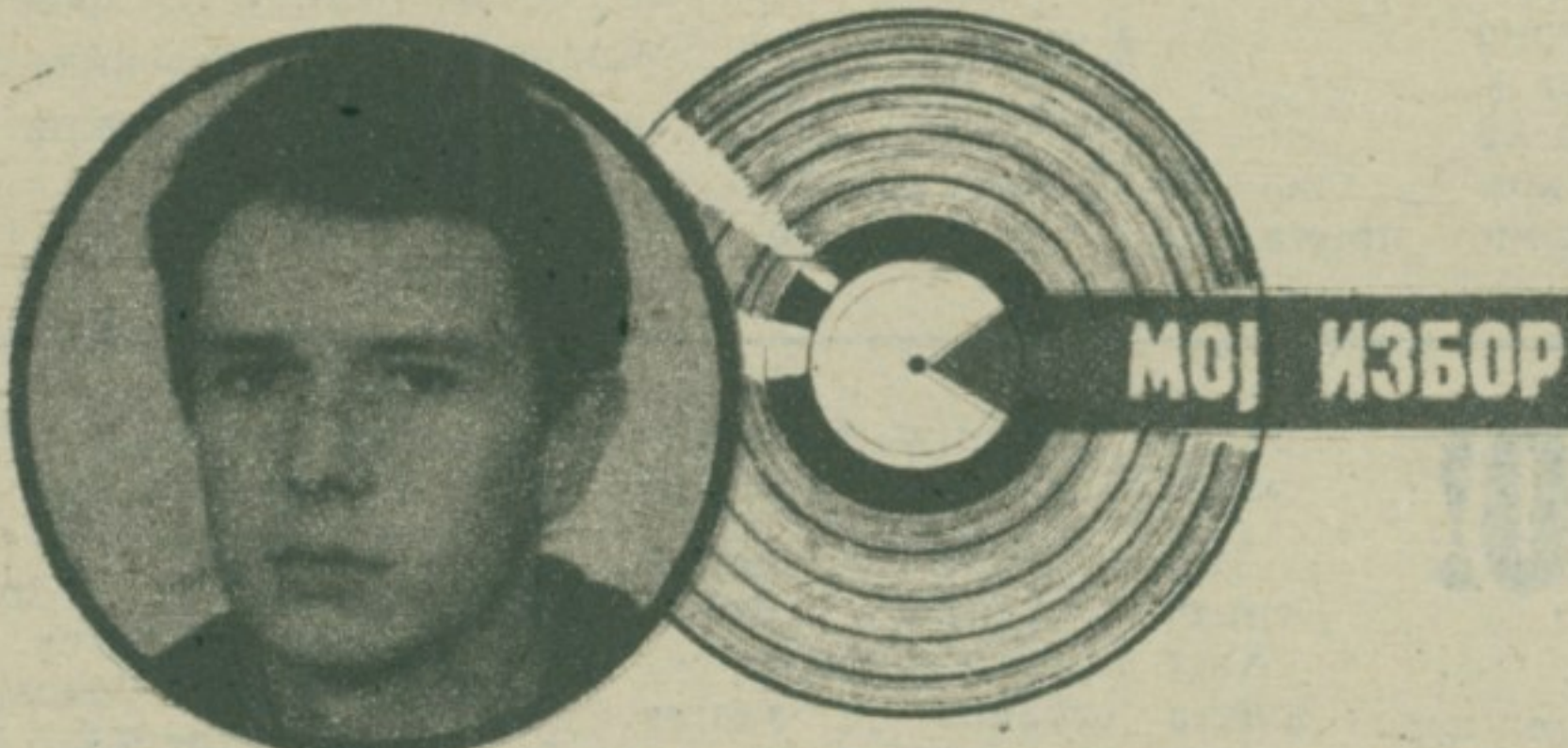
8. Загребачка група Боа стилски припада једном од следећих праваца:
а) романтизму
б) хеви року
в) блузу

9. Група Бони Ем је почела са радом у:
а) СР Немачкој
б) Аустрији
в) Америци

10. Дебора Хари пева у саставу:
а) Вејтресис
б) Блонди
в) Мотелс

ТАЧНИ ОДГОВОРИ:

1. в) 2. б) 3. в) 4. в) 5. в) 6. в) 7. в) 8. в) 9. в) 10. б)

Редован сам читалац „Забавника“ и живим у Кардељево. Зовем се Ненад Јовић и похађам I разред средње школе. Имам 16 година и волим све што воле млади. Ево списка песама које најрадије слушам:

ДОМАЋЕ:

1. ПРЕВАРА — Рибља чорба
2. СМАЊИ ГАС — Атомско срониште
3. МОМЦИ С ДРУГЕ СТРАНЕ — Пилоти
4. ЦРНА МАЧКА — Стидљива љубичица
5. НЕЋУ ДА ИСПАДНЕМ ЖИВОТИЊА — Рибља чорба

СТРАНЕ:

1. SWEET HOME ALABAMA — Lynyrd Skynyrd
2. ROADHOUSE BLUES — Boors
3. I'M IN LOVE — WITH MY CAR — Queen
4. SERPENTINE FIRE — Earth, Wind and Fire
5. KILLERS — Iron Maiden

МУЗИЧКА ПОШТА

• Драги Забавниче, велики сам љубитељ групе Муди Блуз па ме интересује ко су чланови групе и како се зове њихов најновији албум. Били бих веома захвална ако бисте штампали текст једне од њихових песама.

Драга Снежана, у групи Муди Блуз (Moody Blues) налазе се Џастин Хејворд (гитара, вокали), Џон Лоџ (бас, вокали), Реј Томас (флуута, хармоника, вокали), Грем Ед (бубњеви) и Патрик Морац (клавијатуре). Њихов најновији албум — објављен још маја 1981. зове се „Путник из даљине“ („Long Distance Voyager“).

Са те плоче већ смо пре-нели текст песме „Глас“.

БИВШИ БИТЛС ПОНОВО НА МУЗИЧКОЈ СЦЕНИ

ВРАТИО СЕ ПОЛ МАКАРТНИ

Пуне две године прошло је од објављивања последњег албума Пола Макартија, некадашњег члана најславнијег квартета света, групе Битлси. И када су многи изгубили наду да ће их Пол обрадовати новом плочом, он их је ипак изненадио: недавно се на тржишту појавио албум „Пресудан рат“ („Tug Of War“) који је за кратко време постао хит у целом свету. Рачуна се да ће се ова плоча продати бар у пет-шест милиона примерака, што и није чудно када се зна да је овог пута Макарти као госте позвао многе светске музичаре да украсе албум и помогну му у реализацији: између осталих, ту су Стиви Вондер и Ринго Стар, па није далеко од истине тврдња да је албум „Пресудан рат“ права галерија звезда, плоча на којој су окупљени мајстори свог заната.

У исто време кад и албум, на тржишту се појавио најновији Макартијев сингл који је он снимио у дуету са Стивијем Вондером, песма „Абонос и слоновача“ („Ebony And Ivory“). Хумана и племенита прича о заједничком живљењу људи различите боје коже брзо је стигла на врхове свих светских топ-листа и показала да овај подељени и немирни свет ипак може да се уједини — кроз добру музику која не познаје границе.

Занимљиво је да је Пол Макарти још прошле године расформирао своју групу Вингс са којом је годинама тријумфовао. Како је сам признао у једном од својих најновијих интервјуа рад са групом га је оптерећивао и удаљавао од музике, па је одлучио да за свој солистички албум позове музичаре који му одговарају и који могу успешно да реализују његове идеје.

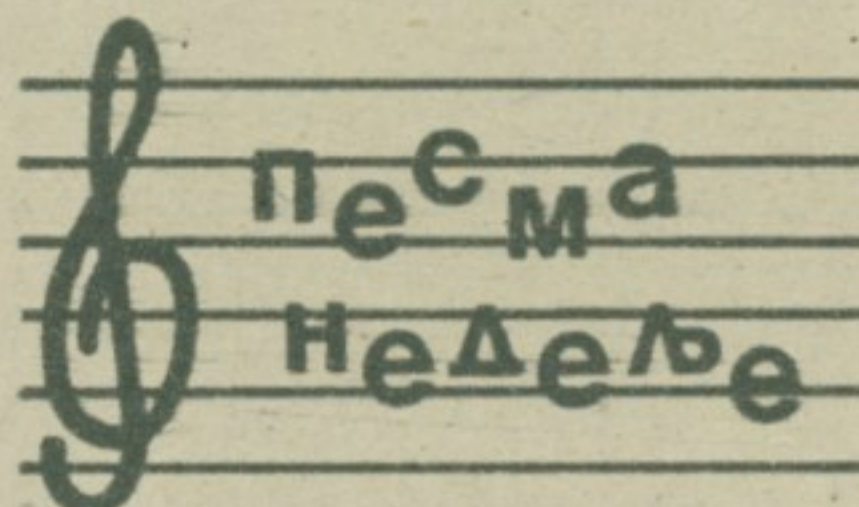
Карл Перкинс, Стенли Кларк, Стив Гад, Ерик Стјуарт и Мајкл

Џексон, само су неке од личности које су са Макартијем на Карибима снимале његов нов албум. О тој сарадњи Пол прича:

— Ово је први пут да сам плочу снимао користећи музичаре, а не групу, мада сам о томе дуго времена маштао. Тако ми је остало времена да се концентришем на музику и себе сам могао да питам: који је најбољи бубњар за ову ову песму? Који би ми гитариста одговарао? Зато ми се чини да је „Пресудан рат“ албум којим сам највише задовољан, плоча коју и ја код куће са задовољством могу да слушам.

Тако се вратио Пол Макарти, бивши басиста Битлса, човек који је својим радом и деловањем — кроз музику — на аутентичан начин обележио рађање рок ере и уз кога су одрасле многе генерације заљубљених у рок музику.

АБОНОС И СЛОНОВАЧА

Пол Макарти и Стиви Вондер

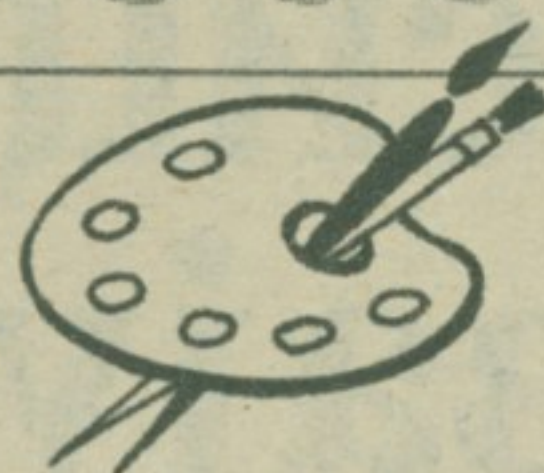
*Ebony and ivory
Live together in perfect harmony
Side by side on my piano keyboard
Oh Lord, why don't we?*

*We all know
That people are the same
Wherever you go
There is good and bad
In everyone
We learn to live
We learn to give each other
What we need to survive
Together alive*

*Ebony and ivory
Live together in perfect harmony
Side by side on my piano keyboard
Oh Lord, why don't we?*

*We all know
That People are the same
Wherever you go
There is good and bad
In Everyone
We learn to live
When we learn to give each other
What we need to survive
Together alive*

*Ebony and ivory
Live together in perfect harmony
Side by side on my piano keyboard
Oh Lord, why don't we?
Side by side on my piano keyboard
Oh Lord, why don't we?*

ЖИВИ ГАЛЕРИЈА

ЏИМИ ХЕНДРИКС
Аутор: Александар
Георгиевски, Скопље

ЗДРАВКО ЧОЛИЋ и ADAM AND THE ANTS: аутор Сафер
Муминовић, II нова улица 9, 71210 Илиџа, Сарајево

NOVO!!!

ROCK POEZIJA

Novo prošireno izdanje knjige Rock poezija! Jedinstvena kolekcija najznačajnijih pesama u istoriji Rock muzike. Na našem jeziku tekstovi pesama koje su obeležile rock epohu.

BEATLES, WHO, CLASH, DAVID BOWIE, ANIMALS, BOB DYLAN, BYRDS, POLICE, ELVIS PRESLEY, BOB MARLEY, EDDY GRANT, LOU REED, DOORS, JIMI HENDRIX, ROLLING STONES, GRAM PARSONS, BRUCE SPRINGSTEEN, LOVIN' SPOONFULL, NEIL YOUNG, JEFFERSON AIRPLANE, IAN DURY, TALKING HEADS, MADNESS,...

Vašoj kolekciji rock ploča možete dodati i ovu zbirku poezije ukoliko se obratite na sledeću adresu:

„EX-PRESS“
Poštanski pregradak 2087
11030 Beograd 8

Poseban poklon: Uz svaku Rock poeziju dobijate i atraktivan rock preslikač za letnju majicu!!!

NARUDŽBENICA

Neopozivo naručujem knjigu „Rock poezija“ po ceni od 250,00 dinara a platiću je poštaru prilikom preuzimanja. Pošiljku uputite na adresu:

ime i prezime naručioca

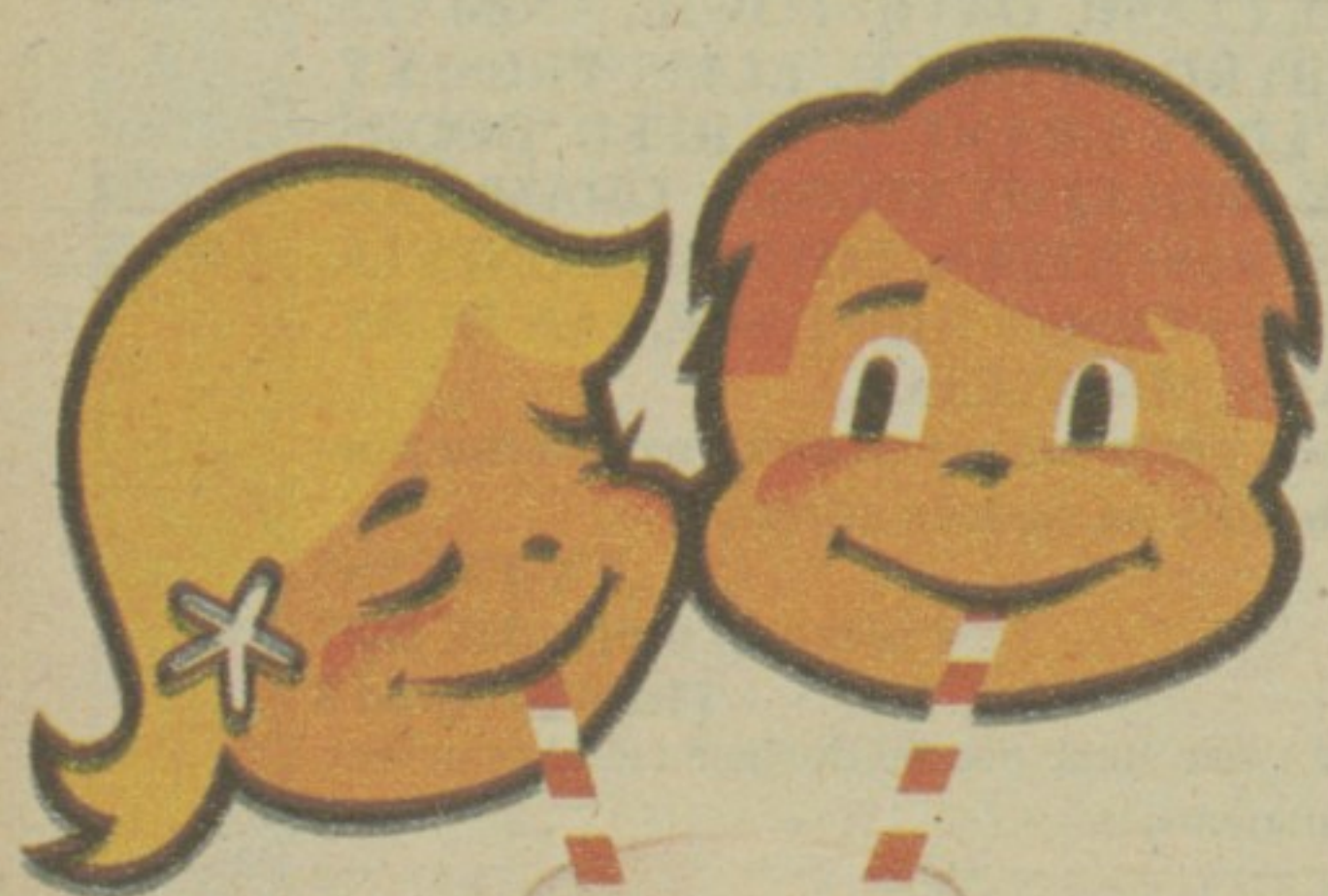
Adresa:
(poštanski broj, mesto, ulica i broj)

U slučaju spora nadležan je Okružni sud u Beogradu.

Mesto i datum

Potpis

једна кесица за 20 чаша
освежавајућег напитака

Fla-Vor-Aid

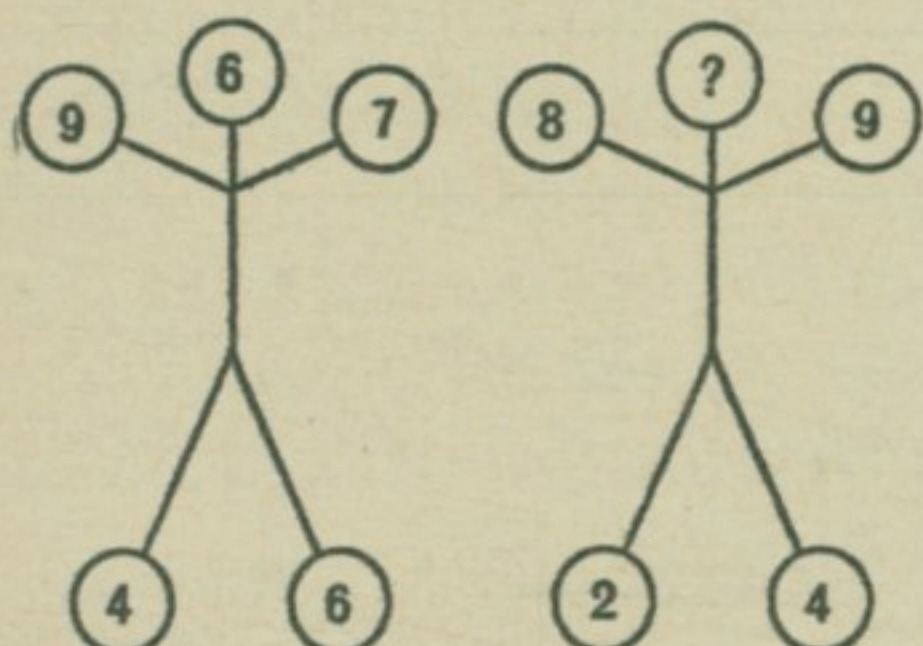
МАЧАК ХАРАЛАМПИЈЕ

— Харалампије, ко ти је рекао да пред госпођом Петровић изводиш своје мађионичарске трикове!

ПРОВЕРИТЕ КОЛИКО СТЕ ИНТЕЛИГЕНТНИ

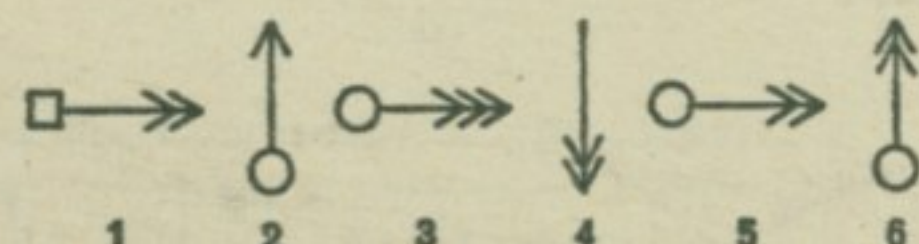
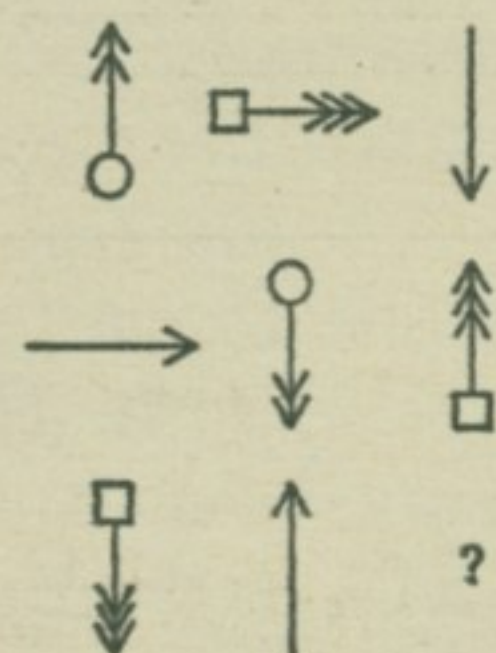
1. Добро погледајте у којој су вези ови бројеви па реците који недостаје!

Решение:

1. Број 11 — бројеви 7 и 8 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 12 — бројеви 9 и 6 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 15 — бројеви 9 и 6 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 16 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 17 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 18 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 19 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 20 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 21 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 22 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 23 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 24 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 25 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 26 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 27 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 28 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 29 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 30 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 31 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 32 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 33 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 34 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 35 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 36 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 37 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 38 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 39 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 40 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 41 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 42 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 43 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 44 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 45 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 46 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 47 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 48 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 49 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 50 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 51 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 52 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 53 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 54 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 55 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 56 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 57 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 58 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 59 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 60 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 61 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 62 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 63 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 64 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 65 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 66 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 67 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 68 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 69 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 70 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 71 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 72 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 73 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 74 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 75 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 76 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 77 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 78 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 79 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 80 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 81 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 82 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 83 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 84 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 85 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 86 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 87 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 88 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 89 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 90 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 91 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 92 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 93 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 94 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 95 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 96 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 97 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 98 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 99 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке. Број 100 — бројеви 9 и 7 имају различите првице, различити су и завршетке.

2. На трећем месту у трећем реду једна стрелица недостаје. Која од нумерисаних шест?

3. Наместо знака питања треба да упишете одговарајући број.

69 ? 24 36

Неки човек ушао је у бар и затражио од бармена виски с ледом. Када га је попио, устао је од шанка и кренуо према излазу. Бармен је за њим повикао:

— Господине, нисте платили!

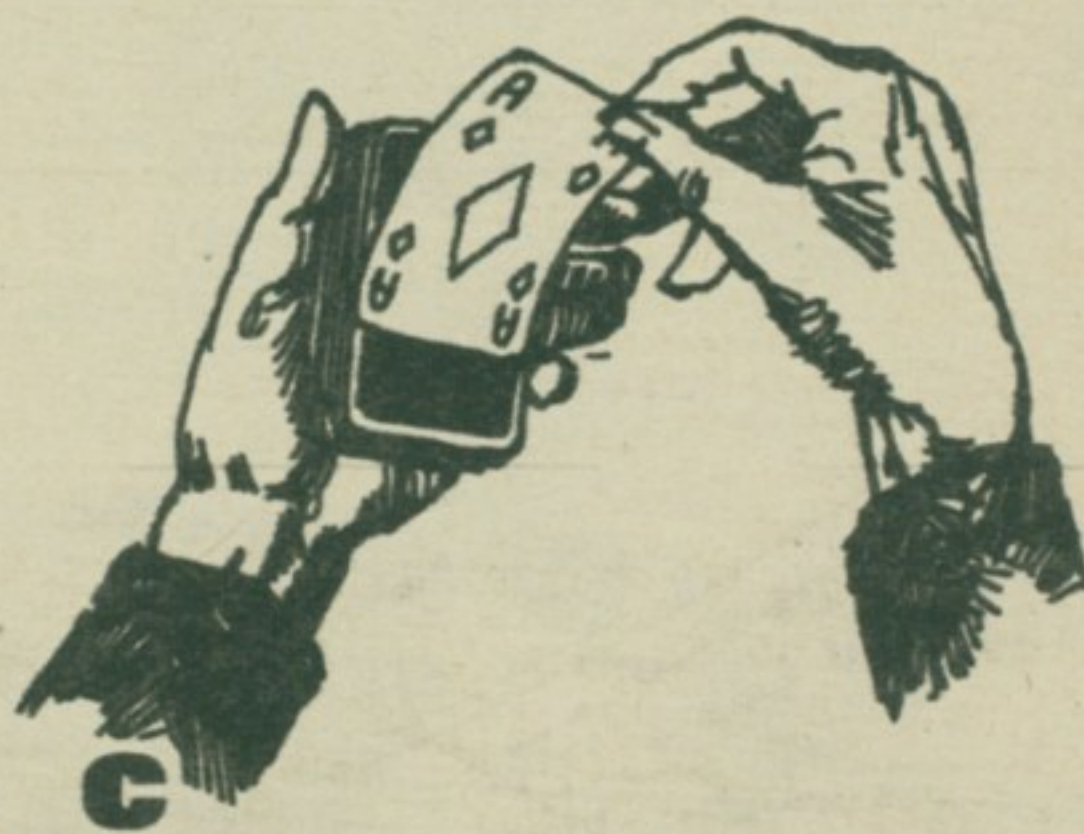
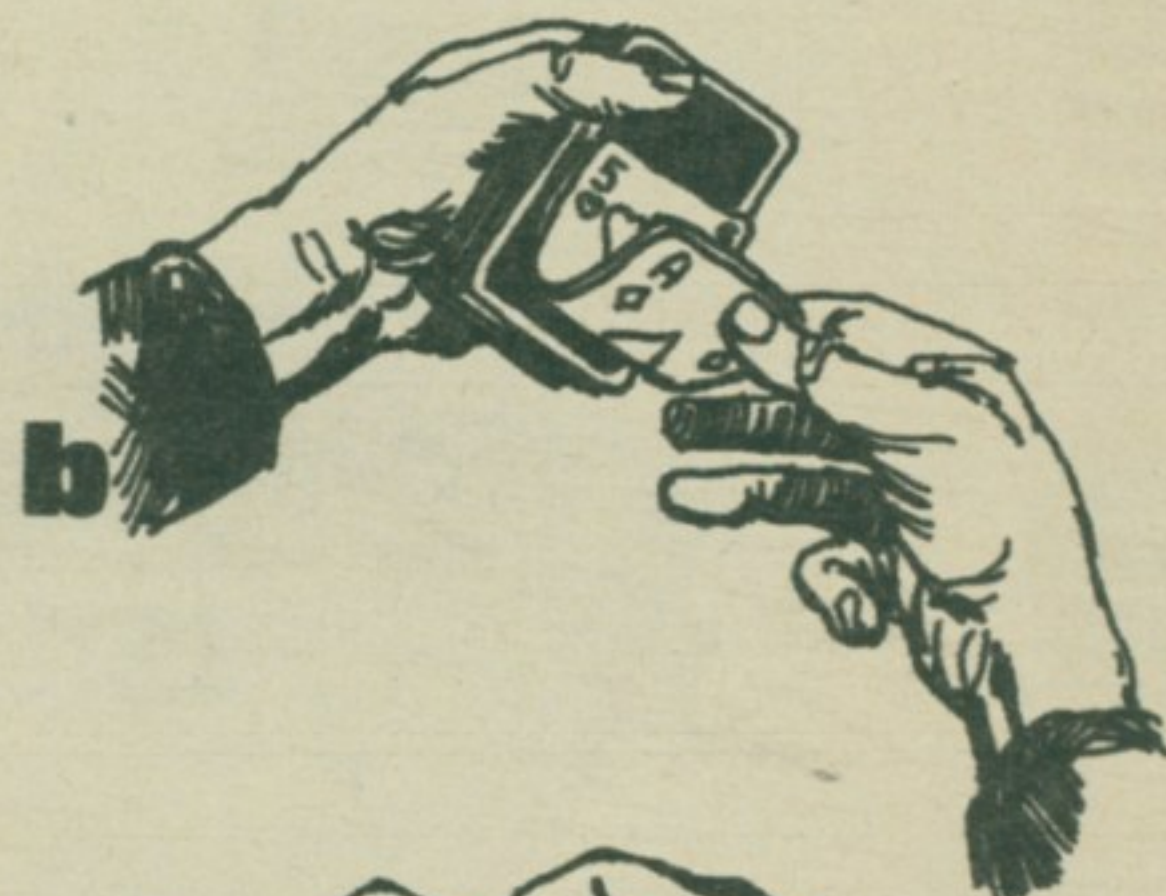
САМО ЗА ВАС

САД ЈЕ ИМА,
САД ЈЕ
НЕМА

Неком из друштва дајте да одабере једну карту из шпила, а затим ту карту (наравно, да то нико не види) ставите као прву са горње стране. Рецимо да је та карта коју је ваш друг одабрао ас пик. Када сте ово урадили, а урадићете то под столом или иза леђа, додаћете још једну карту одозго, али да буде окренута лицем нагоре (цртеж А). Сада следи најважнији део трика: палцем и кажипрстом лагано ћете одвојити ту „било коју карту“ коју сте ставили на врх, у овом случају тројку каро, заједно са оном коју је из шпила издвојио ваш другар — ас пик (цртеж В). Муњевитом брзином окренућете обе карте и тако „помоћу магије“ и неопходног дувања претворити тројку каро у кеча пик (погледај цртеж С).

Не треба ни да вам понављам да читав трик, као и досадашње, треба да изводите тек пошто сте га сами добро увежбали, уз непрекидну причу док „мађију“ изводите. Важно је и да обе карте вратите на шпил како неко из друштва случајно не би приметио да се радило о две карте!

4

С

— Нисам платио?! — изненадио се човек. — Молим вас, немојте да ме вређате — рекао је и мирно изашао напоље.

После пола сата дошао је и други гост, такође поручио виски с ледом, и не плативши изашао из бара љут што га бармен опомиње на плаћање. Кад је и трећи гост наишао са истом нарудбином,

бармен му се пожалио на оно што му се догодило.

— Шта ви кажете за ово?

— Ја не разумем шта ви то мени причате. Боље би било да ми вратите кусур!

ИСПРИЧАЈ МИ

ВИЦ!

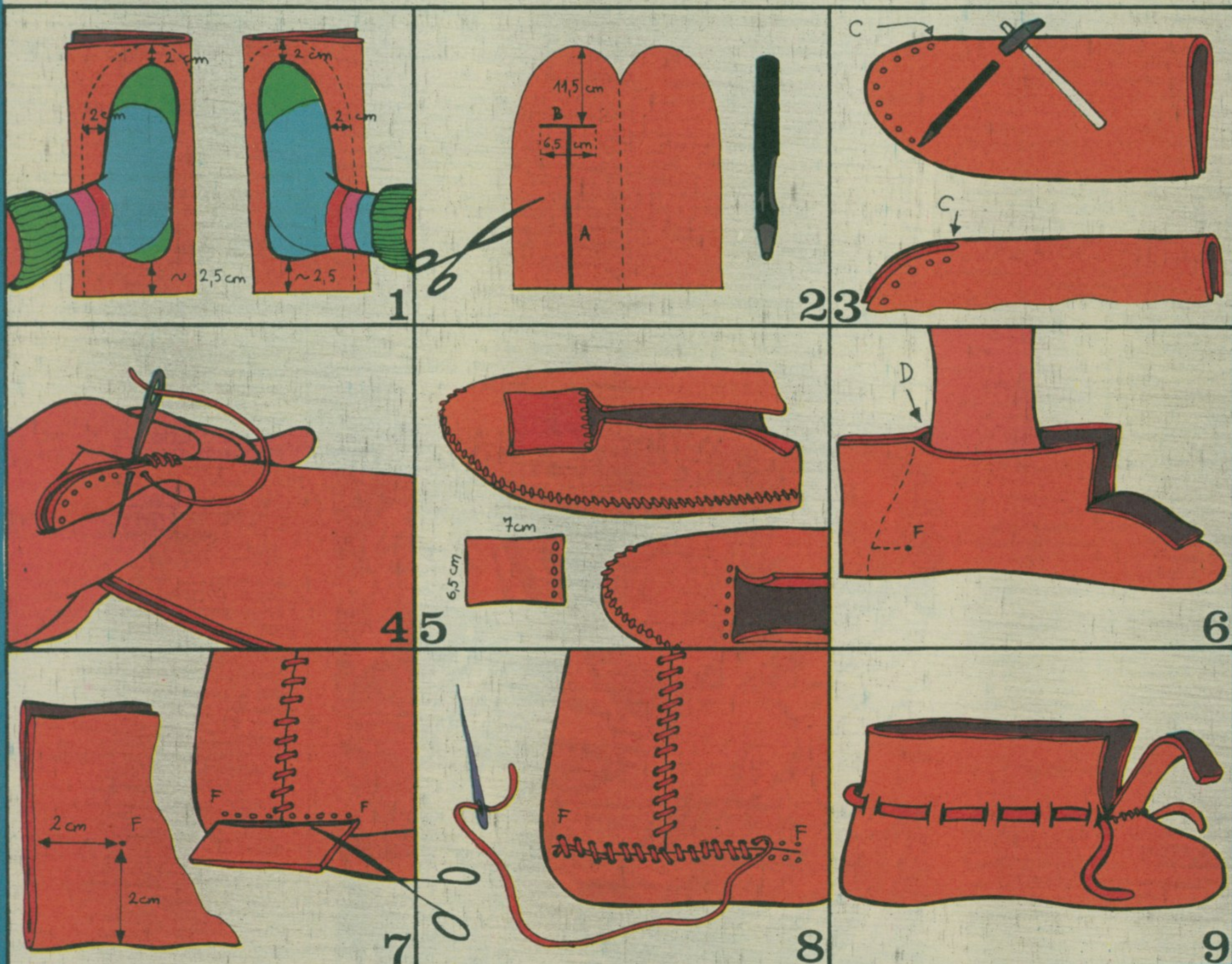

ИНДИЈАНСКЕ МОКАСИНЕ

Верујете ли да сами можете да направите индијанске мокасине које су овог лета хит за младе широм света? Можете само ако се мало потрудите. Потребно је да прво у некој специјализованој радњи купите меку кожу, колико — зависи од величине ногу. На **цртежу 1** видите како се узима мера и прави крој мокасина. Правоугаоно парче коже пресавијте по дужини, ставите стопало на кожу и вуците црту тако што ћете свуда оставити по два см више, а тамо где је пета и 2,5. Кожу затим раширите (**црт. 2**) и просеците дуж линија А и В. За даљи рад вам је потребна зумба бр. 1 или 2, али не већа. Можете је позајмити или купити у гвозђари. Њоме пробушите рупе дуж ивице мокасина, сем дужке пете и оног дела где се пресавија кожа, у ствари само до тачке С на **црт. 3**. Кроз рупе провуците канап тако што ћете почетак подвући под бод, а канап се при шивењу јако затеже (**црт. 4**). Уместо канапа можете употребити кожане траке. Затим прозумбајте дуж просека В и исеците „језик“

величине као на **црт. 5**, па прозумбајте дуж једне краће стране „језика“ и зашијте га по прорезу В. Све то видите на **црт. 5**. Сад обујте мокасину, гурните прсте до краја, па затегните оба краја коже дуж пете (**црт. 6**). Код чланка — тачка С на **цртежу 6** немојте много затезати да не жуља а и лепше изгледа. Цртице на **црт. 6** показују где треба одсећи и засећи до тачке F и с унутрашње и са спољне стране мокасина. Место тачке F одређено је мерама на **црт. 7**. Пета се прозумба и зашије (**црт. 7**), а једно мало парче коже ће кад се обује мокасина и стане на под, излетети напоље и њега треба као вишак одсећи па прозумбати с обе стране прореза и заштити га као на **црт. 8**. На крају дуж линије на којој је зашивен језик скапелом или жилетом пажљиво засеците прорезе и кроз њих провуците кожану траку која се везује испод језика. На **црт. 10** видите готове мокасине које можете ишарати специјалном бојом за кожу.

ПАТЕНТНО ПРАВО

УЗ

Не би се могло рећи, чак ни данас, да је Клејтон Милс мајстор за прављење лове. Пажљивим прегледом његових школских дневника и књига социјалног осигурања и пореских власти утврдило би се управо супротно. Клејтон Милс је, све у свему, био оличење просечног америчког потрошача. Ипак, у његовој глави родила се једна идеја, што је више размишљао о њој, чинила му се све боља.

Први пут му је пала на ум док се једнога дана возио на посао и упорно га је кључала све док није нашао довољно слободног времена да о њој добро размисли и одбаци је. Ви или ја не бисмо због тога изгубили ни минут сна, али Клејтон је био друкчијег кова.

Трећег дана у цик зоре покушао је да систематизује све главне недостатке своје замисли. Пронашао је само две и пажљивијим размишљањем дошао до закључка да њима има лека. Пошто је јавио на посао да се не осећа најбоље — најзад, целе ноћи није ока склопио — Клејтон је посетио свог адвоката који му је недавно с успехом помогао око неке праве заклоњене.

Пошто је адвокату изложио своју замисао и аргументовано одбранио њене привидне недостатке, Клејтон и адвокат почели су да се ценкају око адвокатовог хонорара. Јутарњи састанак претворио се у пословни ручак, затим у поподневни чај и, најзад, у дугу вечеру. Кад су дошли до компромисне цифре, обојица су били задовољни, пијани и крајње исцрпљени, нарочито Клејтон који, ако се сећате, целе претходне ноћи није ни тренуо.

Сутрадан је адвокат Пол Џенингс неколико пута прочитао белешке које је направио за време јучерашњег разговора — у глави му је, никакво чудо, владала блага збрка. Затим је прегледао све списе о патентном праву које је могао да нађе у својој приватној, општинској и градској универзитетској библиотеци; и закључио да ће он и његов клијент зацело успети.

У потрагу је кренуо без тренутка оклевања. Тада су и почеле главобоље. Како је идеја требало да остане крајње поверљива, да не кажемо тајна — пре свега што су Пол и Клејтон од почетка били свесни да би сваког ко би нешто сазнао о њој похлепа навела да пожели да се умеша — Пол је морао све да обави лично и савим сам.

А је којим случајем Пол требало да уради овај огроман посао двадесетак година раније, читава ствар би се распрсла као мекур од сапунице. Данас, срећом, сваки адвокат може да употреби компјутер, па не мора да тражи помоћ стручњака. Наравно, помоћ одговарајућег стручњака из уже обла-

Кад су адвокати испуцали све адуте, индустрија је легла на руду и почела да исплаћује Клејтону и Полу баснословне суме новца.

сти још увек је била драгоцене и да су се обратили таквој особи, посао би био обављен далеко брже. Али, из више него објективних разлога то уопште није долазило у обзир. Може се слободно рећи да специјалисти за патентно право своје знање не стичу преконоћ. Ако не верујете, само питајте Пола који је липсао крчећи пут кроз џунглу клаузула и амандмана.

Пол није био много изненађен кад је, по обављеном послу, утврдио да Клејтонова идеја мирне душе може да се патентира. Сад му је главна брига била да смогне довољно храбрости за одсудни корак — пријаву патента. Да би је смогао, најпре је обилно ручао, а затим читаво поподне посветио тихом и пажљивом размишљању. Увече се најзад осетио довољно одважан; неопозиво је одлучио да сутрадан поднесе пријаву.

Тако је и урадио.

На дан четрнаестог јула лета господњег 2007. Светски патентни завод Лондон — Москва — Вон — Јоханесбург — Сиднеј — Вашингтон издао је патент број 0923-BW-456.785.321.637.900 а за почетни период од деведесет девет година с правом обнављања.

Неупућени би помислили да ће индустрија бити будна и у зачетку спречити тако очигледну смицалицу. Као што знате, индустрија заиста има чуваре чији су прсти умешани у разне послове. Али, Пол и Клејтон су некако измакли њиховој пажњи док су замисао спроводили у дело. Може бити да су шпијуни и знали за њихова истраживања, али да су их унапред отписали сматрајући Полове методе аматерским покушајима без изгледа на успех. То се никад неће поуздано знати јер индустрија, наравно, не прича своју бруку.

После четрдесет два судска процеса безброј састанака, сломова живаца небројених директора, председника и шефова и пошто је Удружење индустријских адвоката испуцало све адуте, индустрија је капитулирала и почела да исплаћује новац на име Предузећа Клејтон Џенингс. Клејтон и Пол стекли су баснословно богатство и поред огромних пореза које су морали да плаћају. Постали су, једном речју, милијардери.

Мора да је неописиво уживање бити власник јединог икада изда- тог патента за све могуће примене уобичајеног точка. Питам се само како се ја нисам тога први сетио.

Господин Смит је таман почео да прави свој благи вечерњи мартини коктел кад је његову кућу из темеља затресла експлозија. Отворена боца вермута се преврнула. Чврсто зграбивши флашу цина, док су коцкице леда у посуди на столу помахнитало звецкале, истрчао је напоље. Некакав вреди сјај на стотинак метара од куће упропастио је љубичасти залазак сунца коме се дивно непуних пет минута пре тога.

— Госпде! — узвикнуо је и потрчао унутра да телефонира полицији.

Само што је из боце повукао добар гутљај цина, Смит се поново тргао: однекуд иза његових отворених предњих врата допирало је упорно шупштање. Како је неподношљив звук потрајао читав минут, опрезно је изишао на трем и угледао густе облаке паре како се подижу с места где је малочас видео усијани предмет. Пун страхопоштовања, једно пет минута стајао је као укопан и чекао. И баш кад се прибрао и поново пошао унутра да гуцне мало цина, из паре је изишао један човек и пожелио му добро вече.

— Добро вече — отпоздравио је Смит. — Ви сте из полиције?

— Којешта — одвратио је незнанац. — Ја сам из онога тамо — додао је, показујући прстом на испарења. — Хлађење машине је, морате признати, спектакуларно.

— Дакле, ви сте бића из свемира — досетио се Смит, ужаснут.

— Ма не, прешао сам само неколико стотина километара — изјавио је скромно странац. — Ја сам путник кроз време. — Застао је и запалио цигару. — Једини путник кроз време — додао је с поносом.

— Ох, извол'те унутра на чашицу — узврете се Смит око ретког госта. — Вермут се просуо, али сам срећом спасао нешто цина, ако је по вољи.

— Врло радо — рекао је странац и ушао у кућу за њим.

— Из прошлости или будућности? — интересовао се Смит, пружајући госту боцу.

— Из будућности — одговорио је временски путник после кратке паузе. — Права ствар — пали грло! — насмешио се, враћајући боцу.

— Па — рекао је Смит седајући у фотељу и смештајући се што је удобније могао. — Погађам вашу жељу да ми испричате све што се десило.

— Да, хвала, радо бих вам се поверио.

— Само напред — рекао је Смит додајући му опет боцу.

— Ето, моји брижљиви завршни прорачуни имали су већ уобичајену толеранцију плус-минус. — Застао је и отпио мало цина. — Наравно, мало ме је бринуо минус.

— Али сте ипак покушали — додао је Смит.

— Наравно. Догодило се да је ствар заиста отишла у минус, прешка довољна да уништи свет.

АЛУДАН

ТРУД

ДАНИ ПЛАХТА

СВАКИ ПРОРАЧУН
ТРЕБА ДА ИМА
ТОЛЕРАНЦИЈУ
— АЛИ МАЛУ!

— Ваш ми је криво — прокоментарисао је Смит пружајући руку да преузме боцу.

— Да, да. Видите, кад сам ставио машину у погон, дошло је до толиког ослобађања енергије да је она потпуно уништила Земљу мог времена. Осим тога, снага ударног таласа лансирала ме је кроз простор чак овамо. Веома ми је жао што сам вас узнемирио.

— Ништа не мари, не морите главу таквим ситницама.

— У сваком случају, шта год да се десило, бар сам покушао и нимало се не кајем. Уз срачунат ризик, доказао сам да је могуће путовати кроз време. Упркос свему,

сматрам да је вредело труда. Шта ви мислите?

— Па, како сами рекосте, покушали сте и доказали шта сте хтели. Мислим да је заиста вредело.

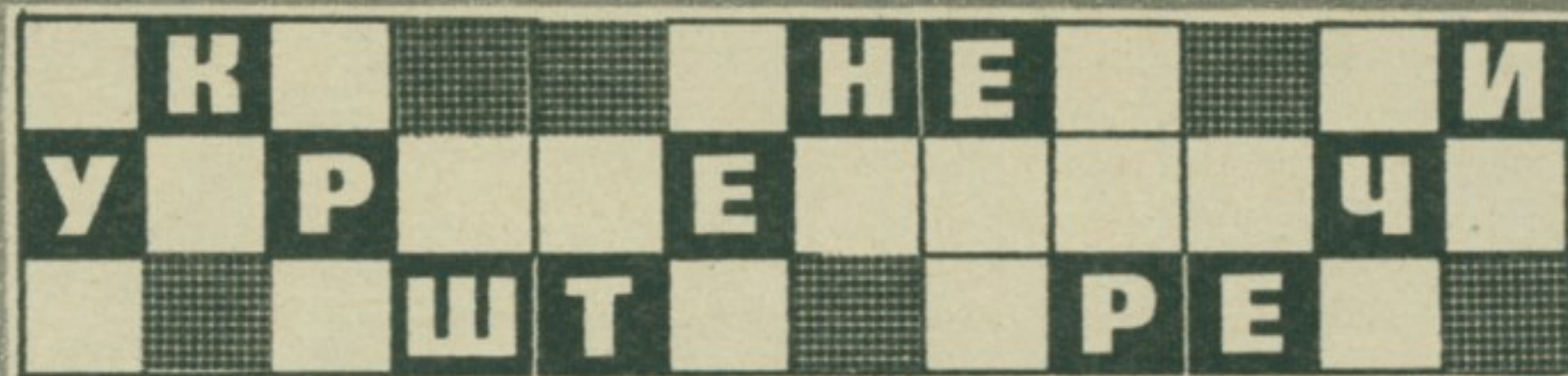
Смит је отпио последњи гутљај, сачувавши неколико капи на дну боце за госта.

— Узгред, колико је удаљена будућност из које сте допутовали?

Временски путник узео је боцу с остацима цина и бацио поглед на часовник.

— Осамнаест минута — одговорио је.

— Онда није вредело труда — закључио је Смит.

аутор	СМУ-ЧАР	ПРОВЕ-РАВАЊЕ, ИСПИТ	ФРАНСКИ ВА-ЖАР ЖАН	РЕМЕН КОЗИ СЕ СТАВЉА ПРЕКО РАМЕНА	БАРЉЕ-ЊЕ НЕ-ЧИП ИЗ ТУБА-ВИ	СУ-ПАР-НИШ-ТВО	ЈАПАН-СКИ РЕ-ЖИСЕР, КОМ	ЖЕНСКО ИМЕ ОД МИТЛА	100m (мн.)
КИ-РИ-ЈА									
ПОН-ЧАР, ГЕН-ЧАР									
УЧИНИ-ТИ РАВ-НИМ, ПЛАТ-НИМ									
ЈОВАН-ТУ-ЦАКОВ			МУЗИЧКИ ПЕРТИН, ПРИКЉУ-ЧИТИ (ИТАЛ.)						ОБЕ-ЛЕЖ-ЈЕ
ЗНАК ЗА АМ-ПЕР		ПОЛУ-ПАРЗИТ-СКА БИЉ-КА СЛУШЕ-НОСТ						ТАЈГА У СССР	
ШАНДОР САТЕ-ВИГ			ПРАД У СССР РИМСКИ ПЕСНИК						
ЧЕШКИ ПИЗА-НИСТ ЈАН ТИДИС-ЛАН	ПРСКА-ЊЕ ВИ-НОГРА-ДА								
ЛО-ЗИН-КА (мн.)							У.К. СВРШИ-ТИ ТКА-ЊЕ		
УЛИВА-ТИ СЕ ЗАВРША-ВАТИ ТОК								ПРЕО-БИТНО МЕСТО ПРЕБИ-ВАЊА	ИМЕ ЈЕЛ-СА-ДАТА
ЈЕДНО-ЦИФ-РЕН БРОЈ						БАЊА У БЕЛГИЈИ			
ДРУ-ГИ			ДАНСКИ ФИЗИ-ЧАР ХАНС	СТАП-КА СПОРТС-КА ЈЕД-РИЛИЦА					
РАЗНО-ВРСАН, СВАКА-КАВ									
ПОЈИ-ТИ СЕ ЗАБ-НИК	ПЕСМА ПОДОК-НИЦА ВРСТА СПОРТА								
АУТО-ОЗНАКА БИТО-ЋА			ДЕО МОТОРА ОБРОК ХРАНЕ						
НУ-ЈА		ЗНАК ЗА СПЛИТ ВРСТА ЧЕТИНА-РА			ЕКИПА	УЗНЕ-МИРЕ-НОСТ			ПРЕПО-СТАВКА, ХИПО-ТЕЗА
ЗРЛОБ НА НОЗИ							"ОПАС" УЖИ-ЧАНИН		
ПРАД У СРЕБ-ЛИ									
ИЗДИЗА-ЊЕ МОР-СКОГ НИВОА	ПРЕД-ТОГ			АРОМА	ЗНАК ЗА ВАНАДИ-ЈУМ				
ХРАНА ПОТРЕБ-НА ЗА ЖИВОТ									
ИМЕ ГЛУТИ-ЦЕ УЛТАН			РАТЕНИ-ЈУМ	ОРУЖА-НИ СУ-КОБ			"АД АКТА" НА-ЗИВ		
ПРВИ МИТСКИ ТЕ-ТАЧ					ЛИЧНА ЗАПЕНИ-ЦА			"ВОЛТ" КОЊ	
ДЕ-ФИ-НИТ						ИНДУС-ТРИЈ-СКА БИЉКА			
ПРВО СЛОВО АЗБУ-КЕ		НАЛЕП-НИ-ЦА							

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: Лектати се, асортиман, Сирп, Мило, течан, Тал, орутавити, Вили, Ира, коса, оса, М. К. др. Таљ, дубравице, масивне от т. ше, рт, увенулоост, мрвица, ар. окршаји, врх, ведар, овакав ме, манижир, м. БРАЧ, наса.

КОРУБА — Овај коледар из околине Лесковца носи маску од дрвета (коруба = кора дрвета) с овчијим роговима, кожих му је опасан овчијим клепетушама а наоружан је

сабљом и топузом. Коледари с маскама животиња називају се оале (назив вероватно потиче од речи ала). Они иду по селу, вичу и скачу тако да се клепетуше надалеко

чују, а витлањем сабље и топуза симболизује борбу против невидљивих злих сила, ала, које могу да нашкоде људима, стоци и летини.

МАСКЕ ИЗ СРБИЈЕ

ОАЛЕ ПРОТИВ АЛЕ

ДА У ИСТРИ, ДАЛМАЦИЈИ, ХРВАТСКОМ ПРИМОРЈУ, МАКЕДОНИЈИ И ГРАДИШЋУ И ДАНАС ЈОШ ПОСТОЈЕ ПОКЛАДЕ КАД СЕ ПОД МАСКАМА ИГРА И ПЕВА — ПОЗНАТО ЈЕ. АЛИ, ДА СЕ ОВАЈ ОБИЧАЈ САЧУВАО У РАЗНИМ ДЕЛОВИМА СРБИЈЕ, ПА ЧАК И У ОКОЛИНИ БЕОГРАДА...

ЧЕМУ МАСКА

Игре под маскама постојале су још у старије намено доба, пре око милион година. Ловци тог времена маскирали су се у животињу коју су желели да улове. Над се развила земљорадња, ови ловачни обреди су се изменили: сад су се они изводили да би поља била плодна, стона напредна, укућани здрави. Масне дивљих животиња — јелен, вук, медвед — замениле су масне домаћих — овца, коза, говече, коњ. Сви ови обичаји настали су из истог разлога: човекове борбе с природом чије законе није познавао. Верујући да њима управљају „више силе“ којима није могао да се супротстави, човек је почео да их се боји и поштује, па је тако настао овај нулт да се умилостиви природа.

Овај прастари обичај који постоји код свих народа широм света у Југославији се најчешће назива колада и покладе. Иако је колада новогодишњи обичај што се види и из самог имена (од латинске речи календе — први дан у месецу), у неким селима коледари обилазе куће почетком јануара, а у неким на Нову годину. То је отуд што се

у средњем веку различито рачунало, па је било и различитих почетака нове календарске године. Песме које коледари певају изражавају жељу да година која долази буде плодна.

Покладе се одржавају уочи пролећа и првобитно су имале магијско значење: људи су се прерушавали, облачили одећу наопако, мазали лице раз-

КУЛТ ЖИВОТИЊА

— У селу Пертате, крај Лесковца, коледари носе маску од тикве, зову је лејка, која представља козу. Рогови су јој од лима, а између њих је разапета мала лутка која представља коледарску младу. У овим животињским маскама коледара виде се извесни елементи првобитног култа животиња у ловачким обредима само прилагођени потребама земљорадника и сточара.

СВАДБА КАО СИМБОЛ ПЛОДНОСТИ

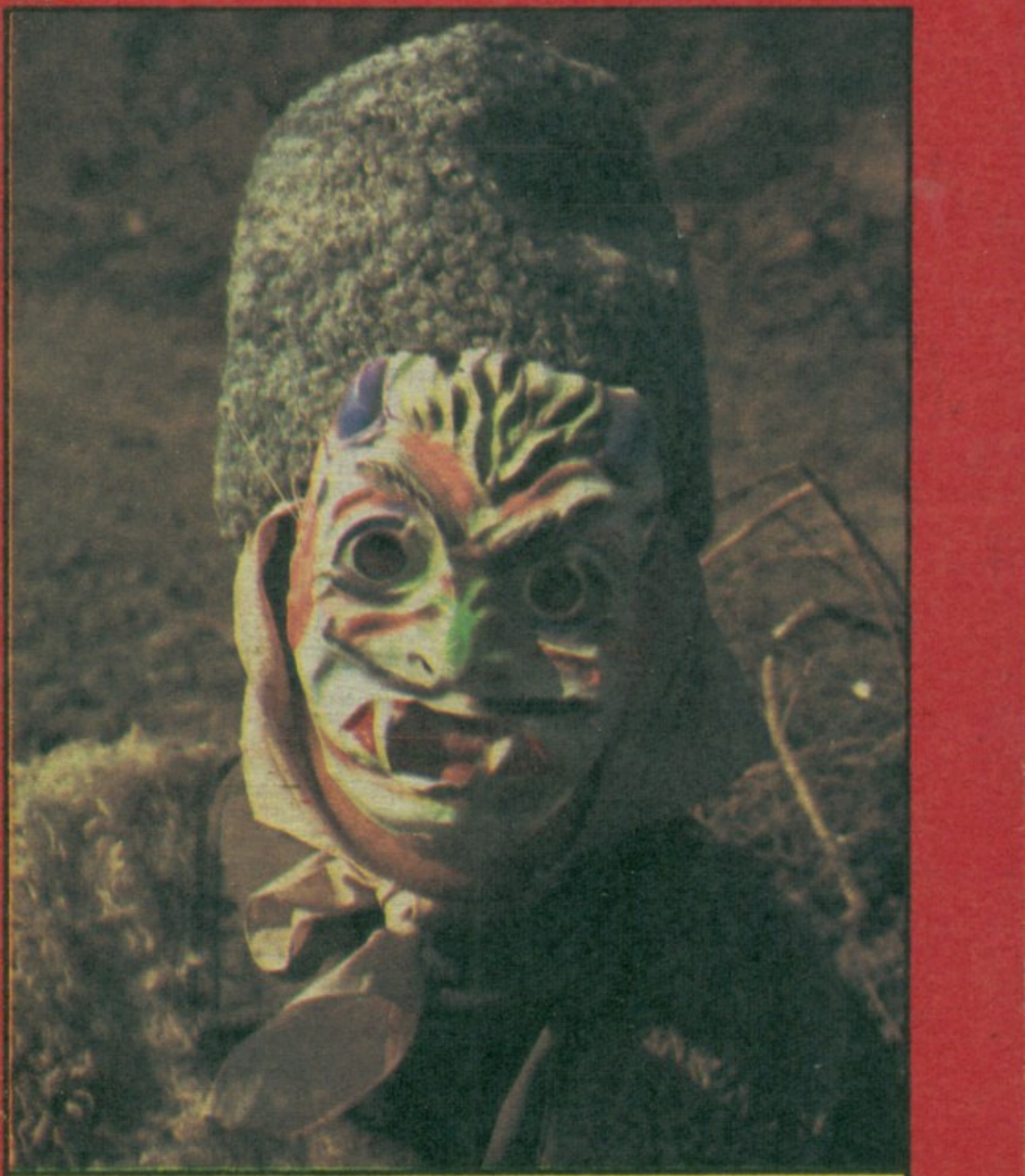
Маскиране говорке у Шумадији ишле су и на поклоне и имале обележје свадбе. Овај обичај одржао се до данас и симболизује плодност. Учесници покладне поворке у свакој кући обављају венчање „младе“ и „младожење“, а све уз смех, шалу и песму. На слици су млада, младожења и девер који скупља дарове.

КАУБОЈИ И ИНДИЈАНЦИ — Село Сланци, у близини Београда, познато је по маскираним играма, али оне су већ изгубиле првобитно магично

значење када је прерушавањем, облачењем одеће наопако, мазањем лица, заглушном буком и сипањем пепела требало отерати зиму и зле силе. Ове

поворке сада имају карактер забаве, па се данас у њима могу видети и маске с ликовима јунака Волта Дизнија, каубоја и Индијанаца, астронаута...

ГЛАВНИ МЕЂУ КОЛЕДАРИМА

— Са култом природе у нашим коледарским обичајима преплиће се и култ предака који је одраз веровања да се после смрти душа умрлог сели и наставља да живи у некој животињи или предмету који је припадао умрлом. У матријархату природне силе се замишљају у женском облику јер се земљорадњом баве жене, па тако у маскираним поворкама има-

мо „бабу“ као симбол пољске плодности, док је „дедица“ представљао мушког претка и карактеристичан је за патријархално родовско уређење. Данас је међу коледарима „дедица“ главно лице: он започиње коло и први запева. Поред тога врши разне магијске радње — прска водом по кући, започиње да преде и плете, а домаћину пожели срећну и плодну нову годину.

ним бојама и гаром, дизали заглушну буку, сипали пепео што је све требало да отера зиму и зле силе и спречи их да делују на људе, њихове домове, стоку и усеве.

Ови су обичаји постојали код свих Јужних Словена, а до данас су се најбоље сачували, наравно у различитој форми, у Хрватској, Словенији, делимично у Македонији.

Много је мање познато да су ти обичаји с маскама играли велику улогу и у Србији где су се и данас сачували у јужном и источном делу ове наше републике.

Приказаћемо вам неколико маски које су карактеристичне за коледарске поворке у околини Лесковца. Оне су очувале свој изворни облик, док су ове друге нове, из околине Београда,

готово потпуно изгубиле свој првобитни смисао: учесници коледарске покладне поворке очигледно желе само да се забаве, напевају и наиграју.

Светлана Ивановић
(Снимци из
Етнографског музеја
у Београду)

Само први број

Твоје смо читатељке од седме године и редовно купујемо сваки број. Желеле бисмо, ако можеш, да нам пошаљеш прва четири броја Забавника. Имамо за тебе још једну молбу а то је да у „Цицином кутку“ објавиш луткице са ликовима Спорт Вилија, Лили, пса Вилија и шему његове летелице.

Драгана Димитријевић,
Тамара Пејић,
Марина Ристић и
Данијела Стојановић,
Ниш

Прва четири броја Забавника имамо само у комплекту којим се служи редакција, па вам их, на жалост, не можемо послати. Једино ћемо моћи да вам пошаљемо неколико примерака првог броја који смо поново штампали.

Ваш предлог за објављивање луткица прихватимо и оне ће се ускоро појавити у рубрици „Цицин кутак“.

Госпољубива

Можете ли ми рећи нешто о поријеклу мог имена?

Ксенија,
Осијек

Ксенија је име грчког порекла и значи „гостољубива“ (од грчког хеπος — гост или странац).

Гајење риба

Молим те да наведеш наслов неке књиге о акваристици и колико кошта?

Бане Бабић
Телечка 28
Врбас

У књижарама у твом граду погражи књигу „Гајење риба у акваријуму“ Миодрага Ристића. Књига стаје 100 динара.

РЕШЕЊЕ ДЕТЕКТИВСКЕ ПРИЧЕ

Горан Мишић је дошао на идеју да се од крадљиваца аутомобила заштити тако што ће одвојити електричне каблове и од комада савијене жице направити неку врсту премошћивача. Тако је мотор могао да се покрене само кад би он испод командне табле тим комадом жице спојио каблове. У тренутку кад је непажњом налетео на пешака, жица је услед удarca излетела из лежишта и сасвим случајно упала у манжету.

Чудни неки подаци

У мом уџбенику географије пише да лука Кардељево, донедавно Плоче, територијално припада СР Босни и Херцеговини. Међутим, на свим мапама Кардељево је уцртано у оквиру територије која припада СР Хрватској. Молим те да ми одговориш којој републици заправо припада ова лука?

Јован Величковић,
Београд

Не знамо каквим се подацима служио аутор уџбеника који користиш али се они очигледно не слажу са оним које смо ми пронашли. У шестој књизи „Енциклопедије Југославије“ (издање Лексикографског завода Југославије) на страни 518 пише: Плоче, градић и лука у средњој Далмацији. Према томе, јасно је да овај град припада СР Хрватској. И у „Именику места у Југославији“ у издању „Службеног листа“ Кардељево је у рубрици Социјалистичка Република уписано под Хрватска. Да нема места дилеми којој републици припада Кардељево показују и географске карте наше земље: на свима је уцртано

у оквиру територије СР Хрватске. Иначе, СР Босни и Херцеговини припада део јадранске обале у дужини од 15 километара. Највећа лука на овом делу обале је Неум који се налази у заливу Наум-Клек.

Заступник »Филипса«

Твој сам редовни читалац па бих те замолио да ми помогнеш да сазнам где се налази представништво „Филипса“?

Саша из Шапца

„Филипсов“ заступник за Југославију је „Југоелектро“. Адреса на коју можеш да се обратиш је Сектор заступања иностраних фирми, Змаја од Ноћаја 12/4, Београд.

Где нема сјоразума

Молим те да ми одговориш да ли у Скопљу може да се купи часопис „Радио-аматер“ и по којој цени?

Читатељка из
Скопља

Часопис „Радио-аматер“ не можеш да нађеш на киосцима у Скопљу јер између издавача и дистрибутера штампе није склопљен одговарајући споразум. Ипак, постоји могућност да се на њега претплатиш, годишња претплата износи 480 а полугодишња 240 динара. Жиро-рачун издавача „Радио-аматера“ НИРО „Техничке књиге“, 7. јула 26, Београд је: 60801-603-1523. На уплатници обавезно назначи на који лист желиш да се претплатиш.

Прави или неки груји?

Гдје, односно у којим продавницама могу да купим дијелове авиона?

Александар Длабач,
Полимска 12
Иванград

Ако мислиш па делове за праве авионе, таквих продавница код нас нема. Међутим, ако те интересују модели, обрати се Центру за ваздухопловно моделарство, Тимочка 18, Београд.

Два писма и два језика

Одавно читамо све твоје рубрике и можемо да кажемо да нам се веома допадају. Међутим, не јављамо ти се због тога већ зато што бисмо желели да сазнамо одакле води порекло име Жељко и да ли је тачно да се „Забавник“ штампа ћирилицом и латиницом? Интересује нас и на колико се језика штампа наш омиљени лист?

Жељко и Соња,
Скопље

Жељко је изведено од именице жеља или је настало као скраћени облик од старог словенског имена Желимир.

Што се тиче „Забавника“, он се заиста штампа на два писма, ћирилично и латинично и то на српскохрватском, једна варијанта екавска, друга ијекавска. „Политикин забавник“ се посебно штампа на словеначком језику.

ТВ игра

Пре извесног времена прочитао сам да неки дечаки из Тузле желе да купе ТВ игру. Ја имам једну, потпуно нову, па им је нудим.

Ако су још увек заинтересовани за куповину, нека ми се јаве на адресу:

Растко Морача,
Улица Ст. Шупљика 97,
Панчево

Није имао сина

Молим те да ми кажеш како се звао син војводе Степе Степановића? Питао сам и наставника историје, али он није могао да ми помогне.

Јовица Степановић,
Ниш

Војвода Степа Степановић имао је само једну кћерку.

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉЕ

Снежана Зариевска, 97000 Битољ, Сотир Брбевски 55 — 13 година, воли да се дописује са вршњацима из целе наше земље

Вићенцо Поповић, 79430 Столац, 29. новембра 66 — одговара на свако писмо
Немања Радосић, 11050 Београд, Ђаковачка 4 — 10 година, сакупља касете, марке и значке

Бранка Мосуровић, 26220 Ковин, Иве Лоле Рибара — 13 година, воли путовања, филм и рок музику, сакупља постере

Ирена Петковић, ОШ „Краљеве“, 34310 Топола — жели да се дописује са Славицом Ален чију је адресу изгубила, те моли пријатеље да јој помогну

Ивица Шлимац, 41310 Иванић-град, 6. маја 15 — 14 година, воли све што воле млади

Оливера Илић, 19000 Зајечар, Насеље АВНОЈ-а II/17 — 13 година, сакупља значке, салвете, марке и разгледнице, воли забавну музику

Дуња Дракулић, 41000 Загреб, Браће Цвијића 26/VIII — 14 година, одговара на свако писмо

Календар Месечевих месеца

Молим вас да ми одговорите ког датума се у Кини слави почетак Нове године?

Милица Нинчић,
Дервента

Кинези користе календар који се разликује од нашег јер за основу узима лунарну годину, а то је временски размак од 12 лунација односно Месечевих месеца.

Лунациј је временски размак између две узастопне Месечеве мене и траје 29 дана, 12 часова, 44 минута и 2 секунде па отуда и померање датума почетка нове календарске године. Нову годину 1982. Кинези су славили 25. јануара.

Медицински изрази

Редован сам читалац Забавника па те молим да ми објасниш шта значе ријечи оториноларингологија и гинекологи?

Денис Гаврић,
Мире Шекарића 17,
Горажде

Оториноларингологија је реч грчког порекла а у медицини означава науку о болестима ушију, носа и грла. Гинеколог је лекар специјалиста за женске болести. И ова је реч дошла из грчког језика. Гинекологи-акушери су лекари специјалисти који се брину и помажу мајци и детету приликом рађања.

Мини вал

Видим да одговараш на разна питања, па сам одлучио и ја да ти се јавим. Петнаест ми је година и имам грозну косу: сува је и мека па заиста не знам шта ћу с њом. Покушава сам свим и свачим да је средим али ништа ми није пошло. Можеш ли ти да ми препоручиш нешто?

Читалац из Сарајева

Стави мини-вал! Не, не шалимо се, заиста ти препоручујемо ово „препарирање“ косе које ће учинити да постане благо таласаста и погодна за одржавање фризура коју будеш изабрао. За мини-вал хеш се, наравно, обратити „мушком“ фризеру.

Полиција, не милиција

Интересује ме да ли постоји школа војне милиције, у којим све местима и како могу да се упишем у њу?

Предраг Радишић
Повртарска 23
Футог

ШКОЛА ГИТАРЕ

1. Акорди — 2. Теорија
3. Мелодије 150 динара.
Плаћате поштару
Виши курс — 100 динара
Васиљевић Милун
пост ресторант
11001 Београд

Школа војне полиције, не милиције, не постоји. Њени припадници се одређују још приликом регрутације младића који тек треба да иду на одслужење војног рока.

Клуб без фросџорија

Пишем ти већ трећи пут и надам се да ћеш ми овог пута најзад одговорити: желела бих да сазнам адресу женског фудбалског клуба из Земуна.

Миља Радивојевић,
Србобран

Женски фудбалски клуб „Слога“ из Земуна тренира три пута недељно на игралишту „Змај“ (последња станица аутобуса 15) уторком, четвртком и петком. Тренинзи почињу у 16 часова. Колико смо успели да сазнамо, овај клуб нема, изузев свлачионица, клупске просторије па је једина адреса на коју би могла да им пишеш ФК „Слога“, игралиште „Змај“, Земун — Нови град.

Посићће зао!

Пошто немам где да држим пса морала сам да га вежем за шипку на прозору, па те молим да ми кажеш да ли то везивање може штетно да утиче на његов раст?

Ана Влајковић,
Београд

Може, и то врло штетно, пре

свега на његову нарав и раст. Зато ти саветујемо, ако већ немаш услова да га држиш, да га поклониш некоме ко ће му омогућити да се нормално развија.

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

Први број Политикиног забавника изашао је 28. фебруара 1939. године

В.д. директора НО „ПОЛИТИКА“
Драган Марковић

Главни и одговорни уредник
Раде Шошкић

Одговорни уредник
Вера Смиљанић

Ликовно-графички уредник
Александар Мартиновић

Издавачки савет:

Владимир Антић, Добривоје Арсић, Ариф Бозаџи, др Радослав Ђокић (заменик председника), др Радомир Животић, Зорица Ивановић, Љубисав Лилић, Каћа Милетић, Бранислава Митровић, Мирјана Моравчевић, Раденко Павловић, Ружица Петровић, Радомир Ристић, Снежана Стаменковић, Јелисавета Суруџић (председник), Зорица Ђеран, Светлана Шухартовић. Чланови савета из редакције: Владимир Гајтовић, Светлана Ивановић, Александар Мартиновић, Вера Смиљанић, Раде Шошкић.

Редакција:

Диего Варагић, Радана Весовић, Олга Вукадиновић, Душан Глушац, Бојана Дожић-Стојковић, Светлана Ивановић, Мина Илић, Соња Јашовић, Мирјана Крстуловић, Иван Лончар, Мирјана Маринковић (уредник стрипа), Петар Милатовић, Весна Милић, Ненад Мирковић, Зора Меденица, Нада Невајдић, Вито Недељковић, Биљана Орловић, Љубомир Патрговић, Зоран Петканић, Радоје Савић, Весна Софреновић, Недељка Сташић, Миленко Тодоровић и Милош Томић.

Секретаријат:

Јованка Војводић, Олгица Стаменић, Даринка Тодоровић и Зорица Филиповић.

Издаје и штампа НО „ПОЛИТИКА“ — ООУР Издања за младе „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК“, Македонска 29, 11001 Београд. Поштански фах 124. Телефони: 324-471, централа 324-191 и 325-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35/1, тел. 322-711. На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СР Србије број 413-2973-02 од 22. I 1973. године не плаћа се порез на промет.

Цена једног примерка 20 динара.

ПРЕТПЛАТА ЗА НАШУ ЗЕМЉУ:
Тромесечна 220,00 динара, полугодишња 440,00 динара и годишња 880,00 динара.

ПРЕТПЛАТА ЗА ИНОСТРАНСТВО:
Тромесечна 440,00 динара, полугодишња 880,00 динара и годишња 1.760,00 динара.

Претплата се врши на жиро-рачун број 60801-601-29728 уз обавезну назнаку НО „Политика“ ООУР „Продаја“ — претплата на лист „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК“.

ПРЕТПЛАТА ЗА ИНОСТРАНСТВО У СТРАНОЈ ВАЛУТИ ГОДИШЊА:

САД	\$ 65.—
СР НЕМАЧКА	DM 115.—
ШВАЈЦАРСКА	Sfr. 107.—
ФРАНЦУСКА	Ffr. 267.—
ШВЕДСКА	Škr. 271.—

Уплате из иностранства слати на девизни рачун НО „Политика“ код „ИНВЕСТ БАНКЕ“ — Београд, број 60811-620-63-257300-00054, уз обавезну назнаку ПРЕТПЛАТА НА ЛИСТ „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК“.

ПОГЛЕДАЈ МОЈ
СЛИКАРСКИ
ПОКУШАЈ...

ЈЕ Л' МОГУ ЈА ДА
ПОКУ-
ШАМ?
КАКО
ДА НЕ!

ЈЕСТ' ДА НИСАМ ПИКАСО,
АЛИ МИСЛИМ
ДА НИЈЕ ЛОШЕ!

ЕВО, ГОТОВО!
ШТА
КАЖЕШ?

ВРЛО СИ
ТАЛЕН-
ТОВАН,
МИКИ!

АЛИ, ЗАШТО СИ ОГРАДУ
НАСЛИКАО
ТАКО ОДРПАНУ?

АЛИ, МИНИ...

... ПА ОНА ЈЕ
ТАКВА! СТАРА ЈЕ... И
КО ЗНА КАДА
ЈЕ ОФАРБАНА?

ПАЗИ
СТВАРНО!

ЈА САМ ХТЕО ДА СЕ
ОКУШАМ КАО СЛИ-
КАР, А НЕ КАО
ФАРБАР!

Copyright © 1982
Walt Disney Productions
World Rights Reserved

Distributed by King Features Syndicate.

1-17